KOMMUNISTI

№ 1 Tammikuun 25 p:nä № 1

SISÄLTÖ:

1 9 3 4
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KIIREHTIKÄÄ TILAAMAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1934

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla j.n.e. Erikoisesti lehti kiinnittää huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtävien täyttämisen kontrollointiin. Asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa j.n.e.

Kommunisti ilmestyy v. 1934 entisessä koossa, yhden kerran kuukaudessa. Lehden avustajina toimii laaja joukko tunnettuja talousmiehiä ja puoluetyöntekijoitä eri puolilla Neuvostoliittoa, Suomessa ja Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite: Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 1 (126) TAMMIKUU 25 p. 1934

Suurten töiden ohjelma

TAMMIKUUN 25 p:nä kokoontuvalla NKP(b):n XVII puoluekokouksella on, niinkuin lehdessämme jo on todettu, tavattoman suuri historiallinen merkitys. Työtätekevien joukkojen keskuudessa on sille jo ennakolta omistettu erikoisen suuri huomio. Toverien Molotovin ja Kuibyishevin alustusten *Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen toisesta viisivuotissuunnitelmasta* ja tov. Kaganovitshin alustuksen *Organisatiokysymykset* teesejä, jotka molemmat on julkaistu suomenkielisissäkin päivälehdissämme ja joista ensinmainitut julkaisemme myös lehtemme tässä numerossa, on vilkkaasti ja perusteellisesti käsitelty työläisten ja kollektivistien joukoissa. Eikä ihme. Nuo kahdet teesit, joihin sisältyvät ne suuret tehtävät, mitkä antavat XVII puoluekokoukselle sen historiallisen merkityksen, ja jotka sen vuoksi kiinteästi yhdistyvät toisiinsa, muodostavat kokonaisen historiallisen suurten töiden ohjelman. Ne, niinkuin puolueemme päälehti, *Pravda,* kirjoittaa, avaavat *uuden luvun sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta käytävässä taistelussa.*

Se, mistä haaveilivat ihmiskunnan parhaat edustajat, se, minkä puolesta ovat sortuneet tyrmiin ja kaatuneet barrikaadeilla vallankumoukselliset proletaarit, muuttuu todellisuudeksi. Neuvostoliitto, saavutettuaan loistavia voittoja maan teollistamisen ja maatalouden kollektivisoinnin alalla, on astunut kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullisen hävittämisen kauteen.

Historiallisesti otettuna varsin lyhyt aika on kulunut siitä hetkestä, jolloin maamme työväenluokka ryhtyi toteuttamaan ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ohjelmaa. Jokainen muistaa vielä hyvin, miten sättivät, raivosivat ja ilkkuivat silloin kapitalistit lakeijoineen. Pääoman ostetut piskit valoivat päällemme kaikenlaista lokaa, nimittäen viisivuotissuunnitelmaa utopiaksi ja bolshevikkien hourailuksi. Mutta porvariston "profeetat" joutuivat häpeään. Lujasti, proletaarisesti me täytimme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman. Rakennettiin teknillisesti kehittynyt suurteollisuus, luotiin nykyaikainen raskas teollisuus. Työväenluokka suoritti kansojen historiassa ennen näkemättömän taloudellisen käänteen, joka yksistään saattoi taata ja takasi sosialismille täyden voiton niin teollisuudessa kuin maataloudessakin. Ratkaistiin menestyksellisesti sosialistisen vallankumouksen kaikkein pulmallisin ja kaikkein vaikein tehtävä — leniniläisen puolueensa johdolla proletariaatti sai talonpoikaiston miljoonaiset joukot varmistetuiksi kollektiivisen tuotannon edullisuudesta ja loi maaseudulle uuden kollektiivitalousjärjestelmän.

Viisivuotissuunnitelma ei vain työntänyt maatamme kaikkein kehittyneimpäin teollisuusmaiden ensimmäisiin riveihin. Se ei vain taannut voittoa kollektiivitalousjärjestelmälle. Ensimmäinen viisivuotinen antoi meille — ja on erikoisen tärkeätä alleviivata juuri se — satojatuhansia uusia organisatoorisia neroja työläisten ja talonpoikain keskuudesta.

Kymmenet miljoonat teollisuuteen, neuvostotiloille ja kollektiivitalouksiin värvätyt ihmiset ovat liittyneet poliittiseen ja kulttuuriseen elämään ja työntävät riveistään esille yhä uusia synnynnäisiä organisaattoreita, joita kansan keskuudessa on tavattomat määrät. Nämä miljoonat uudet sosialismin puolesta taistelijat, brigadirit, iskurit, kollektiivitalouksien puheenjohtajat, kollektiivitalouksien puoluesolujen sihteerit, vievät seitsemän penikulman askelin eteenpäin maan tuotantovoimia.

Ensimmäisen viisivuotisen loistavat yhteenvedot todistivat puolueemme ja sen keskuskomitean politiikan oikeellisuuden. Nämä loistavat voitot me saavutimme ankarassa taistelussa luokkavihollista ja sen puolueemme riveissä olleita asioitsijoita vastaan. "Ensimmäisen viisivuotisen yhteenvetona on koko maailman satojen miljoonien työtätekevien silmien edessä ensi kertaa ihmiskunnan historiassa käytännössä todistettu sosialismin rakentamisen mahdollisuus yhdessä maassa" (tt. Molotovin ja Kuibyishevin alustusten teeseistä).

Jokainen todellisen liikkeen askel, mikä, Marxin sanoja käyttääksemme, on tärkeämpi kuin tusina ohjelmia, vahvistaa leniniläisen teorian oikeellisuuden sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta meidän maassamme. Tämä teoria, joka on meidän kaiken työmme kulmakivenä, mobilisoi joukkojen oma-alotteisuuden ja aktiivisuuden taisteluun menneisyyden kirottua perintöä vastaan, uuden yhteiskuntajärjestelmän puolesta. Jos puolueemme luopuisi asenteestaan tässä peruskysymyksessä, niin se joutuisi sellaisen kapteenin asemaan, joka aavalla merellä ohjaa laivaa ilman kompassia. Tov. Stalinin, joka on kehittänyt tätä tärkeätä leninismin kysymystä, historiallinen ansio on siinä, että hän on käyttänyt koko tahtonsa suunnattoman voiman ja rautaisen järkähtämättömyytensä vastavallankumouksellisen trotskismin murskaamiseen, trotskismin, joka varustautui tätä voitokkaan sosialistisen vallankumouksen *perusteiden perustaa* vastaan.

Ensimmäisen viisivuotisen voitto on sosialismin rakentamisen mahdollisuutta yhdessä maassa koskevan teorian voitto. Se on myöskin bolshevististen voittojen järjestäjän ja niihin innostajan, puolueemme johtajan, toveri Stalinin, riemuvoitto.

Puolueemme ja sen KK:n työn erikoisuus kuluneena kautena on siinä, että kuten sanotaan tov. Kaganovitshin alustuksen teeseissä, ne eivät ole vain esittäneet poliittisia tunnuksia, vaan ovat osanneet bolshevistisesti käytännöllisesti järjestää joukot näiden tunnusten toteuttamista varten, ovat osanneet järjestää ja uudestijärjestää proletaarisen diktatuurin koko koneiston ja kaikki sen elimet uudestirakentamiskauden uusia tehtäviä vastaavasti.

Puolueen keskuskomitea on tehnyt suuren työn tehdäkseen johdon läheisemmäksi ja konkreettisemmaksi niin kylissä ja kollektiivitalouksissa kuin teollisuuslaitoksissakin, poistaakseen funktionalismin, siirtääkseen parhaat insinööriteknilliset työntekijät kanslioista ja hallintokoneistoista tuotantoon ja puhdistaakseen puolueen rivit opportunisteista, kaksinaamaisista ja aatteellisesti nahkansaluoneista. Nykyinen tilanne ja näiden järjestöllisten tehtävien käytännöllinen toteuttaminen on suojannut puolueen ja sosialistisen rakennustyön halkeamatta puolueen oikean linjan ja tämän linjan toteuttamiseksi tehtävän järjestöllisen työn välillä.

Puolueen politiikallaan saavuttamain voittojen ja sen suorittaman järjestöllisen työn perustalla työväenluokka on voinut ryhtyä toteuttamaan toisen viisivuotisen historiallisia tehtäviä.

"Toisen viisivuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullinen h ä v i t t äminen, luokkaeroavaisuutta ja riistoa synnyttäväin syiden täydellinen poistaminen ja kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa, maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi" (XVII puoluekonferenssi).

Toisen viisivuotisen tavattoman suuret tehtävät voidaan täyttää vain koko kansantalouden teknillisen rekonstruoinnin pohjalla, uuteen tekniikkaan ja uusiin tuotantoaloihin perehtymisen perustalla. Se merkitsee, että toisen viisivuotisen ajalla meidän on ei vain rakennettava uusia tuotantolaitoksia, mutta rakennettava ne myös hyvin. Se merkitsee, että meidän on hinnalla millä tahansa opittava hallitsemaan laitostemme koko tuotantokykyä, perehdyttävä uuteen kehittyneeseen tekniikkaan. Ilman sitä emme voi kulkea eteenpäin.

Toisen viisivuotisen töiden suunnitelma, samoinkuin kuljettu taivalkin, selvästi osoittaa, kuinka rajattomat kehittymismahdollisuudet on ensimmäisellä voittaneen sosialismin maalla. Toverien Molotovin ja Kuibyshevin teeseissä merkitään teollisuustuotannon lisääntyvän 2,4 kertaa toisen viisivuotisen loppuun mennessä. Sodan edelliseen tasoon verrattuna teollisuustuotanto tulee v. 1937 kasvamaan kymmenkertaisesti. Tokkopa tämä *itseään varten, omaa luokkaansa varten* suoritettavien suurten töiden valtava näköala voi olla innostamatta ensimäisen viisivuotisen luojia ja sankareita uusiin rynnistyksiin?! Tokkopa se voi olla tempaamatta poliittiseen elämään uusia työtätekevien syviä kerroksia, joita vielä ei ole värvätty sosialistiseen rakennustyöhön a k t i i visesti osallistuvain riveihin?. Toinen viisivuotissuunnitelma tosiaankin alkaa todella joukkoluontoisen, t o d e l l a kaikkikäsittävän työtätekevien aktiivisen osallistumisen kauden proletariaatin historiallisten tehtävien toteuttamiseen.

Toinen viisivuotissuunnitelma vaatii valtavaa uuden rakennustyön kehittämistä. Käsittääksemme edessäolevien perusrakennustöiden laajuuden tarvitsee mainita vain pari lukua: ensimmäisen viisivuotisen ajalla me käytimme rakennustöihin varoja 50,5 miljaardia ruplaa, toisen viisivuotisen aikana on suunniteltu käytettäväksi 133,4 miljaardia ruplaa. Toisin sanoen perusrakennustöiden ohjelma kansantaloudessa on kaksi ja puoli kertaa laajempi kuin ensimmäisen viisivuotisen ajalla.

Tuotantovälineitä valmistavan teollisuuden alalla perusrakennustöiden arvo määritellään 53,4 miljaardiksi ruplaksi, kun se ensimmäisen viisivuotisen aikana oli 21,3 miljaardia ruplaa. Kasvu on siis 2,5-kertainen. Kulutusvälineitä valmistavassa teollisuudessa määritellään perusrakennustöiden arvo 16,1 miljaardiksi ruplaksi 3,5 miljaard. ruplan asemesta ensimmäisen viisivuotisen ajalla. *Kasvu on 4,6-kertainen.* Kuljetuslaitoksen alalla lisääntyvät perusrakennustyöt 3 kertaisesti.

Työtätekevien aineellisten ja kulttuuristen tarpeiden tyydyttämisen jyrkkä parantaminen on punaisena lankana perusrakennustöiden koko ohjelmassa. Viisivuotisen aikana tulee vesijohdolla varustettujen kaupunkien luku kasvamaan 366:sta 440:een, viemäriverkostolla varustettujen 55:stä 125:een ja raitioteillä varustettujen 50:stä 70:een. Kunnallis-, asunto- ja kulttuurilaitosten rakennustyöhön tehtävät pääomasijoitukset kohoavat 32 miljaardiin ruplaan, t.s. *lähes neljännekseen kaikis-*

ta niistä varoista, mitä toisen viisivuotisen aikana käytetään uusiin rakennustöihin.

Työläis- ja kollektivistijoukkojen hyvinvoinnin joutuisaa kohottamista silmälläpitäen on tavaravaihdon ja yleisten kulutustavarain tuotannon kasvulle suunniteltu nopeat tempot. Yleisten kulutustavarain tuotannon kasvu on suunniteltu ei vain korkeammaksi kuin mitä se oli ensimmäisen viisivuotisen aikana (keskimääräinen vuotuinen kasvu 21,9 % 17 % asemesta ensimmäisen viisivuotisen ajalla)- vaan myöskin korkeammaksi kuin tuotantovälineitä tuottavan teollisuuden tuotannon kasvu (kulutustavarain tuotannon keskimääräinen vuotuinen kasvu 21,9 %, tuotantovälineiden tuotannon 15,9 %). Toisen viisivuotissuunnitelman erikoisuus on siinä, että *yleisten kulutustavarain tuotannon kasvun tempot ovat nopeammat kuin tuotantovälineiden tuotannon tempot.*

"Bolshevikin sana on vakava sana. Bolshevikit ovat tottuneet täyttämään lupaukset, jotka he antavat" (Stalin). Puolueemme johtajan, tov. Stalinin Odessan alueen kollektivisteille tekemä ilmoitus, että nykyisin me tulemme valmistamaan yleisiä kulutustavaroita kaksi ja kolme kertaa enemmän kuin tähän asti, muuntuu toisen viisivuotisen töiden bolshevistiseksi ohjelmaksi, toisen viisivuotisen, joka on työtätekevien elintason perusteellisen kohoamisen viisivuotinen.

Uusien rakennustöiden ohjelma tekee taatuksi ratkaisevan eteenpäin menon tuotantovoimien sosialistisessa sijoittelussa. Uraalilla, Länsi- ja Itä-Siperiassa, Bashkiriassa, Kaukaisessa Idässä, Kasakstanissa ja Keski-Aasiassa kehitetään voimaperäisesti konerakennusteollisuutta, metallurgiaa, hiili-, nafta-, kemiallista ja puuvillateollisuutta ja muita talouden aloja. Neuvostoliiton itäisissä piireissä tullaan käyttämään melkein puolet kaikista varoista, jotka sijoitetaan perusrakennustöihin raskaan teollisuuden alalla. Teollisuus tulee yhä lähemmäksi rikkaita raaka-aine- ja energialähteitä. Teollisuuslaitosten lukumäärän nopea lisääntyminen kansallisissa piireissä antaa viimeisen iskun niiden taloudelliselle ja kulttuuriselle jälkeenjääneisyydelle.

Toisen viisivuotisen töiden suunnitelma tekee taatuksi, niinkuin sanotaan tt. Molotovin ja Kuibyshevin alustusten teeseissä, kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä hävittämisen, tuotantovälineiden yksityisomistuksen lopullisen poistamisen talonpoikaistalouksien kollektivisoinnin ja kaikkien käsityöläisten kooperativisoinnin täydellisen loppuunsuorittamisen perustalla, se tekee taatuksi Neuvostoliiton talouden monimuotoisuuden poistamisen ja sosialistisen tuotantotavan ainoaksi tuotantotavaksi saattamisen, samalla muuttaen maan koko työtätekevän väestön sosialistisen yhteiskunnan aktiivisiksi ja tietoisiksi rakentajiksi. Siksi onkin XVII puoluekokous nimitetty sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puoluekokoukseksi.

Olisi naivia ajatella, että viimeinen suuri rynnäkkö, maamme lopullinen puhdistaminen kaikesta kapitalistisen menneisyyden saastasta, ei aiheuttaisi luokkataistelun kärjistymistä, sabotaasin ja tuholaisuuden yrityksiä. Kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä hävittäminen, kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa on monimutkainen ja vaikea tehtävä. Oikeistolaisopportunistinen "kehityksen suunnitelmallisen kulun" ja "luokkataistelun sammuvan käyrän" teoria, joka saarnaa itsevirtauksen varaan heittäytymistä työssä, saattaa vain tärvellä ja höllentää joukkojen voitontahtoa. Sen vuoksi on välttämätöntä käydä päättävää taistelua kaikkia opportunismin ilmauksia vastaan, oikeistokallistumia vastaan, sentähden on välttämätöntä ratkaisevasti lujittaa proletariaatin diktatuuria ja kohottaa luokkavalppautta. Jokainen kulakkijäännösten vas-

tarinnan yritys, jokainen opportunismin ilmaus on hävitettävä alkuunsa!

Toverien Molotovin ja Kuibyishevin teeseissä vaaditaan sellaista asioiden järjestelyä, mikä takaa:

ensiksi, taloudelle sellaisen jokapäiväisen johdon, joka on operatiivinen ja konkreettinen eikä siedä byrokraattisia vääristelyjä talouskoneistossa;

toiseksi, parhaiden insinööriteknillisten voimien keskittämisen ei kanslioihin ja virastoihin, vaan ratkaiseville tuotantoaloille;

kolmanneksi, työläisten työpalkan oikein järjestämisen, niin että se tekee taatuksi aineellisen kiihokkeen muodostumisen työn tuottavaisuuden kasvulle;

neljänneksi, sosialistisen kilpailun kohottamisen, erikoisesti siinä tarkoituksessa, että parhaiten perehdyttäisiin uuteen tekniikkaan ja uusiin tuotantoaloihin;

viidenneksi, lujan tuotannollisen kurin niin teollisuuslaitoksissa ja neuvostotiloilla kuin kollektiivitalouksissakin;

kuudenneksi, vallankumouksellisen valppauden proletariaatin diktatuurin vihollisia kohtaan, todellisen vastuunalaisuuden annetuista tehtävistä työväenluokan ja puolueen edessä;

seitsemänneksi, työläisten ja työtätekevien talonpoikain liiton edelleen lujittamisen.

Näiden toisen viisivuotisen voiton ehtojen täyttäminen asettaa kohotettuja vaatimuksia sosialistisen rakennustyön kaikkien alojen johdolle. Sentähden organisatiokysymys nyt, jolloin puolueen politiikka on kulkenut kaikkien koetinten ahjon lävitse ja tullut miljoonaisten joukkojen käytännössä tarkastamaksi, saa tavattoman tärkeän merkityksen. Ei voida olla erikoisesti merkitsemättä jo mainitsemaamme yhteyttä toverien Molotovin ja Kuibyishevin alustusten teesien ja tov. Kaganovitshin alustuksen teesien välillä. Ensinmainituissa esitetään toisen viisivuotisen suurten töiden ohjelma, viimemainitussa annetaan avain tuon ohjelman toteuttamiseen. Ilman puolue- ja neuvostokoneiston kaikkien renkaiden perinpohjaista uudestijärjestelyä, mikä on niin nerokkaasti suunniteltu organisatiokysymyksiä koskevissa teeseissä, ja ilman puolueen uusien sääntöjen käytännössä toteuttamista meille ei ole mahdollista täyttää sosialististen töiden valtavaa suunnitelmaa.

Se, mikä bolshevikeilla on nyt tehtävänä, on oppia näiden teesien pohjalla johtamaan konkreettisesti ja järjestämään joukot. Bolshevistisen johdon taistelutehtävänä nykyisissä, erittäin monimutkaisissa oloissa on poistaa kankeus, luutuneisuus ja byrokratismi puolue- ja neuvostokoneistosta, uudestijärjestää kaikki neuvosto- ja taloudelliset järjestöt tuotannollis-alueellisen periaatteen mukaan, saattaa voimaan luja yksilöpäällikkyys ja poistaa virastoista ja laitoksista kollegiot, jotka synnyttävät yksilö- ja edesvastuuttomuutta, uudestijärjestää puolue- ja neuvostokontrollin elimet, voimistaa niitä, ja saattaa käytäntöön puolueen uudet säännöt. Vain silloin tulee poistetuksi järjestöllis-käytännöllisen työn jälkeenjääneisyys poliittisen johtamisen tasosta.

Bolshevikkien tulee intohimonsa koko voimalla taistella puolueen organisatio-ohjelman käytännössä toteuttamiseksi. Keskuskomitean jo toteuttamien organisatiotoimenpiteiden kokemuksen perustalla, KTA:ain ja neuvostotilain järjestämiskokemuksen perustalla puolue on saanut varmuuden siitä, miten on nostettava johtamisen laatua ja minkälaisia tuloksia se antaa. Poliittisten osastojen tuhannet työntekijät, jotka KK on huolellisesti valikoinnut ja lähettänyt maaseudulle kollektiivitalouksien lujittamista varten, ovat suorittaneet ihmetekoja bolshevistisen johtamisen alalla. Tämä tov. Stalinin aloitteesta suoritettu nerokas puoluevoimien uudestiryhmitys on lujittanut asemiamme kollektiivitalouksis-

sa ja tehnyt taatuksi kollektiivitalouksien järjestelmän voiton.

Puolue ottaa vastaan XVII edustajakokouksensa rikkain kertynein kokemuksin. "Meidän voimanamme on kaikkien olevien luokkasuureiden, niin venäläisten kuin kansainvälistenkin, huomioinnin selkeys ja selvyys ja sitten myös tästä johtuva rautainen energia, lujuus, päättäväisyys ja ehdottomuus taistelussa" (Lenin). Toinen viisivuotinen lujittaa yhä enemmän maan puolustuskykyisyyttä ja me katkomme kynnet jokaiselta, joka uskaltaa yrittää anastaa vaikkapa yhden vaaksankin työläisten ja talonpoikain suuren maan aluetta.

Neuvostoliitto kohottaa yhä ylemmä taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen mahtinsa. Kapitalismin talous hajoaa, yhä tiukemmalle kuristuu nälän, köyhtymisen ja tuhoutumisen silmukka kapitalistimaiden työtätekevien ympärille. Vain neuvostojen maassa työläiset ja kollektivistit katsovat varmoina tulevaisuuteen. Neuvostomaan esimerkki nostattaa kapitalistimaiden ja siirtomaiden työläiset ja työtätekevät taisteluun sortoa ja kurjuutta vastaan. Neuvostomaan työläisten ja kollektivistien sankarillisen taistelun esimerkki näyttää heille, kuinka on kukistettava kapitalismi ja rakennettava uusi, valoisa elämä.

Tietoisena voimistaan, tehtävistään ja velvollisuuksistaan puolue ottaa vastaan XVII edustajakokouksensa.

Kominternin TPK:n XIII täysi-istunto

ÄSKETTÄIN koolla ollut Kominternin TpK:n XIII täysi-istunto hyväksyi maailman proletaarisen vallankumouksen näköalojen analysoinnin perustalla useita varsin tärkeitä poliittisia päätöksiä. Täysi-istunto suoritti bolshevistisen arvioinnin fasisoitumisen prosesseista kapitalistisissa maissa sekä imperialistien valmistautumisesta uuteen maailmansotaan ja vastavallankumoukselliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Täysi-istunto viitoitti kommunististen puolueiden tehtävät taistelussa fasismia ja sodanvaaraa vastaan, taistelussa neuvostovallan ja proletariaatin diktatuurin puolesta.

Kansainvälistä tilannetta ja koko tilannetta kapitalistisessa maailmassa luonnehtii se, että siellä raivoaa *viidettä vuotta* maailman talouspula.

Kun ensimmäiset pörssiromahdukset yli neljä vuotta sitten puhkesivat Yhdysvalloissa ja Saksassa, niin marxismin-leninismin mahtavalla aseella varustettu Kommunistinen internationale huolimatta porvarillisten taloustieteilijäin ja politiikkojen, sosialifasististen teoreetikkojen ja heidän renegaatti-opportunististen hännystelijäinsä kaikista optimistisista "ennustuksista", totesi *maailman talouspulan kypsymisen.* Kommunistinen internationale osoittautui olleen oikeassa. "Nykyinen taloudellinen pula on kaikkein vakavin ja kaikkein syvin pula kaikista tähän asti olleista maailman taloudellisista pulista" (Stalin).

Kolmen vuoden kuluttua, TpK:nsa XII täysi-istunnossa, Kommunistinen internationale, lähtien pulan jatkuvasta syvenemisestä ja kaikkien kapitalististen ristiriitojen edelleen kärjistymisestä, totesi *kapitalismin suhteellisen vakaantumisen päättyneen.* Nyt, vuoden kuluttua, objektiivinen tilanne kapitalistisissa maissa kaikella havainnollisuudella vahvistaa Kommunistisen internationalen olleen oikeassa. Suhteellisen kapitalistisen vakaantumisen koko vaihe, joka synnytti huomattavissa joukoissa pasifistisia ja demokratisia

illusioita, ei luonnehtinut sodanjälkeisen kapitalismin historiallista kehitystä: tämän kehityksen "päälinjana" on *mädäntyminen, hajaannus, rappeutuminen.*

Vallankumousten ja sotien uuteen vuoroon siirtymisen oloissa on *epätasaisuus ja hyppäyksellisyys* pulan kehityksessä yhä enemmän voimistunut. Kaikissa kapitalistisissa maissa hallitsevat luokat suonenvedontapaisesti tarrautuvat kaikenlaisiin toimenpiteisiin muodostaakseen keinetekoisen taloudellisen konjunktuurin. Luottoja, avustuksia ja hallitustakuita valuu kuin runsauden sarvesta kapitalistien taskuihin siinä toivossa, että saataisiin aikaan teollinen nousu. Ennenkuulumattoman laajuuden on saanut *sotateollisuus.* Jatkuu työpalkkain ryöstö, yhteiskunnallisten avustusten *supistaminen,* maaseudun ja kaupunkien työtätekevien tavaton *rosvoaminen* kohoavien verojen, hintapolitiikan ja pulakauden rationalisoinnin avulla. Suurten kapitalististen maiden välillä on käynnissä kuumeinen kilpailu *valuutan alentamisesta ja dumpingin voimistuttamisesta.* Ja kuitenkin kaikki nämä kapitalististen hallitusten toimenpiteet eivät vain ole kyvyttömiä uudistamaan vakaantumista, vaan *yhä voimakkaammin kärjistävät koko kapitalistisen järjestelmän pulaa kokonaisuudessaan.*

Sotatarvetuotannon kehittäminen ja teollisuuden ja maatalouden sovelluttaminen lähenevän sodan oloihin jouduttaa sodan puhkeamista ja asettaa raskaan taakan valtioiden finansseille. Valtiokoneiston ja varsinkin sen sotilas- ja poliisiosastojen ylläpitämiseen käytettäviä menoja lisätään, jotta voitaisiin pidättää joukkojen vallankumouksellista kiihtymistä. Se johtaa valtiobudjetin ennenkuulumattomaan kuormittamiseen, syö yhä suuremman osan kansallistuloista. *Porvarillisen valtion kasvava loismaisuus* ei ole vielä milloinkaan tullut työtätekevien joukkojen näkyville sillä tavoin kaikessa julkeudessaan kuin nykyaikana.

Tästä johtuu se imperialistien *taloudellisen sodan* ja kapitalismin kaikkien kansainvälisten ristiriitojen kärjistyminen, joka merkitsee "uuden imperialistisen sodan *aattoa*" (KI:n TpK:n XIII täysi-istunto). *Imperialistinen ketju huojuu* sekä lännessä että idässä. Versaillesin järjestelmä ratkoilee kaikista saumoistaan. Geneven konferenssi on kuollut ruumis. Kaukaisessa idässä japanilainen fasistinen sotilasklikki on jo alottanut maailman uudelleen jaon. Kiinan militaristien taistelut Fukienista, missä eri imperialististen klikkien edut punoutuvat yhteen, ovat herruudesta Tyynellä merellä käytävän lähenevän ottelun etukahakoita. Pulan iskuista ja sotasaaliin hajusta villiytyneet japanilaiset imperialistit tarjoilevat palveluksiaan Neuvostoliitto-vastaisen sodan alottajain ominaisuudessa.

Tästä johtuu se kapitalismin yleisen pulan kärjistyminen, mikä joukkojen kasvavan vallankumouksellisen kiihtymyksen ja taistelun pohjalla merkitsee *maailman vallankumouksellisen pulan* objektiivisten *edellytysten* kypsymistä. Kapitalistinen maailma on vallankumousten ja sotien uuden vuoron *kynnyksellä.*

"Maailman talouspula on mitä läheisimmin kietoutunut yhteen kapitalismin yleisen pulan kanssa, kärjistäen siinä määrin kapitalistisen maailman kaikkia perusristiriitoja, että *joka hetki voi tapahtua käänne, mikä tulee merkitsemään taloudellisen pulan muuttumista vallankumoukselliseksi pulaksi*" (KI:n TpK:n XIII täysi-istunnon teesit).

Tämä on *pääasia* nykyisessä *kansainvälisessä tilanteessa.*

On olemassa:

kapitalismin hajonnan eriasteisuus, mutta tämä *hajonta tapahtuu kaikkialla,*

fasisoitumisen eriasteisuus, mutta fasisoitumisen aineksia on *kaikkialla.*

sosialidemokratian pulan erilaisuus, mutta *tämän pulan aineksia on kaikkialla — koko Toinen internationale kokee pulaa,*

kommunismin kasvun erilaisuus, mutta *kaikkialla kasvaa joukkojen kiintymys* ja kommunistisen etujoukon poliittinen auktoriteetti.

Kommunistisen etujoukon kiinteä linja ja taipumaton päättäväisyys taisteluun nähden tulee "yhä suuremmaksi tekijäksi joukkojen mielialassa" (Lenin). Luokat ja puolueet esiintyvät yhä useimmiten avoimessa toiminnassa.

Täysi-istunto kiinnitti erikoista huomiota *fasisoimisen* problemeihin. Pitäen fasismia finanssipääoman kaikkein taantumuksellisinten, shovinistisinten ja imperialistisinten ainesten avoimena terroristisena diktatuurina täysi-istunto hylkäsi sosialifasistiset arvioinnit, että fasismi muka on pikkuporvariston diktatuuria, pikkuporvarillista vastavallankumousta, bonapartismia, ja paljasti toverien *Remmelen* ja *Neumanin* tappiomieliset asenteet Saksan kehitysperspektiivien arvioinnissa.

Juuri vallankumouksellisen pulan kasvu ja joukkojen kiihtymys ovat luoneet tilanteen, jolloin vanhat, parlamenttaariset metoodit tulevat esteeksi porvarilliselle diktatuurille, kansalaissodan käymiselle oman maan proletariaattia vastaan ja sodan valmistelulle maailman jakamiseksi. Fasismi yrittää luoda monopolipääoman diktatuurille joukkoperustan ja lujittaa sitä kaupunkien ja maaseudun pikkuporvariston keskuudessa, pyrkien tunkeutumaan työväenluokan keskuuteen ja käyttäen hyväkseen suurten kaupunkien luokkaolemuksensa kadottaneita aineksia. Mutta valtaan nousseen fasismin politiikka itse nopeasti paljastaa sen nationalistisen ja sosiaalisen demagogian. Fasismi on vallankumouksen vaarallinen vihollinen, mutta se *ei ainoastaan jarruta, vaan myös jouduttaa vallankumouksellista kehitystä.* Kansallissosialistien herruus Saksassa synnyttää jo pettymystä ja tyytymättömyyttä pikkuporvarillisissa joukoissa, joukkojen kiihtymyksen suunnattomat voimat kasaantuvat; *alkaa jo uusi vallankumouksellinen nousu.*

Tämä Kommunistisen internationalen analyysi saa varmennuksensa ei vain kapitalististen suhteiden syvästä järkkymisestä ja sosialidemokratian pulasta, vaan myöskin kokonaisesta joukosta suuria tapahtumia kansainvälisessä vallankumouksellisessa liikkeessä. Ensi kädessä se saa varmennuksensa *Saksan kommunistisen puolueen sankarillisesta taistelusta* fasistista diktatuuria vastaan. *Neuvosto-Kiina kehittyy koko maan yhteiskunnallisen ja kansallisen vapautuksen todelliseksi johtajaksi ja tekijäksi kansainvälisessä politiikassa.* Neuvostoalueilla rakennetaan nopein tempoin uutta neuvostovaltiota. Kommunistisen puolueen jäsenten lukumäärä on kasvanut vuodessa 100 tuhannella. *Japanissa,* missä tapahtuu vastavallankumouksen voimien mobilisointi, kasvavat samanaikaisesti vallankumouksen voimat. Maa on suurten luokkataistelujen kynnyksellä; kasvaa fasismi ja fasististen sotilasklikkien kiihko, mutta samalla kasvavat myös "vaaralliset aatteet", jotka saattavat hallitsevat luokat levottomiksi. Kasvaa Japanin kommunistinen puolue, joka käy sankarillista taistelua sotaa vastaan ja suorittaa mallikelpoista bolshevistista joukkotyötä. *Puolassa* työläisten joukkolakot yhdistyvät suuriin vallankumouksellisiin esiintymisiin maaseudulla. *Espanjassa* on käynnissä ottelu vallankumouksen ja vastavallankumouksen voimien välillä. Nämä esimerkit voitaisiin moninkertaistaa.

Maailman vallankumouksellisen pulan kypsymistä seuraa kansainvälisen sosialidemokratian hajonta, mikä on osana koko kapitalistisen järjestelmän pulasta kokonaisuudessaan. Sosialidemokratian hajonta tapahtuu kahta linjaa: ristiriitai-

suuksien linjaa kansainvälisessä mitassa (lähenee sota) ja ristiriitaisuuksien linjaa jokaisessa maassa — fasisoimisen tempoja ja metoodeja koskevain kysymysten alalla.

II internationalen pula on ilmennyt avoimena ensi kädessä *Saksan sosialidemokratian historiallisen petoksen* seurauksena. Saksan tapausten kansainväliselle proletariaatille antama opetus sisältyy siihen, että fasistisen diktatuurin valtaantulo näytti kaikkein laajimmille työläisjoukoille, että *fasismi kasvaa porvarillisesta demokratiasta,* näytti että sosialidemokratia alustaa fasismia ja että kommunistinen puolue on todellisuudessa *ainoa* puolue, joka taistelee fasistisen diktatuurin kukistamiseksi ja työväenluokan yhdistämiseksi proletaarisen vallankumouksen nimessä. Saksan sosialidemokratian menettely on *esinäyte kaikkien II internationalen puolueiden menettelystä.* Vain työväenluokan yhtenäisyys kommunistisen puolueen vallankumouksellisella johdolla voi ehkäistä fasismin valtaantulon.

Sosialidemokratian johtajat yhdessä vastavallankumouksellisten luopioiden — Trotskin, Brandlerin ja Guttmannin sekä Remmelen tapaisten paniikkiin joutuneiden ja opportunistien kanssa yrittävät, luoden teorian "fasismin ja taantumuksen kaudesta", pidättää joukkoja sekä tekemästä aktiivista vastarintaa fasismille että valmistamasta proletariaatin ratkaisevia vallankumouksellisia taisteluja. Nimenomaan tässä tarkoituksessa Otto Bauer luo teoriansa että "Saksan fasismin voitto merkitsee kansainvälistä taantumusta ja proletariaatin siirtymistä moniksi vuosiksi puolustukseen", teorian, jonka muodossa tai toisessa hyväksyvät kaikki renegaatit ja opportunistit.

Komintern asettaa kommunististen puolueiden tehtäväksi nopean valmistautumisen ratkaiseviin vallankumouksellisiin taisteluihin. Se merkitsee, että kommunistiset puolueet agitatiossaan ja propagandassaan asettavat laajojen työläisjoukkojen eteen kaikessa laajuudessaan kysymyksen *vallasta,* näyttäen niille konkreettisesti, *missä* on työväenluokkaa varten vallankumouksellinen ulospääsy pulasta. Juuri sen vuoksi sosialismin s u u n nattomat voitot SNTL:ssa saavat nyt *aivan poikkeuksellisen merkityksen* taistelussa *proletaarisen maailmanvallankumouksen puolesta.*

On selvää, että joukkojen johtaminen ratkaiseviin taisteluihin vallasta voidaan suorittaa vain sen perusteella, että mobilisoidaan joukot taisteluun niiden jokapäiväisten etujen puolesta, niiden osittaisvaatimusten puolesta, että se voidaan suorittaa vain säälimättömässä taistelussa opportunismia ja sosialidemokraattisia paniikinkylväjöitä vastaan.

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto osoitti Kommunistisen internationalen *murtumattoman bolshevistisen yhtenäisyyden,* vastakohtana Toiselle internationalelle. Ja se on takeena siitä, että Kominternin 15-vuotisen historian kuluessa vallankumouksellisen taistelun tulessa takoutunut rautainen proletaarinen etujoukko kykenee johtamaan työväenjoukot voitokkaisiin ratkaiseviin taisteluihin *neuvostovallan* puolesta, *maailman proletaarisen vallankumouksen* puolesta.

(Pravda, N:o 4 v. 1934)

Suomen vallankumouksen tärkein opetus

Kommunistille kirjoittanut

M. S.

VUODEN 1918 proletaarinen vallankumous Suomessa antoi monia proletariaatin taistelulle arvokkaita ja tärkeitä opetuksia. Vallankumouksen kokemusten tutkiminen, niistä oikeiden, marxilais-leniniläisten opetusten vetäminen ja näiden opetusten myöhemmissä taisteluissa käytäntöön soveltaminen on kommunistisen puolueen ja jokaisen yksityisen kommunistin velvollisuus.

Suomen vallankumouksen tärkein opetus oli, että *proletaarinen vallankumous voi voittaa vain kommunistisen puolueen johdolla.* Siitä sanotaan SKP:n KK:n UB:n teeseissä vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta:

"Suomen työväen vallankumouksen historia vahvisti todeksi Leninin sanan, ettei proletaarinen vallankumous voi voittaa ilman, että sen johdossa on kommunistinen puolue. Vuosina 1917—18 Suomen työväenluokalla ei ollut kommunistista puoluetta. Nyt se on! Silloisen sosdem puolueen uumenista saattoi vain puolueen hajaantumisen jälkeen ja sen jäsenistön poliittisen uudestisyntymisen kautta syntyä kommunistinen puolue ... Tärkein edellytys Suomen köyhälistön tulevan vallankumouksen voitolle on juuri uusi puolue, kommunistinen puolueemme. Sen on Suomen työväki kalliisti hankkinut. Sen kehittäminen, puolustaminen ja vahvistaminen on Suomen jokaisen luokkatietoisen työläisen ensimmäinen vallankumouksellinen velvollisuus."

Suomen vanha sosialidemokraattinen puolue ei kyennyt vallankumousta johtamaan. Se ei ollut johdonmukaisesti vallankumouksellinen puolue, vallankumousta valmistava ja vallankumouksen johtamiseen varustautunut puolue. Se oli sosialidemokraattinen puolue, jonka virheet ennen vallankumousta ja itse kansalaissodan aikanakin johtuivat sen sosialidemokraattisesta luonteesta.

Suurin osa vallankumouksen johtoon asettuneista sosialidemokraattisen puolueen jäsenistä ja johtajista halusi rehellisesti ja parhaan kykynsä mukaan taistella työväen voiton puolesta — vieläpä ase kädessäkin. Mutta he olivat sosialidemokraatteja — eivätkä he kyenneet vallankumousta voittoon viemään. Sosialidemokraatteina eivät he olleet valmistautuneet *tällaiseen* luokkataisteluun, mitä käytiin kivääreillä, tykeillä ja kuularuiskuilla eikä vaalilipulla.

Vallankumouksen johdon virheet eivät alkaneet vasta 1918, aseelliseen taisteluun ryhdyttäessä. Näiden virheiden juuret lepäsivät paljon syvemmällä, jo vallankumousta edeltäneessä ajassa. Ne johtuivat Suomen sosdem puolueen luonteesta, sen kokoonpanosta.

"Suomen silloinen sosdem puolue ei ollut poliittisesti yhtenäinen, vaan hajanainen" (15-vuotisteesit). Oikeistolaisen, revisionistisen siiven ja 1917 keskivaiheilla lähtien esiintyneiden puoluejohdosta vasemmalla olevien hajanaisten ainesten ohella oli puolueen johtavana enemmistönä n.s. siltasaarelainen ryhmä. Tähän ryhmään kuuluvat olivat vallankumouksen aikanakin johtavana ryhmänä ja he siis myöskin ovat pääasiassa vastuussa vallankumousjohdon toimenpiteistä.

Siltasaarelaisten politiikka, varsinkin vv. 1917—18, oli jokseenkin tyypillistä *vasemmisto-sosialidemokraattista* politiikkaa. He eivät oikeistolaisten, sosialishovinistien, sosialipettureiden tapaan siirtyneet porvariston puolelle, työväkeä vastaan, eivät ryhtyneet pelastamaan porvaristoa vallankumouksen hyrskyistä. He eivät myöskään esim. Saksan

keskustalaisten tapaan taistelleet vasemmistoa vastaan eivätkä, niinkuin nämä, vetääntyneet syrjään aseellisesta vallankumouksestakaan. He astuivat proletariaatin aseellisen taistelun johtoon ja ponnistelivat rehellisesti tämän taistelun voittoon viemiseksi — mitä eivät keskustalaiset koskaan eivätkä missään ole tehneet. "... he eivät olleet juuriltaan irtaantuneet köyhälistön joukoista, niinkuin Saksan kautskylaiskeskustalaiset, eivätkä senvuoksi menettäneet kykyään siirtyä vallankumoukselliselle kannalle laajain työväenjoukkojen edistyvän radikalisoitumisen painosta" (15-vuotisteesit).

Mutta vasemmistososialidemokraattikin on vielä sosialidemokraatti. Niin olivat siltasaarelaistenkin virheet sosialidemokraattisia virheitä, raskaita, vallankumouksen kohtaloon ratkaisevasti vaikuttavia virheitä.

Koko toimintansa aikana ennen v. 1918 *eivät siltasaarelaiset tietoisesti pyrkineet vallankumoukseen,* eivät asettaneet porvariston väkivaltaista kukistamista, vallan kapinan kautta anastamista päämääräkseen, johon he kaikella tarmollaan, kaikki voimansa ponnistaen olisivat pyrkineet ja sitä varten joukkoja kasvattaneet. Heille oli vallankumous jonkinlainen kaukainen, joskus eteen tuleva päämäärä, mutta ei konkreettinen teko, ei tehtävä, jota kaikella toiminnalla oli jo nyt valmistettava. Käsite proletariaatin diktatuurikin, josta he aikaisemmin — v:n 1905 jälkeisenä kautena — itsekin olivat puhuneet ja kirjoittaneet, oli unohtunut tai muodostunut pelkästään teoreettiseksi kysymykseksi, jolla ei muka ollut mitään reaalista merkitystä tämän päivän luokkataisteluissa. Heille ei, päinvastoin kuin bolshevikeille, proletariaatin aseellinen nousu ollut tehtävä, jonka suotuisan ratkaisun turvaamiseksi jo "rauhallisena" aikana oli työskenneltävä ja joukkoja siihen valmistettava.

Kun he eivät tietoisesti pyrkineet vallankumoukseen, eivät he myöskään käsittäneet *puolueen johtavan osuuden merkitystä* työväenliikkeessä. Heille ei puolue ollut työväenliikkeen peräsin, tienviitta ja vipusin, ei etujoukko proletaarisen vallankumouksen suorittamiseksi koko työväenluokan voimalla. He olivat niin lujasti takoneet päähänsä lausetta "vallankumousta ei tehdä, se tulee", että he uskoivat ei vain vallankumouksen tulevan *itsestään,* vaan sen vieläpä voivan voittaakin ilman puolueen ponnistelujakin. Vallankumousta ei heidän mielestään tarvinnut mitenkään valmistella eikä sitä erikoisemmin edes ohjatakaan — se on kuin myrskytuuli, joka tulee omalla painollaan ja "kulkee kuhunka hän tahtoo", ei siinä ihmisvoimilla paljoa vaikuteta. Tällainen käsitys ei jättänyt mitään sijaa puolueen johtavan osuuden ymmärtämiselle, mille Lenin ja bolshevikit koko bolshevikkipuolueen olemassaolon ajan olivat niin suurta painoa panneet ja minkä Lokakuun vallankumous kouriintuntuvasti osoitti oikeaksi. Siltasaarelaiset olivat tässä kysymyksessä omaksuneet luxemburgilaisen, vasemmisto-sosialidemokraattisen spontaanisuuteen, liikkeen alkuvoimaisuuteen suuntautuvan kannan.

Kun ei siltasaarelaisilla ollut oikeata marxilaista käsitystä puolueen osuudesta vallankumouksessa, eivät he luonnollisesti pyrkineetkään saattamaan puoluetta kykeneväksi vallankumoustehtäväänsä suorittamaan. He katselivat puoluetta pääasiassa parlamenttaaristen voittojen ja pikkuparannusten saavuttamisen välikappaleena, joka vasta joskus epämääräisessä tulevaisuudessa ottaa yhdessä koko työväenluokan kanssa ja sen virrassa mukana kulkien osaa siihen "viimeiseen taisteluun", jota he toivoivat, mutta jonka he uskoivat tulevan itsestään ja omalla painollaan voittavan. Tältä kannalta katsottuna oli toivottavaa, että sosdem puolue olisi niin laaja ja ulko-

naisesti voimakas kuin suinkin. Vallankumouksen valmistelun ja sen oikean ohjaamisen kannalta katsottuna taas olisi puolueen ollut oltava ennenkaikkea poliittisesti yhtenäinen, luja, kiinteä, karaistunut taistelupuolue, joka ei opportunismille olisi jättänyt pienintäkään jalansijaa. Siltasaarelaisetkin kävivät kyllä puolueen sisällä taistelua oikeistolaisia, revisionistisia ja opportunistisia aineksia vastaan, mutta he sallivat niiden jäädä puolueeseen, eivät karkoittaneet niitä yhteisestä puolueesta, eivät tehneet niistä selvää pesäeroa. Tässäkin tekivät siltasaarelaiset samantapaisen opportunistisen virheen kuin esim. Saksan spartakistit, jotka aina Saksan vallankumoukseen saakka olivat samassa puolueessa Kautskyn, Bernsteinin y.m. keskustalaisten kanssa ja jotka vasta suurien epäilyjen jälkeen v. 1918 lopussa perustivat kommunistisen puolueen. Puolueen yhtenäisyyden pyrintö sen vallankumouksellisen iskuvoiman hinnallakin oli *"siltasaarelaisen opportunismin kulmakivi"*.

Puolueen johtavan osuuden ymmärtämättömyydestä johtui myöskin puolueen väärä järjestörakenne se kun perustui ammatillisten järjestöjen ja työväenyhdistysten joukkoliittymiseen puolueeseen.

Sosialidemokraattisesta peruskatsomuksestaan lähtien eivät siltasaarelaiset osanneet ottaa oikeata kantaa myöskään useissa erikoiskysymyksissä. Useimmiten tarkastelivat he näitä erikoiskysymyksiä itsenäisinä kysymyksinä, eivät alistaneet niitä suuren pääkysymyksen, proletaarisen vallankumouksen, johdannaiskysymyksiksi. Niin oli laita *kansallisuuskysymyksen*, jossa siltasaarelaiset, vaikkakin aivan riittämättömästi, taistelivat ensin tsarismin sortoa ja sitten voimakkaammin Kerenskin harjoittamaa imperialistista sortopolitiikkaa vastaan. Erittäinkin Kerenskin kautena kiinnittivät siltasaarelaiset kuitenkin aivan liian vähän huomiota taisteluun oman maan porvarillista nationalismia vastaan. Silloin olisi erikoisesti pitänyt talonpoikaistolle selittää kansallisuuskysymystä ja taistella porvariston harjoittamaa kansallista yllytystä vastaan. Tämä kosti itsensä sitten kansalaissodan sytyttyä, jolloin porvariston onnistui saada puolelleen Suomen talonpoikaiston perusjoukot työväenluokkaa vastaan pääasiassa juuri kansallisen kiihoituksen avulla.

Mutta vieläkin suuremman virheen tekivät siltasaarelaiset Lokakuun vallankumouksen jälkeen, jolloin he siitä huolimatta, että valta Venäjällä oli siirtynyt proletariaatin käsiin, jatkoivat vanhaa politiikkaansa vaatien Suomen täyttä eroa ja eristymistä Venäjästä. Tämä vaatimus itsessään oli Kerenskin aikana oikea ja vallankumouksellinen, koska se oli tähdätty imperialismia vastaan, mutta Lokakuun vallankumouksen jälkeen muuttui tilanne. Vallankumouksen edun nimessä olisi pitänyt ryhtyä harjoittamaan voimakasta agitatiota itsenäisen Suomen vallankumouksellisen Venäjän yhteydessä pysymisen puolesta paljastaen porvariston itsenäisyysvaatimuksen, mitä se tsaarin ja Kerenskin aikana oli vastustanut, sen luokkaetujen sanelemaksi ja vallankumousta vastaan tähdätyksi. Siltasaarelaisten virhe johtui paitsi heidän yleisestä, sosialidemokraateille ominaisesta opportunistisesta horjumisestaan, myös siitä, etteivät he vallankumouksellisella tavalla käsitelleet kansallisuuskysymystä, osana vallankumouksellisessa liikkeessä.

Osaksi samantapaisen virheen tekivät siltasaarelaiset suhtautumisessaan *talonpoikaistoon.* Ne ajoivat kyllä oikein ja voimakkaasti torpparien vapauttamista, mutta eivät torppareillekaan vaatineet lisää maata eivätkä ollenkaan asettaneet kysymystä "itsenäisten" talonpoikain ja maaseutuköyhälistön maansaannista. He pitivät talonpoikia "manttaalijusseina", jotka ovat työväen

luonnollisia vihollisia. Tässä kysymyksessä oli heillä siis myöskin vasemmisto-sosialidemokraattinen harhapyrintö.

Siltasaarelaiset eivät myöskään osanneet asettaa *osittaistaisteluja* oikealle paikalleen vallankumouksellisessa liikkeessä. Kun eivät he vallankumousta valmistelleet, eivät he myöskään osanneet käyttää työväen osataisteluita vipusimina työväen kumouksellistuttamiseksi, sen vallankumouksellisen aktiivisuuden kohottamiseksi. Puolueen osuuden ymmärtämättömyydestä johtui, että he jättivät ammatilliset taistelut suurimmaksi osaksi pelkästään ammatillisten järjestöjen asiaksi. Myöskään ammatillisia järjestöjä ei suunnitelmallisesti ohjattu, vaan pääsivät ammatilliset järjestöt täysin "itsenäisesti" hoitamaan asiansa, vieläpä vaikuttamaan puolueenkin toimintaan. Ammatillisten ja osuustoiminnallisten järjestöjen johdot pääsivätkin täten muodostumaan opportunismin pesäpaikoiksi.

Siltasaarelaisten horjuminen vallankumouksen ja sosialipetturuuden välillä ilmeni kaikkein selvimmin v:n 1917 lopulla kahdessa kysymyksessä. Ensimmäinen oli *valtakysymys*. Marraskuun suurlakon aikana olisi ollut edullinen tilaisuus vallan valtaamiseen. Useilla paikoin oli valta suurlakon aikana jo tosiasiallisesti työväen käsissä. Silloin olisi pitänyt rohkeasti astua vallanottoon, mihin siltasaarelaisia Lenin ja Stalin henkilökohtaisestikin kehoittivat. Mutta siltasaarelaiset perääntyivät. He eivät olleet bolshevikkeja, vaan sosialidemokraatteja, ja vallanottoon ei heidän rohkeutensa vielä silloin riittänyt. Siltasaarelaiset jättivät suotuisan hetken käyttämättä.

Samaan aikaan esiintyi heidän suurin horjumisensa myöskin kansallisuuskysymyksessä, mistä edellä jo on mainittu. Tämä horjuminen *poispäin vallankumouksesta* oli tänä kautena niin suuri, että Lenin, joka oli siinä käsityksessä, että siltasaarelaiset jo olivat varmasti luvanneet ryhtyä vallanottoon, mutta sitten tämän lupauksensa pettäneet, kirjoitti senjälkeen, kun hänen luonaan oli käynyt Suomen sosdem lähetystö pyytämässä Suomelle itsenäisyyttä, artikkelirubriikin kansallisuuskysymystä käsittelevään kirjoitukseen *Shovinismi sortavien ja sorrettujen kansojen keskuudessa. Pikkuporvariston parasitismi ja Suomen sosdem petos.* Lenin oli jo siinä uskossa, että siltasaarelaiset ovat siirtyneet vallankumouksen petturien leiriin.

Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Siltasaarelaiset voittivat horjumisensa ja tammik. puolivälistä lähtien 1918 ryhtyivät he valmistamaan aseellista kapinaa, mikä sitten tammikuun lopulla julistettiin ja minkä johtoon siltasaarelaisten johtavat kaaderit asettuivat.

Tällä historiallisella teollaan pelastuivat siltasaarelaiset ryhmänä joutumasta vallankumouksen vastustajien ja petturien joukkoon. Mutta vielä tälläkään teollaan eivät he lakanneet olemasta sosialidemokraatteja. He jäivät edelleenkin vasemmisto-sosialidemokraateiksi ja tekivät vielä kansalaissodan aikanakin suuria sosialidemokraattisia virheitä — osaksi vanhojen virheittensä jatkoa, kuten esim. talonpoikaiskysymyksessä, osaksi uusiakin virheitä. He eivät kerralla päässeet ulos vanhasta sosialidemokraattisesta kuorestaan, eivät sosialidemokraattisesta ideologiastaan, tottumuksistaan ja työtavoistaan. Vielä vallankumouksessakaan eivät he olleet bolshevikkeja, eivät edes "melkein bolshevikkeja", vaan vasemmisto-sosialidemokraatteja.

Vallankumouksen tappio oli moukarinisku, joka pani parhaat heistä tutkimaan menneisyyttään, etsimään tappion syitä, arvioimaan tekojaan ja tekemättä jättämisiään, vetämään johtopäätöksiä raskaasta tappiosta. Vallankumouksen tappion syyt kirkastuivat heille heidän tutustuttuaan väärentämättömään marxilaisuuteen,

sellaisena kuin sitä Lenin esitti ja miksi hän sen imperialismin kaudella oli Marxin työtä jatkaen kehittänyt. Vasta Leninin avulla tuli eräistä siltasaarelaisista kommunisteja, bolshevikkeja. Ei se bolshevikiksi tuleminenkaan heti täydellisesti onnistunut. Liian paljon oli päissä sosialidemokraattista painolastia, jotta sen olisi voinut kerralla täydellisesti pois heittää. Mutta joka tapauksessa astuivat nämä siltasaarelaisten parhaat ainekset nyt kommunismin tielle. Kaikille ei tämä bolshevismin täydellinen omaksuminen ole onnistunut vieläkään, vaan vanhat vasemmisto-sosialidemokraattiset perut kummittelevat vieläkin joissakin päissä.

Sosialidemokraattisen vaikutuksen tunkeutuminen kommunistisen puolueenkin riveihin on alituisena vaarana erittäinkin kaikissa kapitalistisessa ympäristössä toimivissa puolueissa. Vaarallisinta tässä suhteessa on juuri vasemmisto-sosialidemokratia, joka "jyrkillä" sananparsilla koettaa peittää sosialidemokraattisen, vastavallankumouksellisen olemuksensa. Suomessa suurentaa tätä vaaraa nimenomaan vanhan siltasaarelaisuuden perintö. Suuret joukot Suomen työläisistä ihannoivat vielä vanhaa sosdem puoluetta pitäen sitä mallikelpoisena työväenpuolueena ja kaipaavat takaisin sellaista puoluetta. Niin on laita erittäinkin vanhemman sosdem työväestön keskuudessa, mutta on tällainen käsitys aika laajalti levinnyt myöskin vallankumouksellisen työväen keskuuteen. Siksi on mitä tärkeintä osoittaa tämän puolueen todellinen luonne, sen suuret virheet ja sen kelpaamattomuus vallankumouksen johtavaksi puolueeksi. Erittäin tärkeätä on Suomen vanhan sosdem puolueen esimerkillä osoittaa, ettei mikään sosialidemokraattinen puolue, ei edes "vasemmistolaisinkaan" sellainen, kykene johtamaan vallankumousta voittoon. Tällöin ei tietenkään riitä tuon puolueen pelkkä ylimalkainen haukkuminen ja parjaaminen, vaan on sen kehitystä ja toimintaa selostettava konkreettisesti, tosiasioilla valaisten ja niistä marxilaiseen arvioon perustuvat johtopäätökset vetäen. Tämän puolueen suuret ansiot tunnustaen — varoen kuitenkin tarkoin sen oikeisto-opportunistista ihannoimista ja kaunistelua — ja esittäen sen eroavaisuuden nykyisestä uudesta, sosialifasistisesta sosdem puolueesta on osoitettava, miten se ei kyennyt vallankumousta oikein johtamaan, miten vallankumous ei voi voittaa ilman puolueen lujaa johtoa ja että tämän lujan johdon voi antaa vain kommunistinen puolue.

Tämä johtaminen koskee myöskin jo aikaa ennen vallankumousta, jo sen valmistelukautta. Vain kommunistinen puolue valmistautuu vallankumoukseen. Se ei luota vallankumouksen tapahtuvan "itsestään", se ei odottele mahdollisesti alkuvoimaisesti syntyviä liikehtimisiä sitten niihin kiinni tarttuakseen, vaan se aktivisoi ja kumouksellistuttaa joukkoja, kehittää tietoisesti liikettä eteenpäin vallankumouksellista päämäärää kohti, järjestää joukkoja ja ohjaa niiden taistelua. Tämän mieleenpainaminen on erikoisen tärkeää nykyisellä kaudella, jolloin taloudellinen pula milloin tahansa voi kehittyä poliittiseksi pulaksi, jolloin on jouduttu välittömästi uuden vallankumousten ja sotien kauden eteen, kuten Komintern on todennut. Enemmän kuin koskaan ennen on nyt joukot vakuutettava siitä, että vain bolshevismin tie, Lokakuun tie voi viedä ulos kapitalismin pulasta. Mitään muuta tietä ei ole. Sen todistaa myöskin Suomen vallankumouksen kokemus.

Kymmenen vuotta ilman Leniniä — leninismin lipun alla

Kommunistille kirjoittanut

LYYLI LATUKKA

TAMMIKUUN 21 p:nä v. 1924 tärisytti Neuvosto-Venäjän ja koko maailman proletariaatin mieliä tieto Leninin kuolemasta. Sammui suuren vallankumousjohtajan elämä. Lakkasi säteilemästä tähti, joka yli kolmekymmentä vuotta oli valaissut proletaarisen vallankumouksen tietä, johtanut Lokakuun vallankumouksen voittoon, nostattanut miljoonat taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta ja kääntänyt koko maailman proletariaatin katseet maailman ensimmäisen proletaarisen valtion puoleen.

Lenin kuoli, mutta leniniläinen puolue ja sen vanha, kokenut kaaterijoukko jäi elämään. Suuren neron työtä ryhtyivät jatkamaan he ja miljoonat uudet puolueeseen liittyneet ja sen ympärille kokoontuneet työtätekevät. Kuusi vuotta oli Lenin johtanut proletaarista vallankumousta, neuvostovaltaa ja miljoonat olivat tulleet vakuutetuksi hänen ja hänen puolueensa, bolshevikkipuolueen, johdon pätevyydestä. Ja hänen kuoltuaan halusivat nämä miljoonat vielä lujemmin tukea puoluetta oman valtionsa johtamisessa ja edelleen kehittämisessä. Siksi ei Leninin kuolema herpaissut, vaan päinvastoin yhä vain karkaisi mieliä, lujitti rivejä ja kokosi yhä uusia ja uusia taistelevia joukkoja sosialismin rakentajain riveihin.

Leninin johtaman neuvostovallan ensi askeleet kohdistuivat proletariaatin diktatuurin lujittamiseen ja sen vastarinnan murtamiseen, jota vallasta syösty porvaristo maassa ja sen ulkopuolella järjesteli. Lenin kävi taistelua puolueen sisällä Lokakuun vallankumouksen lakonrikkureita, Zinovjevia ja Kamenevia vastaan. Neuvostovallan ensi kautena tuli välttämättömäksi rauhan solmiaminen Saksan kanssa. Sitä eivät ymmärtäneet Trotski ja vasemmistokommunistit. Vain Leninin järkkymätön lujuus sai horjuvat vakuutetuksi Brestin rauhan välttämättömyydestä: Neuvostovalta osoitti tällä sopimuksella koko maailman työläisille ja talonpojille, jotka edelleenkin kärsivät sodan rasituksia, että vain proletaarinen valtio kykenee lopettamaan sodan ja vapauttamaan miljoonat sen tuottamista rasituksista. Tällä teollaan neuvostovalta löi kiilan imperialismin ruumiiseen.

Proletaarinen vallankumous uursi syviä vakoja. Pakkoluovuttajia pakkoluovutettiin. Proletariaatti ryhtyi järjestämään sodan ja rappiotilan uuvuttamaa maata. Uhkasi nälkä. Lenin kääntyi työläisten puoleen, järjestyivät elintarve-asiat ja suhteet talonpoikaiston kanssa. Puolue otti kurssin VIII puoluekokouksessa keskivarakkaan talonpoikaiston liittoon vetämiseksi. Talonpoika sai maata, proletariaatti turvasi sitä taistelussa tilanherroja vastaan ja näin muodostui kansalaissodan vuosina taistelussa porvaristoa ja interventiota vastaan proletariaatin ja talonpoikaiston välillä sotilaspoliittinen liitto. Leninin ohjeiden mukaan meneteltiin tässäkin kysymyksessä. Lainaamme hänen kirjoituksestaan v. 1918 marraskuun 21 p:ltä seuraavan kohdan:

"Maaseudulla on tehtävänämme tuhota suurtilallinen, musertaa riistäjä- ja keinottelijakulakin vastustus; tätä varten voimme nojautua lujasti ainoastaan puolproletaa-

reihin, "kyläköyhälistöön". Mutta keskivarakas talonpoika ei ole meidän vihollisemme. Se on horjunut, horjuu ja tulee horjumaan, horjuviin vaikuttamistehtävä ei ole sama kuin riistäjäin kukistamistehtävä ja aktiivisen vihollisen voittamistehtävä. Kyetä pääsemään sopimukseen keskivarakkaan talonpojan kanssa, — luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja lujasti nojautuen vain kyläköyhälistöön, — se on tämän hetken tehtävä, sillä juuri nyt on käänne keskivarakkaassa talonpoikaistossa meidän puolellemme yllämainituista syistä kiertämätön."

Lenin suoritti suuremmoista organisatoorista työtä. Hän järjesti valtiokoneistoa, valitsi ihmiset eri tehtäviin ja rohkaisi kaikkia epäilijöitä. Kun jotkut puoluetoverit valittivat sitä, että tuli käyttää porvarillisia spesialisteja monissa tehtävissä, niin Lenin sanoi heille: "Opetelkaa heiltä työntekoa ja vaihtakaa siten itsenne heidän tilalleen". Koneiston tuli pyöriä. Leninin alotteesta järjestettiin Työ- ja puolustusneuvosto, samoin Valtion suunnittelukomitea. Tämän komitean tehtävänä oli järjestää ja laatia ensimmäinen neuvostovallan taloussuunnitelma. Yhtenäistä valtion taloussuunnitelmaa ei ollut vielä v. 1921. Kirjeessään tälle komitealle v. 1921 Lenin kirjoitti:

"Yhtenäistä valtion taloussuunnitelmaa ei vielä oikein tunnu olevan. Vallitsee pyrkimys "kohottaa" kaikki ja kaikkea, kaikkia kansantalouden aloja, vieläpä kaikkia kapitalisteilta parinnöksi jääneitä laitoksiakin.

Valtion suunnittelukomitean tulee järjestää siten työnsä, että se laatii vaikkapa edes sadon korjuun ajaksi yleisen taloussuunnitelman perusteet lähiajaksi — vuodeksi tai kahdeksi.

Lähtökohdaksi tulee ottaa elintarvekysymys, sillä juuri tässä on vaikeuksien juuret. Tulee yrittää laskea yleisvaltakunnallinen taloussuunnitelma kolmea tapausta varten: 1) 200, 2) 250 ja 3) 300 miljoonaa viljapuutaa varten valtiolle vuodeksi (syysk. 1 p:stä v. 1921 syysk. 1:n 1922). Voi olla että tulee hyvin suuria vaikeuksia suorittaa laskelmat kaikkea näitä kolmea tapausta varten, että on järkevintä rajottua yhteen tarkkaan laskelmaan 250 miljoonan viljapuudan kokoamista varten ja siitä yli nouseva viljamäärä pitää varastossa pahojen päivien varalta ja siinä tapauksessa jos ei saada täyttä viljamäärää (200 milj. puutaa) valmistaa vain likipitäinen suunnitelma (ostaa niin ja niin paljon ulkomailta, jollain tavalla yleensä "supistaa" teollisuuden, armeijan, liikenteen jne. osalta).

Olettakaamme, että valtion viljafondi on tällainen; poislaskelmat — säästö sodan varalta, rautateitten pysähtymisen varalta jne."

Tämän suunnitelman lisäksi Lenin antoi tarkat ja yksityiskohtaiset ohjeet polttoaineen kokoamiseksi ja sen käyttämiseksi suunnitelman mukaan. Kaikki tämä osoittaa sitä taitavuutta mikä hänellä oli neuvostovaltion ohjaamisessa sen ensi ja kaikkein vaikeimpina aikoina.

Yhtenäisen taloussuunnitelman lisäksi Lenin taisteli maamme teollistuttamisen puolesta. Hän lausui:

"Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa, — se ei vielä riitä, ei ainoastaan se, että on hyvässä kunnossa kevyt teollisuus, joka tuottaa talonpoikaistolle kulutusesineitä, — sekään ei vielä riitä, — meille on välttämätöntä myöskin raskas teollisuus."

Ja edelleen hän jatkaa:

"Me säästämme kaikessa, jopa kouluissakin. Näin on tehtävä, koska tiedämme, ettemme kykene rakentamaan minkäänlaista teollisuutta, pelastamatta raskasta teollisuutta, elvyttämättä sitä, mutta ilman sitä me yleensä menemme perikatoon itsenäisenä maana".

Näin puhui Lenin Kominternin IV kongressissa. Ja tätä leniniläistä politiikkaa on puolueemme noudattanut maamme teollistuttamisessa.

Puolueemme X kokous muodostui tärkeäksi puolueemme historiassa. Jo ennen puoluekokousta käytiin ankaraa taistelua kahdella rintamalla. Joukko tovereita ei käsittänyt, kuin-

ka oli järjestettävä suhteet proletariaatin ja talonpoikaiston kesken. Tästä johtui heidän virheellinen suhtautumisensa puolueen johtoon, taistelu siinä vallinnutta keskitystä vastaan (demokraattisen sentralismin ryhmä). Proletariaatin diktatuurin väärin ymmärtämisestä, sen välitysremmien, vipusinten, tehtävien ja osuuden käsittämättömyydestä syntyi Trotskin johtama ammattiliittoväittely, jonka puolue Leninin johdolla lopetti X puoluekokouksessa. Sen päätökset puolueen yhtenäisyydestä, taistelusta anarkosyndikalistisia syrjäsuuntia vastaan ovat puolueemme tärkeimpiä päätöksiä. Samassa kokouksessa päätettiin uuteen talouspolitiikkaan siirtymisestä ja siinä on Leninin osuus ratkaiseva, sillä käänne puolueemme politiikassa yllätti monet johtavatkin toverit.

Lenin taisteli, johti ja opetti. Leninistä ei voida puhua puhumatta puolueesta. Puolueen johtavan osuuden merkitsi hän neuvostovallan jokaisen askeleen yhteydessä. Puolueen johdolla veti hän joukot sosialistiseen rakennustyöhön. Hän luotti rajattomasti joukkoihin.

*

Leninin taitava käsi ohjasi neuvostovaltaa yli kuusi vuotta. Bolshevikkipuolueen leniniläinen politiikka oli saavuttanut jo suuria voittoja sosialismin rakentamisessa vuoteen 1924 mennessä. Uuden talouspolitiikan kausi ehti jo osoittaa suunnan ja uudet toimenpiteet sen käyttämisestä proletaarisen valtion erikoisena politiikkana sillä ehdolla, että hallitsevat kukkulat säilytetään proletaarisen valtion käsissä.

V. 1923 pidetty XII puoluekokous käsitteli maamme teollistuttamiskysymystä ja merkitsi siinä saavutettuja voittoja. V. 1921 oli siirrytty teollisuudessa itsekannattavaisuuden pohjalle. Markkinain kautta ja niiden välityksellä piti päästä taloudellisiin suhteisiin talonpoikaiston kanssa. Kevyen teollisuuden alalla olikin päästy jo työn tuottavaisuuden lisääntymiseen. Valtion trustien järjestelmä alkoi muodostua ja sitä tietä astuttiin ensimmäisiä askeleita teollisuustoiminnan suunnittelua kohti. Puutteellisuuksia teollisuutemme työskentelyssä oli koko joukko. Niistä mainittakoon: tuotantolaitosten riittämätön kuormitus, suuret liikekustannukset, byrokraattiset ja jäykät hallintokoneistot ja alhainen työn tuottavaisuus. Mutta valtion teollisuus oli maamme sosialistisen talouden perustana. Ja XII puoluekokous kiinnitti vakavaa huomiota teollisuutta koskeviin kysymyksiin ja merkitsi joukon toimenpiteitä puutteellisuuksien poistamiseksi. Samalla se merkitsi, että teollisuuden etuja ei saa asettaa vastakkain talonpoikaiston etujen kanssa, teollisuuden kohottamissuunnitelmia ei saa asettaa vastakkain talonpoikaistalouden kanssa ja muuttaa talonpoikaistaloutta siirtomaaksi neuvostovallalle ja valtionteollisuudelle, kuten Trotski ja hänen kannallaan olevat esittivät. Leninin ohjeiden mukaan menetteli puoluekokous, irtaantumatta monimiljoonaisesta talonpoikaisjoukosta.

Lenin oli aina kiinnittänyt huomiota byrokratismin ilmiöihin valtiokoneistossamme. Hänen viimeiset kirjoituksensa: *Millä tavoin on meidän reorganisoitava "Työläis-Talonpoikais-Tarkastuslaitos"*, sisälsi ohjeet siitä, miten tulee järjestää valtiokoneistomme, miten puhdistaa se vanhan jätteistä. Lenin ehdotti, että XII puoluekokous hyväksyisi reorganisatiosuunnitelman, joka perustuu Keskuskontrollikomitean erikoislaatuiseen laajentamiseen. Uudestijärjestelyn tarkoituksena oli parantaa yhteyttä joukkojen kanssa, saada työ säännöllisemmäksi ja tarkoitustaan vastaavammaksi. Työläis-Talonpoikais-Tarkastuksen kansankomissariaatin järjestämisen käsitti Lenin vaikeaksi tehtäväksi, mutta samalla hän merkitsi sen, että meidän

on meneteltävä samalla tavalla kuin kansalaissodan aikana, jolloin kiinnitimme kaikki parhaat voimat Punaiseen armeijaan. Hän lausui: "Me käännyimme uusia voimia etsiessämme sinne, missä ovat meidän diktatuurimme syvimmät juuret. Samalta suunnalta on meidän vakaumukseni mukaan haettava Rabrikin reorganisoimisen voimalähde". Tässä taasen todistus siitä, että Lenin luotti rajattomasti joukkojen työkykyyn.

Toisessa kirjoituksessa, jonka Lenin kirjoitti samasta asiasta, korostaa hän erikoisesti sitä, että valtiokoneiston parantamisessa ei ole kiirehdittävä. *Parempi vähän, mutta parempaa* on kirjoituksen otsikko ja sisältönä se, että työläis-talonpoikais-tarkastuksen järjestelyssä ei ole tavoteltava lukumäärää, vaan laatua. Hän asettaa kysymyksen seuraavaan tapaan, tarkoittaen valtiokoneiston parantamista:

"Minkälaisia aineksia meillä on tämän koneiston luomiseksi. Ainoastaan kaksi. Ensiksi työläiset, jotka ovat innostuneita taisteluun sosialismin puolesta. Nämä ainekset ovat riittämättömästi valistuneet. He tahtovat antaa meille parhaimman koneiston. Mutta he eivät tiedä, miten se on tehtävä. He eivät voi sitä tehdä. He eivät ole vielä saaneet sellaista kehitystä, sitä kulttuuria, joka tätä varten on välttämätön. Tätä varten tarvitaan juuri kulttuuria. Siinä ei voi tehdä mitään väkivallalla eikä hyökkäyksellä, rohkeudella eikä tarmolla, eikä yleensä minkäänlaisella parhaimmallakaan ihmisominaisuudella. Toiseksi tiedon, valistuksen, opetuksen ainekset, joita meillä on naurettavan vähän kaikkiin muihin valtakuntiin verrattuna. Ja tässä ei saa unohtaa, että me olemme vielä liian taipuvaisia korvaamaan näitä tietoja (tai otaksumaan, että niitä voidaan korvata) innolla, hätiköimällä jne.

Meidän on, maksoi mitä maksoi, asetettava tehtäväksemme valtiokoneistomme uudistamiseksi: ensiksi — opittava, toiseksi — opittava ja kolmanneksi — opittava ja sitten tarkastettava, ettei tiede jäisi meillä kuolleeksi kirjaimeksi tai muotikorulauseeksi (ja tätä, salaamatta syntiä, tapahtuu meillä usein), että tiede todellakin tunkeutuisi vereen ja ytimeen, muuttuisi kokonaan ja asianmukaisella tavalla elintavan perusainekseksi."

Nämä kaksi kirjoitusta ovat Leninin viimeisiä kirjoituksia. Edellinen kirjoitettu tammikuun 25 päivänä v. 1923 ja jälkimäinen maaliskuun 4 päivänä v. 1923. Nämä ovat Leninin testamentti. Viimeiset ohjeet sen valtiokoneiston parantamiseksi, joka luotiin hänen johtamansa bolshevikkipuolueen kautta ja miljoonaisten työläisten ja talonpoikain voimilla.

Samalla kun hän näissä kirjoituksissa osoittaa työläisissä ja talonpojissa piilevän luovan voiman ja ehtymättömän lähteen valtiomme uudelleen järjestämistä varten, samalla hän avoimesti toteaa ne puutteet, jotka meillä vallitsevat ja hidastuttavat työtä. Se puute on kulttuurin riittämättömyys. Mutta hän ei lausu tätä pessimistisessä mielessä, vaan täysin varmana siitä, että me voimme ja me poistamme tämän puutteen. Eikä meillä ole mitään syytä kiirehtiä tässä suhteessa, sillä se pahentaa asiaa. Vain opiskelu, opiskelu ja opiskelu auttaa tässä ja siihen on huomio kohdistettava.

Leninin viimeisiä kirjoituksia on myöskin artikkeli *Meidän vallankumouksestamme,* N. Suhanovin kirjoituksen johdosta. Se on kirjoitettu tammikuun 16 p:vä v. 1923. Siinä antaa Lenin ankaran iskun sovittelijapuolueille, jotka katselevat sivistymättömyyttämme siltä näkökannalta, ettei olisi pitänyt ottaa valtaa ennenkuin on määrätty sivistystaso saavutettu. Hän kirjoittaa näin:

"Kun sosialismin luomiseksi vaaditaan määrättyä sivistystasoa (vaikka kukaan ei voi sanoa, minkälainen on tämä määrätty "sivistystaso"), niin miksi emme voi alkaa aluksi valloittamalla vallankumouksellista tietä edellytykset tätä määrättyä tasoa varten ja sen jälkeen työläis-talonpoikaisval-

lan ja neuvostojärjestelmän pohjalla lähteä ottamaan kiinni toisia kansoja."

Tammikuun 17 päivä hän kirjoittaa samasta asiasta vielä tähän tapaan:

"Sosialismin luomiseksi, — sanotte te, — vaaditaan sivistyneisyyttä. Oikein hyvin. No, mutta miksi me emme voi aluksi luoda itsellemme sellaisia sivistyneisyyden edellytyksiä kuin tilanherrojen maasta karkoittaminen, ja vasta sitten aloittaa kulkua sosialismia kohden? Minkälaisista kirjoista te olette lukeneet, että tämäntapaiset tavalliset historialliset aikakauden muunnokset eivät ole sallittuja tai ovat mahdottomia?"

Tämä erinomainen kirjoitus menshevikki Suhanovia vastaan osoittaa kuinka järjettömästi he asettivat kysymyksen vallankumouksen mahdollisuudesta. Tämä kanta on vieläkin vallalla sosialifasistien keskuudessa.

Kulttuurivallankumouksen kysymykset olivat Leninillä päiväjärjestyksessä koko ajan. Erikoisesti kansanvalistusta koskevat kysymykset. Hänen viimeisistä kirjoituksistaan huokuu mitä syvin harrastus kansan valistamiseen. Tammikuun 2 p:nä v. 1923 kirjoitti hän kirjoituksen *Lehtisiä päiväkirjasta,* jossa käsittelee tätä kysymystä. Siinä hän vertaa vuosien 1897 ja 1920 tilastoja väestön lukutaitoisuudesta ja osoittaa, että Europan Venäjällä oli v. 1897 jokaista tuhatta henkilöä kohti 229 lukutaidotonta ja v. 1920 — 330, Pohjois-Kaukaasiassa v. 1897 — 150 ja v. 1920 — 281, Länsi-Siperiassa v. 1897 — 108 ja v. 1920 — 218. Tämän tilaston mukaan tekee hän sen johtopäätöksen, "että myöskin porvarillisen sivistyksen kanssa on meillä hyvin huonosti". Samalla hän osoittaa että edistyksemme tsaarin aikuiseen verrattuna tapahtuu liian hitaasti. Meillä tosin tehdään paljon kansanvalistuksen alalla.

"Mutta, — sanoo Lenin, — emme tee sitä, mikä on tärkeintä. Me emme huolehdi taikka emme läheskään riittävästi huolehdi kansanopettajan asettamisesta sille tasolle, jota ilman ei voi olla puhettakaan minkäänlaisesta sivistyksestä: ei proletaarisesta, eikä edes porvarillisesta. Tarkoitan sitä puoliaasialaista sivistymättömyyttä, josta me emme ole päässeet tähän asti, emmekä voi päästä ilman vakavia ponnistuksia, vaikkapa meillä on mahdollisuus päästä, sentähden etteivät kansanjoukot missään ole niin innostuneet todelliseen sivistykseen kuin meillä. Ei missään tämän sivistyksen kysymyksiä aseteta niin syvästi ja johdonmukaisesti kuin meillä. Ei missään, ei yhdessäkään maassa valtiovalta ole työväenluokan käsissä, joka ymmärtää sangen hyvin, ei vain sivistyneisyytensä, vaan sanon, lukutaitoisuutensa puutteet. Ei missään se ole valmis kantamaan eikä kanna sellaisia uhreja tilansa parantamiseksi tässä suhteessa kuin meillä."

Virheellisyytenä kansanvalistuksen alalla Lenin mainitsee sen, että liian vähän huolehditaan siitä, että koko valtakunnan budjetti tyydyttäisi ensi tilassa alkeiskansanvalistuksen tarpeita. Myöskin valistusasiain kk:ssa on paisutettuja menoja kustannusliikkeille, mutta ei huolehdita siitä, että olisi kullakin lukemista, että olisi suurempi määrä lukutaitoisia, että kustannusliikkeen työpiiri olisi poliittisempi vastaisuudessa Venäjällä.

Tehdasnuorison kasvattamisesta huolehti Lenin. Proletaarisessa valtiossa on säästettävä paljon enemmän kansan lukutaitoisuuden kehittämiseksi ja sitä varten voidaan sulkea kaikenlaiset herravaltatyyppiset jaarittelupaikat, joita ilman me tulemme toimeen ja onkin tultava niin kauan kuin kansan lukutaito on niin alhainen. "Kansanopettaja, — sanoo hän, — on meillä asetettava semmoiselle tasolle, jommoisella hän ei ole vielä milloinkaan ollut, ei ole, eikä voi olla porvarillisessa yhteiskunnassa."

Korostamalla proletariaatin johtavaa osuutta maaseutuun nähden ja

sitä että maaseudun ja kaupungin välinen yhteys on saatava voimakkaaksi puolueen, ammattiliittojen ja yksityisten ihmisten kautta, antaa hän seuraavan käytännöllisen ohjeen:

"On välttämätöntä perustaa joukko yhtymiä, tehdastyöläisistä, jotka asettaisivat itselleen järjestelmälliseksi päämääräkseen auttaa maaseutua sen sivistyskehityksessä. Onnistutaanko "merkitsemään" kaikki kaupunkisolut kaikkia maaseutusoluja varten, jotta jokainen työläissolu, joka on "kiinnitetty" vastaavaan maalaissoluun, huolehtisi järjestelmällisesti jokaisesta mahdollisuudesta tyydyttääkseen nimikkosolunsa tarvetta? Taikka onnistutaanko löytämään muita yhteysmuotoja? Minä tässä rajotun vain kysymyksen asettamiseen, jotta toverien huomio kiintyisi tähän ja asetettaisi kaikessa laajuudessaan tämä jättiläismäinen yleismaailmallishistoriallinen tehtävä."

Puolueemme ohjelman mukaisesti, valtavien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen etuja silmälläpitäen asetti Lenin kaikki kysymykset. Hän huolehti niiden kerrosten esiin vetämisestä, jotka ihmiskunnan historiassa vasta ensi kertaa olivat tilaisuudessa kohoamaan ihmisoikeuksiinsa. Erikoista hänen kysymyksen asettelussaan on se, ettei hän siirrä vallankumouksen suorittamista siihen saakka, kunnes muka valtavat työläis- ja talonpoikaisjoukot ovat porvarillisen vallan aikana sivistyneet. Sehän on vallan mahdotonta. Hän taisteli kaikkia niitä vastaan, jotka kysymyksen näin asettavat ja osoitti mitenkä vasta vallankumouksen tapahduttua on suurilla kansanjoukoilla tilaisuus valistaa ja sivistää itseään. Leninin viimeisiä esiintymisiä kansainvälisessä mitassa oli hänen puheensa Kominternin IV kongressissa v. 1922 marraskuun 13 p:nä. Tässä puheessaan Lenin käsitteli kysymystä Venäjän vallankumouksen viisivuotiskaudesta ja maailman vallankumouksen perspektiiveistä, kosketteli vallankumouksemme kansainvälistä merkitystä ja viittasi edellä esittämäämme kysymykseen opiskelun välttämättömyydestä. Hän lausui: "Meidän on käytettävä opiskeluun jokainen sotilastoiminnasta ja sodasta vapaana oleva hetki." Ulkomaalaisille tovereille hän antoi neuvon:

"Myöskin ulkomaalaisten toverien on opiskeltava. Totta kyllä ei siinä mielessä kuin me opiskelemme — lukemaan, kirjoittamaan ja ymmärtämään luettua, mistä meillä on vielä puute. Väitellään siitä, kuuluuko tämä proletaariseen vai porvarilliseen sivistykseen. Tätä minä en tiedä, mutta joka tapauksessa minä sanon: meidän on ennen kaikkea välttämätöntä oppia lukemaan, kirjoittamaan ja ymmärtämään. Minä olen vakuutettu siitä, että meidän on sanottava tässä suhteessa ei vain venäläisille, mutta myös ulkomaalaisille tovereille, että kaikkein tärkeintä nyt lähestyvänä kautena on opiskelu. Me opiskelemme yleisessä mielessä. Teidän on opiskeltava erikoisessa mielessä, opittava ymmärtämään vallankumouksellisen työn järjestäminen, rakenne, metodi ja sisältö. Jos tämä tapahtuu, silloin, olen siitä vakuutettu, maailman vallankumouksen toiveet tulevat olemaan ei ainoastaan hyvät, vaan myöskin loistavat."

Tähän Leninin ohjeeseen sisältyy kapitalismin vakaantumisen kauden tehtävät niin vallankumouksen tehtävien syventämiseksi Venäjällä kuin kapitalistimaissakin. Olihan siirryttävä puolustusasemiin ja sitä aikaa oli osattava käyttää rivien lujittamiseen, joukkojen kasvattamiseen ja ennen kaikkea Venäjän vallankumouksen kokemusten omaksumiseen. Vallankumouksemme kansainvälinen merkitys ja sen kokemusten yleismaailmallishistoriallinen merkitys on näissäkin neuvoissa kirkkaasti esitetty.

Edellä esitetyissä Leninin kirjoituksissa kuvastuu se tilanne, jossa Leninin kuoleman aikana elimme. Niissä näkyvät myöskin ne tehtävät, jotka sinä kautena olivat etutilalla. Saadaksemme käsityksen siitä, miten tuloksellisesti bolshevikki-

puolue on Leninin ohjeita noudattamalla johtanut sosialismin rakentamista kuluneet kymmenen vuotta esitämme lyhyesti saavutuksiamme tällä hetkellä.

Neuvostovallassa on suunniteltu kansantalous. Siitä puhuu viisivuotissuunnitelmamme. Jo XVII puoluekonferenssimme merkitsi, että sosialismin perusta maassamme on laskettu sekä teollisuudessa että maataloudessa. Leniniläinen asettelu "kuka kenet", jonka hän jo v. 1920 lausui käsitellessään taistelua kapitalistisia aineksia vastaan, on lopullisesti ja ainiaaksi ratkaistu sosialismin eduksi. Tämän perusteella asettikin XVII puoluekonferenssi taloudelliset ja poliittiset tehtävät toisen viisivuotiskauden ajaksi. Poliittisella alalla: "Kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä likvidoiminen, niiden syiden täydellinen poistaminen, jotka synnyttävät luokkaeroa ja riistoa, kapitalististen jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa, maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi."

Toisen viisivuotissuunnitelman tärkeimpänä taloudellisena tehtävänä on koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuun suorittaminen ja uusimman tekniikan mukaisen perustan luominen kaikille kansantalouden aloille.

XVII puoluekokouksen teeseissä jotka koskevat Neuvostoliiton kansantalouden toisen viisivuotissuunnitelman kehitystä, määritellään vieläkin tarkemmin nämä tehtävät. Niissä sanotaan NKP(b):n KK:n ja Neuvostoliiton KKN:n hyväksymän kansantalouden kehityksen II 5 v. suunnitelman takaavan:

"Kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien likvidoimisen, talonpoikaistalouksien kollektivisoinnin ja kaikkien käsityöläisten osuustoiminnallistuttaminen täydellisen loppuun suorittamisen pohjalla tapahtuvan tuotantovälineiden yksityisomaisuuden lopullisen poistamisen Neuvostoliiton talouden moniperusteisuuden poistamisen ja sosialistisen tuotantotavan vakiinnuttamisen ainoaksi tuotantomuodoksi, samalla muuttaen maan koko työtätekevän väestön aktiivisiksi ja tietoisiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi."

Toisen viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi osoittavat XVII puoluekokouksen teesit asiain järjestämista niin, että tulee taatuksi seuraavat tehtävät:

"Ensiksi, operatiivisuus ja konkreettisuus jokapäiväisessä taloudenjohdossa, sallimatta byrokraattisia vääristelyjä talouskoneistossa.

Toiseksi, parhaiden insinööriteknillisten voimien keskittäminen tuotannon ratkaiseville aloille, eikä kansliavirastoihin.

Kolmanneksi, työläisten työpalkan oikein järjestäminen, mikä takaa aineellisen kiihokkeen työntuottavaisuuden kasvulle.

Neljänneksi, sosialistisen kilpailun kohottaminen erikoisesti tarkoituksella mahdollisimman hyvin perehtyä uuteen tekniikkaan ja uusiin tuotantoaloihin.

Viidenneksi, ankara tuotantokuri niin teollisuuslaitoksissa ja neuvostotalouksissa kuin kollektiivitalouksissakin.

Kuudenneksi, vallankumouksellinen valppaus proletariaatin diktatuurin vihollisia vastaan ja todellinen edesvastuu saamastaan tehtävästä työväenluokan ja sen puolueen edessä.

Seitsemänneksi, työläisten ja työtätekevien talonpoikain liiton edelleen lujittaminen."

Sosialistisen rakennustyömme tehtävien täyttämiseksi nojautuu puolueemme Leninin neuvojen mukaan valtavien joukkojen voimaan ja tarmoon. Jo ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tuloksia merkitessä tov. Stalin lausui:

"Missä olivat ne perusvoimat, jotka kaikesta huolimatta takasivat meille tämän historiallisen voiton"?

Ja hän vastasi:

"Se on ennen kaikkea miljoonaisten työläis- ja kollektivistijoukkojen aktiivisuus ja itseuhrautuvaisuus, into ja itsealotteisuus, jotka joukot yhdessä insinööriteknillisten voimien kanssa ovat kehittäneet suurenmoisen voiman sosialistisen kilpailun ja iskuruuden edistämiseksi. Ei voi olla epäilemistä, että ilman tätä ehtoa me emme olisi voineet saavuttaa päämäärää, emme olisi voineet kulkea askeltakaan eteenpäin.

Se on, toiseksi, puolueen ja hallituksen varma johto, jotka kutsuivat joukkoja eteenpäin ja voittivat kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet tiellä päämäärään.

Se on, lopuksi, neuvostosysteemin erikoiset ominaisuudet ja paremmuus, neuvostotaloussysteemin, joka sisälsi itseensä laajat mahdollisuudet, jotka ovat välttämättömiä kaikkien ja kaikenlaisten vaikeuksien poistamiseksi."

*

Kymmenen vuotta ilman Leniniä — leninismin lipun alla — on mainehikas bolshevikkipuolue jatkanut sosialismin rakennustyötä. Se on tapahtunut Leninin viitoittamien suuntaviivojen, neuvojen mukaan. Proletariaatin diktatuurin valtio on vuosi vuodelta lujittunut ja kasvanut. Tämän diktatuurin eri puoliin sisältyvät ominaisuudet: riistäjien kukistaminen, joukkojen vetäminen sosialistiseen rakennustyöhön ja vallan käyttäminen sosialistiseen rakennustyöhön, luokkien hävittäminen ja luokattomaan yhteiskuntaan siirtyminen, ovat vuosi vuodelta kasvaneet ominaispainoltaan. Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden tulokset puhuvat edelleen proletariaatin diktatuurin valtion suurista voitoista.

Jo XVII puoluekonferenssi merkitsi, että maamme on muuttunut agraarimaasta teollisuusmaaksi. V. 1933 aikana on suurteollisuuden kasvu edelliseen vuoteen verraten lisääntynyt 9 % ja raskas teollisuus kasvanut 11,5 %. Kollektivisointi on muuttanut pienmaatalousmaan maailman suurimmaksi maatalousmaaksi. Maataloudessa on jyväviljasato suurempi kuin koskaan neuvostovallan aikana. Viljaa saatiin 898 milj. sentneriä, se on 200 milj. sentneriä enemmän kuin viime vuonna. Viljasatomme on suurempi kuin vallankumouksen edellisinä vuosina. Tämä on sosialistisen rakennustyömme suurempia voittoja. Valtion budjetin alalla ovat tulomme huomattavasti kasvaneet. Kasvu 3.200 milj. ruplaa, joka ylittää huomattavasti valtion budjetissa määritellyn summan 1,750 milj. ruplaa. Tämä antoi meille mahdollisuuden turvata taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyömme rahastamisen. Suuria saavutuksia on työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman parantamisessa. Palkkataso on kohonnut, yhteiskunnallinen vakuutus voimistunut ja kaikki valtion avustukset, jotka koskevat työläisten elintason kohottamista ovat lisääntyneet. Ja kaikki tämä, kuten tov. Stalin on osoittanut, on ollut mahdollista neuvostojärjestelmän etevämmyyden vuoksi. Neuvostovalta on antanut kymmenille miljoonille työläis- ja kollektivistitalonpojille tilaisuuden osallistua neuvostolliseen rakennustyöhön ja sitä tietä kasvaa tietoisiksi ja aktiivisiksi sosialismin rakentajiksi. Neuvostomaassa ei ole työttömyyttä, kulakki on taloudellisesti likvidoitu, maaseudulta on poistunut köyhyys ja kerjäläisyys, 7-tunnin työpäivä on voimassa melkein kaikilla aloilla ja valtavat työläis- ja kollektivistijoukot ovat kohonneet kulttuurisen elämän tasolle ja kollektivistit ovat jo laajasti toteuttaneet Stalinin tunnusta varakkaaksi tulemisesta. Kulttuurivallankumous on näinä vuosina uurtanut syviä vakoja kansan sivistystason kohottamiseksi. XVII puoluekokouksen teeseissä määritellään nyt tehtävät kansanvalistuksen alalla seuraavasti:

"Ei ainoastaan lukutaidottomuuden likvidoiminen, työkykyisen aikuisen väestön vähälukutaitoisuuden poistaminen ja yleisen pakollisen alkeisopetuksen loppuun suorittaminen Neuvostoliiton väestön keskuudessa toisen viisivuotisen ajalla, vaan myös yleisen pakollisen polyteknillisen opetuksen toteuttaminen 7-vuotisen koulukasvatuksen mitassa ensitilassa maaseudulla koska kaupungeissa tämä tehtävä on jo pääpiirteissään ratkaistu ensimmäisen viisivuotisen aikana, oppilasmäärän kasvu (alkeis- ja keskikouluissa, työläistiedekunnissa, tehdaskouluissa, korkeakouluissa ja teknillisissä korkeakouluissa) 36 miljoonaan henkilöön."

Nämä suppeat piirteet neuvostovallan saavutuksista kymmenen vuoden ajalta luonnehtivat sitä jättiläis-

taivalta mikä on kuljettu eteenpäin. Ne osoittavat koko maailmalle neuvostovallan voittoisaa kulkua luokatonta yhteiskuntaa kohti. Ne näyttävät koko maailman työtätekeville tietä sosialismia kohti. Ne toteavat neuvostojärjestelmän yleismaailmallishistoriallisen merkityksen. Ja ne kutsuvat heitä taisteluun neuvostovallan, proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi koko maailmassa.

Neuvostojärjestelmämme on voittanut, sen voitot ovat saaneet yleismaailmallishistoriallisen merkityksensä, leniniläisen bolshevikkipuolueen johtavan osuuden vuoksi. Uusityyppinen bolshevikkipuolue, jota Lenin lähti luomaan jo kolmekymmentä vuotta sitten, otti tehtäväkseen järjestää työläiset ja työläisten johdolla työtätekevät talonpojat taisteluun proletaarisen vallankumouksen suorittamiseksi. Se on vaikeuksista huolimatta tämän tehtävänsä suorittanut. Se on saanut valtavien joukkojen luottamuksen joukkojen johdossa Lokakuun suureen vallankumoukseen ja Lokakuun jälkeisessä sosialismin rakennustyössä. Leninin johdolla kulki puolue voitosta voittoon ja Leninin jälkeen on tov. Stalin jatkanut hänen työtään.

Uusityyppinen, bolshevistisen puolueen kehitys on tapahtunut taistelussa kahdella rintamalla. Taistelun tulessa se onkin muodostunut sellaiseksi voittamattomaksi puolueeksi, jona se nyt johtaa neuvostovaltaa. Voittoisasti taisteli Lenin kaikkia oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" virtauksia vastaan. Yhtä voitokkaasti on tov. Stalin käynyt tätä taistelua ja erikoisesti oikealta tulevia hyökkäyksiä vastaan, joka vaara on tällä etapilla esiintynyt perusvaarana.

Lenin oli Kommunistisen internationalen perustaja. Neuvostoliiton bolshevistinen puolue on Kommunistisen internationalen ensimmäinen osasto. Historiallisten taistelukokemustensa vuoksi on sillä johtava osuus ja suuri merkitys muitten maitten kommunistisille puolueille. Bolshevikkipuolueen esimerkki, sen vanhan kaaderijoukon leniniläiset työ- ja taistelumetodit tulee kommunistien meillä ja veljespuolueissa omaksua, voidakseen täyttää kommunisteille asetetut suuret velvollisuudet joukkojen johtamisessa. Leniniläinen metodi on vastakohta II internationalen metodille. II internationale käytti tyhjiä fraaseja, sanahelinää toiminnan asemasta. Leniniläinen metodi on marxilaisen metodin jatkamista ja kehittämistä, joka vaatii: "vähemmän komeita sanoja, enemmän yksinkertaista, *arkista* työtä, huolenpitoa jokaisesta viljaja hiilipuudasta". Leniniläinen metodi on vakuuttamismetodi; byrokraatit vaihtavat sen komentamismetodiin ja siten vääräntävät leninismiä.

Tov. Stalin sanoi:

"Lenin halveksi kaikkia niitä, jotka pyrkivät ylhäältä katselemaan joukkoihin ja opettamaan niitä kirjojen mukaan. Sentähden Lenin aina teroitti: "On opittava joukoilta, annettava niiden teoille arvo, tutkittava huolellisesti joukkotoiminnan taistelukokemukset."

Luottamus joukkojen luoviin kykyihin — se juuri oli Leninin toiminnassa se ominaisuus, joka teki hänelle mahdolliseksi alkuvoiman oikein arvioimisen ja sen liikkeen suuntaamisen proletaarisen kumouksen suuntaan."

XVII puoluekokous merkitsee toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävät. Se hyväksyy uuden puolueorganisation ja uudet puoluesäännöt. Se tarkistaa puoluepuhdistuksen tulokset ja määrittelee tehtävät puolueelle ja puolueen jäsenille uusissa, sosialismin olosuhteissa. XVII puoluekokouksen historiallisen merkityksen sanelevatkin sen edessä olevat tehtävät. Leniniläinen puolue jatkaa voitokasta sosialismin rakentamista puhdistettuna, tiiviimpänä, monoliittisempana. Sen merkitys ja osuus valtavien joukkojen silmissä kohoaa entistä suuremmaksi. Leninin metodin ja Leninin neuvojen mukaan jatkaa puolueemme

tov. Stalinin johdolla sosialismin voitollista rakentamista yhdessä maassa ja raivaa sen voittojen kautta tietä sosialismin rakentamiselle koko maailmassa.

Leninin kuoleman kymmenvuotispäivän aattona on Kommunistinen internationale merkinnyt maailman talouspulan kärjistymisen siinä määrin, että *millä hetkellä hyvänsä voi tapahtua käänne, joka tulee merkitsemään talouskriisin muuttumista vallankumoukselliseksi kriisiksi*. Kansainvälisen proletariaatin suurena tehtävänä on — muuttaa tämä kapitalistisen maailman kriisi proletaarisen vallankumouksen voitoksi. Näin lausutaan tov. Kuusisen teeseissä, jotka on hyväksytty Kominternin TPK:n XIII täysi-istunnossa.

Leninismi voittaa myrskyisesti neuvostovallassa ja leninismi raivaa tieltään kapitalismin koko maailmassa.

Japanin imperialismi uusien seikkailujen edessä[1])

Kirjoittanut

K. JOLK

Vielä selvempi on asia vientiteollisuuden alojen vilkastumiseen nähden, niissä pääkiihoittimena on ollut *inflatio*. Että Japanin *dumpingin* taloudellisena sisältönä on Japanin työvoiman ryöstäminen ja tuhlausmyynti, sen ymmärtää jopa rahaministeri Takahasikin, joka puhuu "*halvan työvoiman maasta viemisestä*" Japanin ulkomaankaupan menestyksen syynä. Julma kapitalistinen rationalisatio, joka merkitsee maksimia värttinöitä, maksimia työpöytiä, koneiden pyörähdysluvun maksimia kutakin työskentelevää kohden, siis myöskin työväenluokasta puristetun lihas- ja hermoenergian maksimia, täydennetään tuntuvalla palkkojen pienentämisellä, naamioiden sen inflatioveron muotoon. Japanin pankin virallinen indeksi osottaa *reaalipalkan laskeneen* vuoden 1932 lopussa 16.4 prosentilla vuoden 1928 tasoon verraten. Aivan karkeidenkin laskelmien mukaan on reaalipalkan laskemisen kautta inflation avulla yksin vain suurteollisuuden työläisiltä ryöstetty ainakin 150 milj. jeniä kuluneen vuoden aikana.

Huolimatta inflation aiheuttamasta hintojen kohoamisesta on monessa tapauksessa tapahtunut *nimellispalkkojenkin aleneminen*. Nagoi-kaupungin (Japanin eräs suurimpia teollisuuskeskuksia) kauppa- ja teollisuuspalatsi ei ole häikäillyt julkaista seuraavia Nagoin teollisuutta koskevia tietoja, numeroita, jotka antavat selvän kuvan mitä häpeämättömimmästä työnriistosta viime aikana[2]).

Keskimääräinen päiväpalkka

	V. 1931	V. 1932
Silkinkerijät	52 seniä	46 seniä
Kutojattaret (pumpulin)	87 „	76
Latojat	1,87 jeniä	1,80 jen.
Kirvesmiehet	2,45 „	1.88 „
Metallisorvarit . . .	2,31 „	2,18 „

Mutta tämäkin on vähän porvaristolle, joka on humaltunut sota- ja inflatiotuloista. Käyttäen hyväkseen suunnattoman työttömäin armeijan olemassaoloa ja maaseudun poik-

---

[1]) Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunistin 16. numerossa v. 1933.

[2]) "The Annual Statistical Returns of Trade and Commerce of Nagoya", 1933.

keuksellisen kurjaa asemaa liikkeenharjoittajat palkan alentamisen ja työtehon voimistamisen lisäksi *pidentävät työpäivää.* Tehostettua riistoa käytetään laajasti suurteollisuudessa, varsinkin sotatarvealoilla, joilla työpäivä "isänmaallisten uhrauksien välttämättömyyden" lipun alla on tehty 15—16 tuntiseksi. Mutta erittäin suuressa mitassa tätä yliriiston eksentiivistä muotoa harjoitetaan *pien-* ja *keski*teollisuudessa, jossa teollisuudenharjoittajain, joiden tuotanto nojaa varsin alkuperäiseen tekniikkaan, on vaikeampi käyttää hyväkseen "hyvää konjunktuuria" teknillisen rationalisoimisen ja työtehon kohottamisen kautta. Ohimennen sanoen Japanin tehdaslakikin (joka kuten tunnettua ei koske pienteollisuutta) antaa näille pikku riistäjille täyden vapauden työpäivän pituuden määräämisessä. Kun otamme huomioon tämän kaksinkertaisen prosessin, työtehon kohottamisen ja työpäivän pidentämisen, on helppo havaita, miksikä työttömyys ei vähene, vaikkakin teollisuuden aktiivisuus on lisääntynyt 20 % edelliseen vuoteen verraten.

Sisäasiainministeristön virkamiehenkin, herra Kitaokan, tutkittuaan tänä kesänä eräitä maaseutupiirejä, täytyi kaikkein kuullen todeta, että *"inflatiopuumin takia teollisuustyöläiset pakoitetaan ylivoimaiseen työhön".* Tämä tutkimuksen suorittaja tiedottaa, että Sigan, Sidsuokan, Saitaman, Gifun, Gagalan, Okajaman, Hirosiman ja Hiogon piireissä pienteollisuudessa on käytännössä jopa *18-tuntinen* työpäivä. [1])

Japanissa pienteollisuudella taas, kuten tunnettua, on huomattava ominaispaino: lähes kolmasosa kaikista tilastoista esiintyvistä tehdastyöläisistä työskentelee pienliikkeissä, joissa on 5—30 työläistä. Koko silkinkerimisteollisuus, joka tuottaa erästä tärkeintä vientitavaraa, kuuluu pien- ja keskiteollisuuden kategoriaan. Noin *puolet* ulkomaalle vietävistä pumpulikankaista ja silkkikankaat, trikoot, savenvalamis- (keraamiset) tuotteet, kumikengät, paperi, leikkikalut jne. tuotetaan pien- ja keskisuurissa tuotantolaitoksissa. [1]) Tässä on Japanin dumpingin salaisuus, joka on antanut niin merkittävän sysäyksen Japanin vientiteollisuudelle. *Japanin teollisuuden surullisen kuuluisa vilkastuminen vuosina 1932—33 on kasvanut ennenkuulumattoman hyökkäyksen pohjalla työväenluokan elintasoa vastaan.* Mutta ei vain työväenluokan elintasoa vastaan.

Inflatio on julmasti iskenyt *talonpoikaistoakin* pääasiallisesti seurauksena saksista teollisuuden ja maataloustuotteiden hintojen välillä.

Tukkukauppahintojen yleinen indeksi on viime vuonna kohonnut 22,6 prosentilla. Keinotekoisten lannoitusaineiden (joiden tuotanto ja myynti on suurten monopoolisten konsernien hallussa) hinta on tänä aikana noussut 40 %, — tässä on huomattava, että riisi ei kasva Japanissa ilman keinotekoista lannoitusta; lannoitusaineiden arvo muodostaa Japanin talonpojan tuotannollisista menoista kolmanneksen. Samalla riisin hinnat jatkavat alaspäin menoaan ja tämän kesän lopussa, jolloin todettiin, hyvän sadon toiveet, hinnat laskivat alle tuotantokustannustensa, vieläpä alle hallituksen määräämän minimin (20,8 jeniä kokuulta), jolla hallitus "riisilain" mukaan alkaa hankintansa. Vuoden 1933 tammikuussa riisin hinta oli 23,4 jeniä, mutta elokuun lopussa se laski 19 jeniin kokuulta. *Riisikysymys on nyt tullut Japanin sisäpolitiikan huomion keskiöksi.* Sitä harkitsee hallitus ja porvarillinen yhteiskunnallisuus; sanomalehdistössä on esi-

[1]) "The Japan Chronicle" heinäk. 6 p. 1933.

[1]) "Maamme teollisuuden kysymyksiä", kauppa- ja teollisuusministeristön teollisuustoimiston johtajan K. Takeutsin artikkeli, aikakauslehti Daijamond kesäk. 11 p:nä 1933.

tetty vaatimus parlamentin ylimääräisen kokouksen kutsumisesta riisikysymystä ratkaisemaan. Hallitsevat luokat hyvin ymmärtävät, että agraaripulan vuosina köyhtynyt ja nälkiintynyt talonpoikaisto on täydellisen menehtymisen rajalla. Valtavan vallankumouksellisen liikkeen puhkeaminen uhkaa jälleen porvarillis-tilanomistajain Japania, kuten vuosi sitten. Niinsanottujen "talonpoikaiskonfliktien" lukumäärä (s.o. yksin virallisesti rekisteröityjen vuokramiesten ja tilanomistajien välisten luokkayhteenottojen) v. 1933 ensipuoliskolla *lisääntyi 40 %* viime vuoden vastaavaan aikaan verraten. Samalla näillä yhteenotoilla on nyt myrskyinen luonne — tapahtuu yhteenottoja poliisijoukkojen kanssa, poltetaan tilanomistajien taloja jne.

Kaikkein selvimpänä merkkinä muodostuneen tilanteen kärkevyydestä maaseudulla on tilanomistajain ja kulakkien järjestöjen aktivisoituminen, jotka nyt uudelleen esiintyvät vaatimuksineen "aseman huojentamisesta maaseudulla" jne. Surullisen kuuluisa "keisarillinen maatalousseura", erikoisjärjestö talonpoikaisjoukkojen pettämistä varten, alkaa jo, Japanin sanomalehdistön tietojen mukaan, "taistelun talonpoikien verokuorman huojentamiseksi". Seijukai-puolue, joka horjumatta ajaa tilanomistajien etuja, on tälläkin kertaa esiintynyt vaatien "riisin hintojen pikaista kohottamista". Tämä vaatimus kuuluu kuuluisiin "5 pykälään", jotka Seijukai on esittänyt pääministeri Saitolle puolueen yhteistyöskentelyn ohjelmana hallituksen kanssa.

Näiden esiintymisten tarkoitus on selvä: tilanomistajat, joita *välittömästi* uhkaavat agraarivallankumouksen iskut, ovat alkaneet hälyytyksen. He vaativat riisin hintojen korottamista valtion kustannuksella, korotusta, joka ennen kaikkea on tuova etua heille itselleen *tavarariisin pääomistajina*. Mutta verhoamalla luokkavaatimuksensa petolliseen muotoon "maaseudun avustamisesta" ja "talonpoikaiston avustamisesta" tilanomistajat samalla lyövät "kaksi kärpästä": yrittävät esiintyä talonpoikaisliikkeen johtajana väärentäen sen vallankumouksellisen olemuksen ja johtaen joukkojen vaistovaraisen kuohunnan viattomien pyyntöjen esittämisen jne. tielle.

Saiton hallitus ei jäänyt kuuroksi tilanomistajien vaatimuksille ja 1 p. lokak. saattaa voimaan lain riisin minimihintojen minimin korotuksesta. On tärkeätä tämän ohella merkitä, että "uusien korotettujen hintojen julkaiseminen suunnitellaan vasta jouluk. jälkipuoliskolla"[1]), t.s. *tilanomistajille edullisempaan* aikaan (käytäntö osoittaa, että tilanomistajain tavarariisi tavallisesti myydään talvella ja keväällä). Talonpoikain taas, jotka ymmärrettävistä syistä myyvät riisinsä varhain syksyllä, on nytkin pakko tyytyä entisiin alhaisiin hintoihin.

Silkin hintojen korotuksen vuoden 1933 keväällä oli määrä parantaa maaseudun tilaa (jo maaseudulla lähes 2 milj. talonpoikaistaloutta harjoittaa silkkitoukkien tuotantoa). Tosiasiassa silkkitoukkien keväinen tuotanto v. 1933 oli 17 % hinnoiltaan korkeampi kuin edellisenä vuonna. Siitä huolimatta ei silkkiä tuottavien talonpoikien asemassa tapahtunut minkäänlaista huomattavaa parannusta. Korkeampien silkinhintojen tuottama hyöty japanilaisten lehtien tunnustuksen mukaan meni kaikenlaisten välittäjien taskuun, alkaen pörssivälittäjistä ja lopettaen maaseudun pikkuostajiin, silkkiliikkeitten agentteihin. Ja sekin, mitä sattui talonpojan käsiin, joutui velkovien pankkien ja verotusvirkamiesten haltuun talonpoikain vanhojen velkojen ja suorittamattomien maksujen peitteeksi (koko Japanissa lasketaan tällaisten velkojen nousevan 9 miljaardiin jeniin). Silkinhintojen nousua käsitellessään ja-

1) "The Japan Times" elok. 30 p. 1933.

panilainen porvarillinen lehti kirjoitti hiljakkoin:

"Mutta kun talonpoikien tulot siten olivat suurentuneet, niin paikalliset valtiovallan elimet eivät suinkaan unohtaneet olla käyttämättä hyväkseen tilannetta ja ryhtyä verorästien kokoamiseen. Toisin sanoen, talonpoikaisväestö ei saanut tilaisuutta asemansa parantamiseen". [1])

Inflatio ja teollisuuden korkea konjunktuuri ovat johtaneet agraaripulan syvenemiseen.

Mutta samanaikaisesti on inflatio iskenyt kaupungin miljoonia omistavia käsityöläisiä, pienkauppiaita, vuokraajia — valtiolainojen omistajia ja korkotuloja nauttivia — ja yleensä pikkusäästäjiä. Säästäjien lukumäärä yksin postisäästöpankissa nousee lähes 38 milj. henkeen ja niiden tilillä olevat säästöt nousevat 2,4 miljaardiin jeniin, t.s. 63 jeniä henkeä kohden. Yksin tältä piensäästäjien joukolta inflation kautta "on huomaamatta syöty" hallitsevien luokkien hyväksi vähintään 300 milj. jeniä. Tämän ohella jää kokonaan lukuunottamatta kotonaan säästävän joukon tappiot.

Tällainen on v. 1932—33 "puumin" toinen puoli. Teollisuuden elvyttäminen sodan, inflation ja dumpingin pohjalla on ostettu *maan tuotantovoimien ryöstämisen hinnalla, päätuotantovoiman — työväen — näännyttämisen hinnalla.* Tässä suhteessa riittää kuvaamaan asiaintilaa se tosiasia, että *kulutus on vähentynyt* maassa. Erään vakavan porvarislehden esittämät tosiasiat v. 1932 (tammik.—syysk.) osottavat maassa käytetyn pumpulikankaita noin 12 milj. jenin edestä *vähemmän* kuin vastaavana aikana 1931, *sokeria* 250 tuh. pikulia (1 pikuli on 60 kg.) vähemmän ja *riisiä* 1/10 kokua (se merkitsee n. 16 kg.) ihmistä kohden vähemmän kuin 1931. [2]) Vuoden 1933 ensipuoliskolla, huolimatta ylläkuvatusta teollisesta elpymisestä, voittojen lisääntymisestä, ei ole havaittavaa parantumista sisäisessä menekissä. Tämän tosiasian on hiljakkoin todennut Mitsubisin konsernin konjunktuuritoimisto merkiten, että riittämättömän kysynnän takia vuoden 1933 alusta alkaen vähittäiskaupan hintaindeksi laskee (vaikka ne ovatkin 6,4 prosenttia viimevuotista korkeammat).

Tämä sisäisten markkinoiden ehtyminen ja maksukykyisen kysynnän heikkous, inflation ja työtätekevän väestökerroksen muilla menetelmillä aikaansaadun kiihtyvän riistämisen seuraukset kuvastuvat myöskin siinä tosiasiassa, että Japanin teollisuuden kaikilla aloilla (lukuunottamatta keinotekoista silkkiä ja raskasta metallurgiaa) ovat säilyneet tuotannon normien huomattavat rajoitukset jopa edistyvimmilläkin aloilla. Ja tämä on tapahtunut ulkomaisten markkinoiden ja sotatarpeiden laajentuneesta menekistä huolimatta. Tuotannon supistuminen v. 1933 kesäkuussa on seuraava [1]):

Tuotantoalat	Tuotantokyky prosenteissa
Puuvillakehräämöt	27,6
Silkkikehräämöt	27,8
Hiili	27
Rikkihappo	25
Superfosfaatti	25
Sementti	50
Paperi	55

Sisäisten markkinoiden kuivuminen hyvänkin konjunktuurin vallitessa osottaa, että *Japanin imperialismi osottautuu voimattomaksi vapautumaan pulasta sodan ja inflation avulla.* Yhdessä elimellisen yhteyden kanssa markkinoiden supistumiseen — tämän pulan mitä tärkeimmän vaikuttimen kanssa — Japanissa jäävät vaikuttamaan koko voimallaan muutkin pulan pysyvät seuralaiset: suunnattomat tavaravarastot [2]) ja sijoittamattomana oleva "liika" pääoma ja peruspääoman mitättömän vähäi-

[1]) "Iomiuri" elok. 28 p. 1933.
[2]) "Tsyo Koron" tammik. 1933.

[1]) "Toio Keidsai", kesäk. 3 p. 1933.
[2]) Varastoissa olevien tavaravarastojen arvo v. 1933 ylittää 15 prosentilla viimevuotiset varastot. ("Varastoimisyhdistyksen kuukauslehti").

nen uudistusprosessi, huolimatta korkeasta voiton prosentista ja sen suuresta määrästä, sekä yhä kasvava valtiovelka. Tässä pulasta pääsyn metoodit kostavat itse puolestaan; sodan ja inflation avulla, — tällä tuotantovoimien tuhoamisaseella on onnistuttu joksikin aikaa aikaansaamaan vissinlaista elpymistä, joksikin aikaa luomaan näennäinen taloudellinen nousu, mutta yksinomaan syvästi järkyttämällä maan talouden perusteita.

On vielä merkittävä eräs tärkeä seuraus Japanin "hyvän konjunktuurin" ajalta, nimittäin se seikka, että tarkastelemanamme aikana on voimakkaasti *kasvanut Japanin teollisuuden riippuvaisuus* ulkomaisista markkinoista. Kuten tunnettua on tällainen riippuvaisuus aina ollut Japanin imperialismin luonteenomaisena piirteenä. Kun Saksa tavallisesti ulkomaisilla markkinoilla realisoi noin 13—15 prosenttia koko tuotannostaan, Englanti 23—25 prosenttia, Yhdysvallat 8—9 prosenttia, niin Japanin "vientikoefisientti" on tavallisesti vaihdellut 40—50 prosentin välillä. Nykyään se on epäilemättä huomattavasti noussut. Yksityisillä tärkeillä aloilla (tekstiili, silkinkehruu) on vientikoefisientti noussut 80 prosenttiin ja ylikin.

Tämä riippuvaisuuden lisääntyminen ulkomaisten markkinoiden menekistä on tehnyt Japanin kansantalouden erittäin herkäksi maailman markkinoiden kysynnän horjunnalle. On ymmärrettävää, että sellaisessa olosuhteessa *tullisota*, jonka Englanti, Hollanti ja osittain Yhdysvallat [1]) ovat aloittaneet japanilaisia tavaroita vastaan, uhkaa Japanin taloutta mitä raskaimmilla seurauksilla..

Englannin valtakunnan markkinoille on Japanista viety v. 1932 yli 995 milj. neliöyardia tekstiilituotteita. Mihinkä nyt saadaan menekki tälle tekstiilimäärälle, joka on Japanin tuotannon ja ulkomaakaupan perusartikkeli? Ei ole luultavaa, että englantilaiset Simlen neuvottelussa ovat tehneet minkäänlaisia oleellisia myönnytyksiä tässä kysymyksessä. Otaksuttavaa on, että ehkäisevät tullitariffit Indiassa, Egyptissä, etelä-Afrikassa jne. jäävät voimaan, että tämä toisin sanoen "on saavutettu ja vahvistettu", että vain sota tai varsin vakavat poliittiset syyt ovat saattaneet muuttaa Lancashirelle edullisen ja Japanin kansantaloudelle niin murhaavan asiain tilan.

Japanin sanomalehdistössä on lausuttu toiveita, että *Kiina* ja *Mandshou Go* pelastavat tilanteen, mutta Kiinassa, varsinkaan Keski- ja etelä-Kiinassa, tuskin onnistuu sijoittaa huomattavaakaan määrää japanilaisia tavaroita, ensinnäkin — japanilaisvastaisten mielialojen takia kuluttavassa joukossa ja alemmassa kauppaverkostossa, toiseksi Kiinan tekstiiliä tuottavan porvariston vastarinnan takia, jonka tuloksena ovat olleet Nankinin hallituksen tullikorotukset, ja kolmanneksi Amerikan imperialismin voimistuvan, japanilais-vastaisen toiminnan takia Kiinassa. *Mantshuria* ei voi tarjota minkäänlaista vakavaa lisämenekkiä Japanin viennille, sillä se on jo sananmukaisesti tulvillaan japanilaisia tavaroita. V. 1931 Japani vei Mantshuriaan 11 milj. neliöyardia tekstiilituotteita, ja yksin 1933 vuoden ensipuoliskolla 42 milj. neliöyardia. Mantshurian markkinoiden menekki on *kyllästytetty*, varsinkin kun ottaa huomioon Mantshurian talonpoikaiston köyhtyneen aseman sodan seurauksena ja pavun — tämän Mantshurian maatalouden viennin päätuotteet — hintojen laskun.

Raakasilkin tuotannon ja viennin

---

[1]) Tarkoitamme tässä japanilais-intialaisen kauppasopimuksen kumoamista ja tullimaksujen korottamista Japanin tekstiilituotteille Indiassa, Egyptissä, etelä-Afrikassa ja Australiassa ja kvoottisysteemin voimaan saattamista Hollannin Indiassa ja havaittavia toimenpiteitä Japanin sähkölamppujen ja kumijalkineiden dumpingia vastaan Yhdysvalloissa jne.

tila on myöskin varsin lohduton. Vuoteen 1932 mennessä Japanin raakasilkin valmistus on laskenut puolella vuoteen 1928 verraten Yhdysvaltain vähentyneen kysynnän takia. Dollarin osittaisen hinnan laskun takia tämän vuoden keväällä ja sitä seuranneen lyhytaikaisen keinotekoisen "puumin" takia silkin hinnat nousivat, mutta Amerikkaan viedyn silkin määrä ei siltikään saavuttanut vuoden 1932 tasoa[1]). Japanin raakasilkin viennin ja samalla 2,2 milj. silkkiä tuottavan talonpoikaistalouden ja 500 tuh. silkin kerijättären tulevaisuuden perspektiivit riippuvat kokonaan Yhdysvaltain talouspulan vastaisesta kehityksestä. Tätä koskevat tosiasiat taas (Roseveltin elvyttämissuunnitelmien romahdus, joukkojen jatkuva köyhtyminen jne.) eivät jätä epäilyksen tilaan siitä, että silkin kysyntä Yhdysvalloissa lähimpinä aikoina laskee.

Sellaiset ovat perspektiivit Japanin viennin pääartikkeleilla. Mutta pumpuliteollisuudessa yhdessä silkki-kehräämöjen kanssa työskentelee lähes 50 % Japanin tehdasproletariaattia; nämä alat tuottavat melkein puolet Japanin koko teollisuuden valmistemäärästä ja puolet Japanin viennin arvosta. On selvää, mitä merkitsee Japanin taloudelle ja politiikalle vaikkapa vain tekstiiliviennin romahtaminen.

Vuoden 1932—33 elpyminen, joka on noussut työtätekevän väestön ryöstämisen pohjalla ja johtanut vuoden kuluttua terävään ristiriitaan sisäisten markkinain ehtyvien mahdollisuuksien kanssa, samanaikaisesti joutuu mitä ankarimpien iskujen alaiseksi ulkoapäin, imperialististen kilpailijain puolelta. Sisäisten markkinoiden ehtymistä täydentää ulkomaisten markkinoiden menettämisen uhka. *Japanin kansantalous on kulkemassa mitä suurimpia vaikeuksia kohti.*

[1]) Tammik.—elokuun aikana v. 1932 vietiin 225 tuh. kippiä, tämän vuoden vastaavana aikana 214 tuh. kippiä.

"Puumin" lopun lähenemistä todistavat eräät tosiasiat. Niinpä esim. vuoden 1933 heinäk. ja elok. vienti, vaikka edelleenkin on korkea edellisen vuoden vastaaviin kuukausiin verraten (ollen 38 % suurempi), osottaa kuitenkin *laskun tendenssiä* (sillä edellisinä kuutena kuukautena v. 1933 vienti on ollut 60 prosenttia suurempi kuin edellisenä vuotena). Lasku olisi vieläkin huomattavampi, ellei olisi ollut japanilaisten tavaroiden vientiä *keinottelutarkoituksessa* eräille markkinoille, tarkoituksella ehättää ennen tullitariffien nousua. Japanilaisen tekstiilin ja muiden tavaroiden vienti Intiaan on viime kuukausina alkanut vähentyä. Raakasilkkiä on heinäk.-elokuussa viety Yhdysvaltoihin 10 % vähemmän kuin viime vuonna.

Tuotanto viime kuukausina on alkanut kutistua (tuotantoindeksi toukokuussa oli 141,5, kun taas kesäkuussa 130). Osakassa esim. "*Simlen konferenssin huonojen perspektiivien takia*" 40 tekstiililiikettä on lakkauttanut työn,[1]). On merkille pantavaa, että useilla teollisuuden aloilla viime kuukausina *tuotannon rajoittamisen normit ovat kohonneet*[2]).

Sota- ja inflatiokonjunktuuri lähenee loppuaan. Tämä tärkeä seikka heijastuu Japanin hallitsevien luokkien leirin pyrkimyksissä ja myöskin Japanin ulkopolitiikan vastaisessa suunnassa.

III

SOTAINFLATIO-konjunktuuri ja tämän tilapäisen "hyvinvoinnin" lähenevä loppu ovat aiheuttaneet varsin tärkeitä poliittisia siirtymisiä Japanin halitsevien luokkien leirissä.

Siellä, kuten tunnettua on viime

[1]) "The Japan Chronicle Weeckly", 31 p. elokuuta 1933.

[2]) Niinpä tuotannon rajoittamisen normi 27—28 prosentista kesäkuussa on koko III kvarttaalin ajaksi noussut 33 prosenttiin, sementin tuotannossa ovat luvut vastaavasti 36,7 ja 50 %.

vuosina ollut käynnissä kärkevä taistelu toisaalta vaikuttavien porvarisryhmien ja toisaalta sotilaspiirien välillä (jotka edustavat kaikkein agressiivisimpia porvarillisia ja tilanomistajien ryhmiä), kysymyksestä sotilaallisen hyökkäyksen vauhdista, taistelu, joka itse asiassa on taistelua vallasta. Mantshurian valloituksesta lähtien Japanin sotilaspiirit, *järjestäen* kriisistä ulospääsyä sodan avulla, ovat pyrkineet saamaan käsiinsä täyden vallan maassa.

Asemansa lujittamiseen osasivat sotilaspiirit käyttää syvää yhteiskunnallista kuohuntaa maaseudulla ja kaupunkien pikkuporvariston keskuudessa. Kursailematta käyttäen kapitalistisvastaista demagogiaa fasistiseen tapaan ja voimistamalla v. 1931—32 nopeasti kasvanutta shovinistis-fasistista liikettä saattoivat sotilaspiirit hankkia itselleen määrätyn joukkotuen.

Sotilaspiirien pyrkimys päästä täydellisesti valtaan kohtasi kuitenkin lujaa vastarintaa finanssiporvariston ja sen kanssa yhtyneen vanhan monarkistisen byrokratian taholta. Tämä ilmeni selvästi kannasta, jolle asettuivat sellaiset porvariston poliittiset keskukset kuin Ylähuone, Salainen Neuvosto y.m., puhumattakaan porvariston parlamenttipuolueista, Seijukain ja Minseiton ryhmistä, joita vastaan sotilaallis-fasistinen liike erikoisen energisesti suuntautui.

Erittäin merkittävä oli Ylähuoneen — tuon kokoonpanoltaan erittäin auktoritatiivisen ja hoville läheisen Japanin porvariston laitoksen — selvittämätön kanta sotilaspiireihin nähden. Ylähuone on suurimpien finanssimiesten, tilanomistajien ja vanhan feodaalibyrokratian kokouspaikka. Ylähuoneen (ja sen vaikutusvaltaisimman ryhmän — Kenkjukain) johtajien joukosta mainittakoon Makino, loordi, painoasiain valvoja, jota fasistinen agitatio erikoisesti on morkannut, Aoki, monien suurten pankkien ja vakuutusyhtiöiden johtaja, Hamakutsi, soija-teollisuuden kuningas, Mori, Osakan kemiallisen teollisuuden kuningas, ja muut johtavat henkilöt "65:estä korkeita veroja maksavien peerien" ryhmästä. Sen lisäksi kuuluu Ylähuoneeseen 16 prinssiä, jotka edustavat hovin intressejä, ja Saiondsin tapaisia feodaaliylimystöön kuuluvia prinssejä 14. jotka jo Meidsin "onnellisista" päivistä asti, Japanin kapitalismin muodostumisen alkuajoista, ovat yhtyneet pankki- ja teollisuuselämään. Selvimmin ylähuoneen yhteiskunnallista kokoonpanoa edusti sen äskeinen puheenjohtaja ruhtinas Tokugava, "viimeisen Siogunan poika" (Siogun oli feodaalisen hallituksen päämies, ennen Meidsin kumousta 1868), samalla hän on "Ensimmäisen pankin" johtaja ja 24 tuhannen Asanon sementtitehtaan osakkeen omistaja y.m. y.m.

On selvää, että arvonimiä omistava porvaristo, joka Japanin finanssipääoman muodostumisprosessin aikana on huomattavasti punoutunut yhteen byrokratian johtavan aineksen kanssa ja joka on hallinnut Japanin monia kymmeniä vuosia sekä jolla on käytettävänään sitä, mikä porvarillisessa yhteiskunnassa merkitsee todellista valtaa, nim. pääomaa, ei suinkaan halua tulla syrjäytetyksi valtiokoneiston johdosta. Japanin monarkian perustuslaki on sille sen omaa historiallista tuotetta, eikä se halua etuoikeuttaan luovuttaa minkäänlaisille "upseeriryhmille" eikä muillekaan pikkumaanomistajien ja pikkuporvariston ryhmistä lähteneille "nousukkaille" (vaikkapa ne olisivatkin sotilaspuvuissa).

Samassa määrin kietoutuvat nykyiseen perustuslailliseen järjestykseen parlamentteineen myöskin vanhat porvarillis-tilanomistajien Seijukai- ja Minseitopuolueet.

Viimeiset kuukaudet ovat kuitenkin pakoittaneet porvariston tekemään vakavia poliittisia myönnytyksiä. Sota-inflatiokonjunktuurin viimeisenä puolivuotiskautena *on porvarillinen oppositio huomattavasti talttunut vastarinnassaan sotilaspuolueen yhä kasvavaan rooliin nähden.* Siihen on useita syitä.

Pääsyynä siihen on *luokkien välisten perusristiriitojen kärjistyminen maassa.* Kuten aikaisemmin olemme osoittaneet ovat teollisuuden elpyminen ja suunnattomat nylkyvoitot tuloksia työtätekevien joukkojen suunnattomasta kurjistumisesta. Suuren vallankumouksellisen räjähdyksen lähenemisestä signalisoi huomattava määrä kireitä luokkien yhteenottoja maaseudulla ja kaupungeissa (talonpoikain kapina Odavarissa, työttömien liikehtimiset Fukuokassa ja Mitassa, vappukahakat Osakassa ja Nagoyessa, professori Tagigavan jutun yhteydessä syntyneet ylioppilasmellakat j.n.e.) sekä kommunististen aatteiden nopea leviäminen. Nähdessään suurten vallankumouksellisten esiintymisten kiertämättömän vaaran on Saiton hallitus lisännyt ennenkuulumattomasti poliisiterroria. Lehdet tietävät joka päivä kertoa kommunistien ja kommunisteiksi epäiltyjen henkilöiden pidätyksistä. Taistelussa "vaarallisia aatteita" vastaan on saavutettu mallinäytöksiä, joita eivät ylitä edes Japanin kirkon historian saavutukset. Valtakunnan vankiloissa istuvat, paitsi kommunisteja, myös kaikki vähänkin edistysmielisemmät, radikaalisesti ajattelevat porvarilliset ja pikkuporvarilliset intelligenttiainekset. Sympatioittensa takia kommunismia kohtaan on vankiloihin heitetty Japanin paraita kirjailijoita, taiteilijoita ja oppineita. "Kommunismin hengen" poiskitkemiseksi ja "isänmaallisen mielen" istuttamiseksi on ryhdytty todella suuriin ponnistuksiin. Ministeriössä on erikoinen "Neuvosto ideologisten kysymysten" käsittelemiseksi. Suunnitellaan erikoista poliisia "ideologisten kysymysten" alalle. Poliisisensuuri on saanut erikoisvaltuudet. On valmisteilla laki, mikä kieltää kaiken painetun sanan, joka käsittelee valtiojärjestelmien muuttamista tai suuntautuu yksityisomistusta vastaan. Valistusministeriön yhteyteen on perustettu "Kansallisen hengen ja kulttuurin instituutti" tarkoituksella kasvattaa uudelleen "vaarallisten mielipiteitten" takia yliopistoista erotettua porvarillista nuorisoa. On nostettu kysymys oppilaiden lukumäärän vähentämisestä kouluissa, jotta "opettajat paremmin voisivat kontrolloida oppilaittensa ajatusmaailmaa". Kouluverkostoa supistetaan ja sen sijaan poliisilaitosta ja syyttäjävirastoa laajennetaan.

Laajan ennakkoterrorin avulla onnistutaan toistaiseksi pidättämään vallankumouksen hyökkäysliike. "Poikkeuksellisen ajan" filosofian avulla koetetaan joukoille teroittaa väliaikaisten uhrausten välttämättömyyttä "Japanin valtakunnan suuren tehtävän" nimessä. Ja vielä tänä päivänä onnistutaan alistamaan suuret talonpoikaisjoukot, kaupunkien pikkuporvaristo ja työväenluokan jälellejääneet kerrokset. Sosialifasismin ja fasististen järjestöjen perustamisen avulla onnistutaan vielä pidättämään osa työväestöä lähtemästä vallankumouksen tielle. Joukkojen ryöstö on kuitenkin mennyt liian pitkälle, jotta porvaristo voisi säilyttää harhaluuloja nykyisen, suhteellisesti "hyvän" tilanteen säilymisestä. Siksipä juuri vaikutusvaltaiset porvariston ryhmät yhä enemmän alkavat käsittää *vastavallankumouksen voimien keskityksen välttämättömyyden lähentymällä sotapuoluetta.*

Porvariston eräitä kerroksia

ajaa tähän lähentymiseen myöskin *Japanin ulkopoliittisen aseman huononeminen*. Kansainliitosta eroaminen (v. 1933 keväällä) oli vain Japanin ulkopoliittisen eristäytymisen muodollinen ilmaisu.

Välit Yhdysvaltain kanssa ovat jyrkästi kärjistyneet huolimatta Matsuokan, Ishin ym. diplomaattisista matkusteluista. Yhdysvaltain sovittamaton asenne Japanin valloituksiin nähden Kiinassa ei ole Roseveltin aikana muuttunut, vaikka Japani toivoi hänen valtaansa tulon edistävän sopimuksen aikaansaamista. Amerikan imperialismin varsin aktiivinen politiikka Kiinassa (vehnä- ja puuvillalainat, Kiinan ilmailuvoimien järjestäminen j.n.e.) suuntaa kärkensä selvästi Japania vastaan. Atlannin meren sotalaivaston jääminen Tyynelle merelle ja se, että äsken hyväksyttiin suuren sotalaivaston rakentamisohjelma, ei jätä tilaa epäilyksille japanilais-amerikalaisten suhteiden jännittyneisyydestä.

Hitlerin valtaannousun jälkeen lisääntynyt Saksan "kostosodan" vaara on muuttanut Ranskan politiikkaa kaukaisessa idässä. Ranskalais-japanilaiset suhteet ovat nyt kylmemmät kuin milloinkaan ennen. Riittävän havainnollista on Ranskan Etelä-Kiinan merellä toimittama korallisaarten valtaus, joita tietysti Japanin imperialismikin pyrki kahmimaan.

Siirtomaiden markkinoista syntynyt taistelu on voimakkaasti kärjistänyt Japanin ja Englannin keskinäisiä suhteita, vaikkakin Japanin ja Englannin yleiset poliittisstrategiset intressit historian nykyisellä kaudella kaukaisessa idässä pohjaltaan yhtyvät (yhteiset edut taistelussa Yhdysvaltoja ja SNT-L:oa vastaan). Englannin ja Japanin poliittisten etujen läheisyys saattaa johtaa kompromisseihin kauppakilpailun kysymyksissä. Kysymys Englannin, Intian ja muiden maiden markkinoista on kuitenkin juuri nykyään astunut etualalle. Englannin tullisota Japanin dumpingia vastaan on Japanin porvaristossa herättänyt britannialaisvastaisia mielialoja. Asia on mennyt siihen, että maassa, jossa vielä äsken englantilais-ystävälliset traditiot olivat verraten voimakkaat, isänmaalliset yhdistykset levittävät "vihan hymniä", jossa lauletaan: "Nouse ja hävitä ja kukista Englanti, oikeamielisyyden vihollinen, ihmiskunnan vihollinen, maailman vihollinen" (lehti *Japan Advertiser*). Se on japanilainen muunnos tunnuksesta "Gott, strafe England" ("Jumala, rankaise Englantia", Saksan imperialismin tunnus maailmansodan aikana) ja sitä täydentävät Osakan tekstiilipomojen "kansallis-vallankumoukselliset" sepustukset: "Meidän korkein tehtävämme on vapauttaa kolmesataamiljoonaa hindulaista Britannian tyranniudesta ja oikeamielisyyden nimessä ojentaa heille käsi taistelussa riippumattomuuden puolesta" (Tekstiililiike *Jamaton* lehtisestä, joka on julkaistu lehdessä *Japan Chronicle*).

Englannin painostus v. 1933 keväällä oli tärkein ulkopoliittinen tekijä, joka ajoi Japanin porvariston lähenemään sotilaspiirejä. Varsin kuvaavia ovat eräiden Osakan tekstiiliporvariston sotaa henkivät lausunnot, esim. Colerin, suuren tekstiiliyhtymän *Dai Nipon Boseki'n* johtajan, joka lausui: "On *lisättävä varusteluja* ja annettava Englannille isku Aasiassa", tahi Bungon, keinotekoista silkkiä valmistavan suuren yhtymän *Nipon Raion Co* johtajan, lausunto: "On välttämätöntä liittää koko Kiina Japaniin, joko väkivallan tai vakaumuksen tietä... Mantshurian juttua on jatkettava"[1]).

Jos näin puhuu Osakan "rauhaa

---

[1]) Nämä lausunnot on otettu Japanissa ilmestyvästä englanninkielisestä lehdestä "Japan Chronicle", v. 1933 kesäkuun numerosta.

rakastava ja varovainen" porvaristo, niin mitä sitten voidaan odottaakaan raskaan teollisuuden suurisänniltä, jotka välittömästi ovat kiinnostuneita sotateollisuuden tilauksista. Osakalaisten äänet osottavat Japanin porvariston vissinlaista siirtymistä lähemmälle sotapuoluetta, joka tekstiilitehtailijoiden kannalta kaikkein vaikeimpana aikana, englantilais-intialaisen sopimuksen kumoamisen aikana, lyömällä Kiinan armeijan Pekingin luona ja siten aikaansaamalla "välirauhan", pystyi aukaisemaan Pohjois-Kiinan markkinat japanilaisille tavaroille ja osaksi palauttamaan Keski-Kiinan markkinat. Siten Japanin sotilaspiirit osoittivat, että niiden ajama "sotilaallinen diplomatia" ei ole läheskään huonoimpia metodeja markkinoiden hankkimiseksi.

On luonnollista, että tällaisissa olosuhteissa Japanin porvarilliset ryhmittymät alkavat kääntyä sen yhteiskunnallisen voiman puoleen, joka heidän arvelunsa mukaan yksin voi selviytyä niin sisäisestä kuin ulkoisestakin vihollisesta. Selaiseksi voimaksi on kasvanut upseeristo.

Upseeristo on Mantshurian valloituksen, tämän kriisin voittamiseksi sodan avulla suoritetun ensimäisen etapin, alotteentekijä ja johtaja. Upseeristo on varsin voimakkaan taantumuksellis-shovinistisen fasistiliikkeen aatteellinen ja organisatoorinen keskus, jonka tehtävänä on taistelu vallankumousta vastaan, joukkojen aatteellinen muokkaaminen ja mobilisoiminen sotaan Kiinaa ja SNTL:oa vastaan.

Upseeriston rooli ei ole voinut olla kasvamatta oloissa, joissa finanssipääoma *erikoisen laajasti* on käyttänyt hyväkseen olevia feodaalisia jätteitä talouden, politiikan ja ideologian alalla. Tärkeimpänä syynähän siihen, että finanssipääoman onnistui vissillä menetyksellä käyttää sodan ja inflation metoodeja, olivat juuri olevat feodaaliset jätteet.

Siten oli mahdollista verraten rankaisematta (toistaiseksi!) inflation avulla, työtehoa kohottamalla, työpäivää pidentämällä voimistuttaa Japanin työväenluokan riistoa, kun siitä noin 50 % on puolittain maaorjatyöläisen asemassa. Noin 800 tuhatta tyttöä (enimmäkseen 20 vuotta nuorempia), pumpuli-, tekstiili- ja silkkikehräämöiden työntekijättäriä, on kontraktoitu talonpoikaisvanhempien luota[1]). Puolittaiset maaorjasuhteet pitävät pesää Japanin teknillisesti kaikkein edistyneimmillä teollisuusaloilla, pumpuli- ja tekstiiliteollisuudessa! On ymmärrettävää, että näiden hermeettisesti kasarmeihin suljettujen työläisryhmien vastarinta v. 1932—33 hyökkäävää pääomaa vastaan oli melkoista pienempi kuin puhtaasti kapitalistisissa liikkeissä, vaikka tosin täälläkin tapahtui sankarillisia lakkoja ja luokkataistelua muissakin muodoissa.

Inflatio saattoi muodostua vanhaksi rikastumisen lähteeksi myöskin pankeille, koska pienteollisuudella on maassa tärkeä sijansa. Inflation ja verotuksen avulla saattoi menestyksellä ryöstää talonpoikaistoa ja työväenluokkaa, koska finanssipääoma saattoi hyväkseen käyttää sitä, että maasta kokonaan puuttuvat porvarillisdemokraattiset vapaudet ja että maassa on mahtava ja nykyaikaistutettu poliisikoneisto, joka samalla on säilyttänyt feodalismin aikuisen voimansa ja taitonsa harjoittaa urkintaa ja etsintää.

Loppujen lopuksi on ollut melko suotuisat edellytykset suorittaa tätä suurenmoista tuotantovoimien

[1]) Tavallisesti tytöt suorittavat työllään isänsä velkoja, asuvat tehtaissa suljetuissa yhteisasunto-kasarmeissa, eikä heillä ole oikeutta siirtyä toisiin töihin.

ryöstöä nykypäiviin asti, kun kansan joukoissa on vielä ollut varsin elävänä taantumuksellinen monarkistinen ja shovinistinen ideologia ja sen avulla on tukahdutettu proletariaatin ja talonpoikaiston vastarinta. "Poikkeuksellisen ajan" filosofia on epäilemättä auttanut hallitsevia luokkia toteuttamaan juuri tarkastelemaamme työtätekevien ryöstöä. Tämä teoria on onnistuttu istuttamaan (joskin vain osittain ja väliaikaisesti) kansan joukkoihin suhteellisesti voimakkaiden monarkististen ja shovinististen mielialojen pohjalla. Ideologia tavallisesti jää jälkeen talouden ja politiikan kehityksestä. Japanissa taas itse "pohjakin" on verraten takapajuinen (pienteollisuuden suuri osuus, feodaalisten jätteiden olemassaolo itse suurteollisuudessa, puolifeodaaliset jätteet maataloudessa j.n.e.).

Analysoitaessa japanilaisen shovinismin juuria on otettava huomioon, että Japani vapautui eriarvoisuussopimuksista lopullisesti vasta v. 1910; on edelleen muistettava, että japanilaisia vielä tänäkin päivänä kohdellaan Amerikassa alempana rotuna jo lainkin nojalla (japanilaisen siirtolaisuuden rajoittaminen) ja Englannissa vakiintuneen perintätavan perusteella. Japanilaisilla on elävänä kuva Japanin menneisyydestä puolisiirtomaana. Hallitsevat luokat taitavasti johtavat nämä kansallisen vapautumisen elävät jätteet imperialistis-taantumuksellis-shovinistiseen uomaan. Tähän tulee lisäksi vielä se tärkeä seikka, että uskonto, sintoismi esi-isäin palveluksineen on *välittömästi* monarkistisen ajatustavan tuki, sisältäen keisarin palvelemisen "kansa-perheen" vanhimpana. Siten uskonnolliset käsitykset ilman minkäänlaista välilaitosta ovat monarkismin aatteellisena tukena.

Japanin nykyinen monopolistinen pääoma käyttää vertaa vailla olevassa riistossaan hyväkseen entiseltä ajalta säilyneitä taantumuksellisia laitoksia, luoden omassa maassaan samanlaisia suhteita, joita finanssipääoma aina käyttää riistäessään siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kansoja. Juuri tämän takia on monopolistisen pääoman uusin ase, fasismi, Japanissa voimakkaasti feodalistis-värinen. Juuri siksi Japanin monopolistinen pääoma on vaikeina hetkinään aina löytänyt ja löytää käytettäväkseen sotilaspiireissä, — joilla on Japanin porvarillis-kartanoherrain valtakunnassa puolifeodaalinen, suhteellisesti riippumaton rooli ja joiden pääasiallisena tukena ovat pientilanherrat—palvelukseen valmiin koneiston naapureina olevien siirtomaakansojen ja oman kansansa pohjajoukkojen sortamiseksi. Mutta palveluksista on maksettava. Ja juuri näin on nytkin asianlaita ja Japanin porvariston on pakko tehdä myönnytyksiä ja antaa upseeristolle käskyvaltaa sisä- ja ulkopoliittisissa kysymyksissä. Ja niihin porvaristoryhmiin nähden, jotka eivät tapahtumien logiikkaa ymmärrä, upseeristo puolestaan harjottaa verraten hyvin järjestettyä puristusta, siten väkivallalla takoen niiden päähän käsitystä asioiden reaalisesta tilasta.

(Jatkuu).

Suomen maaseudun pulatilanteesta ja SKP:n tehtävistä maaseudulla

Tov. IIVON

Selostuksesta SKP:n KK:n täysi-istunnossa v. 1933

KAPITALISTISEN pulan nykyinen vaihe tuntuu erittäin raskaana Suomen maataloudessa. Kun Suomessa erinäisillä teollisuusaloilla on ollut havaittavissa jonkinlaista nousua ja eräät suuret teollisuusyhtymät ovat pula-aikana asemaansa suuresti parantaneet, niin maataloudessa sensijaan yleisesti otettuna kaikki merkit viittaavat pulan jatkuvaan kärjistymiseen.

PAKKOHUUTOKAUPPAROSVOUS

Ei tarvitse muuta kuin tarkastaa pakkohuutokauppain lukumäärän kasvua, niin se osottaa pulan jatkuvaa kärjistymistä. V. 1931 oli maatalouskiinteistöjen pakkohuutokauppoja 1623 v. 1932 niitä oli 2526 ja v. 1933 ensimmäisellä vuosipuoliskolla myytiin pakkohuutokaupalla 2267 maatalouskiinteistöä. Siis v. 1933 ensimmäisellä vuosipuoliskolla on ollut jokaista kuukautta kohden 378 pakkohuutokauppaa, samalla kun samaan aikaan viime vuonna oli kuukautta kohden 172 ja v. 1931 156 pakkohuutokauppaa. Pakkohuutokauppain luku on tämän jälkeen edelleen kohonnut. Elokuussa oli maatilain pakkohuutokauppoja yli 600.

On otettava lisäksi huomioon se, että virallisesti ilmoitettujen pakkohuutokauppojen luku ei osoita pakkohuutokaupattujen tilojen todellista määrää, sillä useassa pakkohuutokaupassa on myyty useampia tiloja yhtäaikaa. Esim. v. 1932 myytiin todellisuudessa näissä 2526 pakkohuutokaupassa 3537 tilaa. Tilastosta myöskään ei käy selville se, kuinka paljon on päätilojen yhteydessä mennyt vuokratiloja ja palstoja. Virallisessa tilastossa ei käy myöskään selville se jatkuva tiloiltaan sortumisprosessi, mikä tapahtuu kääpiö- ja pientilallisten keskuudessa, ilman virallista pakkohuutokauppaa, kun nämä joutuvat tiloiltaan niin sanottua hiljaista tietä, s.o. heidän tilansa joutuvat velkojille muiden «järjestelytoimenpiteitten» kautta tai he joutuvat suorastaan myymään tilansa pilkkahinnalla eläökseen.

Ulosmittausten luku myöskin kasvaa tavattoman nopeasti. Velkojen, korkojen ja verojen maksamatta jäämisen takia ulosmitattiin v. 1933 ensimmäisellä puoliskolla kaikkiaan 11.665 tilaa. Edellisen vuoden aikana oli ulosmittausten luku 17.073 tilaa. Siis tälläkin alalla huima kasvu, joka merkitsee tiloiltaan suistumisprosessin suurta lisääntymistä vuoden lopussa ja tämän vuoden alussa...

KUKA KANTAA RASKAIMMAN TAAKAN

Hyvin tärkeä on tarkastaa, millä tavalla pakkohuutokaupat kohdistuvat eri suuruisiin tilaryhmiin. Pulan alussa oli pakkohuutokauppoihin joutuminen yli 100 hehtaarin tilojen ryhmässä kaikkein suurin. V. 1931 joutui näitä tiloja pakkohuutokauppaan 504, kun samanaikaisesti alle 10 hehtaarin tiloja virallisesti pakkohuutokaupattiin 261. Vuoteen 1932 mennessä suurmaataloustuottajat ovat kuitenkin saaneet pysähdytetyksi pakkohuuto-

kauppavyöryn kasvun tiloillaan. Sanottuna vuonna joutui näitä yli 100 hehtaarin tiloja pakkohuutokauppaan 304, siis 200 pakkohuutokauppaa vähemmän kuin edellisenä vuonna. Sensijaan alle 10 hehtaarin tilojen joutuminen pakkohuutokauppaan kasvoi 261:stä v. 1931 — 552:een v. 1932. Kaikkein eniten on virallisten pakkohuutokauppojen kautta tilojansa menettäneet 10—50 hehtaarin välillä peltoa omistavat keskivarakkaat ja osaksi kulakkityyppiset talonpojat. Tämän suuruusluokan viljelmiä joutui v. 1932 pakkohuutokauppaan 933 tilaa. Viime vuoden ensi puoliskolla on edelleen suurtilojen pakkohuutokauppamäärä pysynyt jotenkin entisellään, kun sensijaan keskisuuruisten ja pientilojen pakkohuutokauppain lukumäärä on huomattavasti kasvanut.

Tällaiseen tulokseen on päästy ennen kaikkea fasistisen valtion pulatoimenpiteillä. Suomen fasistiedustkunta ja hallitus ovat pitäneet suurta ääntä talonpoikaiston auttamisesta. Kuitenkin kaikki toimenpiteet, joita maatalouspulan johdosta ja nimellä on tehty, ovat tähdänneet maaseudun suurriistäjäin etujen turvaamiseen. Fasistivaltion toimenpiteistä tulkoon mainituksi seuraava:

a) Viljatullit. Viljatullien avulla on viljan hintaa nostettu 1 mk:lla 25 pennillä kilolta. Viljatullit hyödyttävät kaikkein eniten juuri suurtilallisia, joilla on maata yli 100 hehtaaria. Alle 10 hehtaarin tilaryhmään kuuluvat joutuvat ostamaan viljaa ja näitä tällaisia talonpoikia on 76,3 % Suomen maanviljelijäin määrästä. Viljatullit merkitsevät näille entisestään suurentuneita menoja: kallista leipää, kallista karjanrehua ja kanan ruokaa. Yli 10 hehtaarin tilaryhmässäkin on vielä talonpoikaistalouksia, jotka joutuvat ostamaan viljaa. Hyvin selvästi viljatullien vaikutus näkyy tarkastettaessa viljanhintain vaihteluita ja verratessa tuontiviljan ostohintoja kotimaisessa tukkukaupassa käypiin viljan hintoihin. Tuontiviljan yleisindeksi oli v. 1931 56 pistettä, v. 1932 se oli 70 pistettä ja v. 1933 se oli 64 pistettä. Mutta samanaikaisesti kotimaisessa tukkukaupassa viljan indeksi oli v. 1931 81 pistettä, v. 1932 104 pistettä ja v. 1933 keskim. 102 pistettä. (Indeksi on otettu siten, että v. 1928 hinnat on merkitty 100:ksi). Tämä ero, mikä on ulkomailta tuotavan viljanhinnan ja kotimaisessa tukkukaupassa käyvän viljan välillä, osottaa, kuinka paljon fasistinen valtio on tullien avulla nylkenyt niitä kerroksia, jotka joutuvat viljaa kuluttamaan. Se osoittaa myöskin, kuinka paljon viljan suurtuottajat, viljanvälittäjäyhtiöt ja myllykapitalistit ovat saaneet saalistetuksi hinnan lisäyksenä viljatullien vaikutuksen kautta. Viljatulleja täydentämässä on ollut n.s. viljansekotuspakkolaki, jolla on taattu kotimaisille viljantuottajakapitalisteille tuotteittensa menekki pakottamalla sekottamaan ulkoa tuotavaan viljaan määrätyn prosentin Suomessa tuotettua viljaa.

b) Vientipalkkiot ovat myöskin olleet hyvin tärkeänä tekijänä suurmaataloustuottajain etujen turvaamisessa. Vientipalkkioita on säädetty voille, juustolle, sianlihalle ja kananmunille. Jos ottaa vastaavat myyntimäärät, niin maidon, sianlihan ja kananmunien myynnistä saatu rahatulo v. 1926:n ja 1928:n keskihinnoilla olisi tehnyt v. 1933 1950 milj. mk. Ellei vientipalkkioita olisi ollut, olisi hintain menetys hinnanlaskun johdosta ollut 879 milj. mk. eli 45 % ennen pulaa vallinneista hinnoista. Säädettyjen vientipalkkioiden vaikutuksesta on hintakato jäänyt 647 milj. markkaan eli 33 %:iin. Vientipalkkioita tarkastettaessa näkee niissäkin, että ne eivät ole suhteellisia eri tuotteille, vaan vientipalkkiot ovat suurempia niille tuotteille, joita varsinaiset suurviljelijät enemmän tuottavat. Maito, joka on pien- ja keskivarakkaiden talonpoikain päätuote, on kaikkein heikoimmin palkittu. Sensijaan sianliha, jota

tuottavat ennenkaikkea suurtilalliset ja vain osaksi keskivarakkaat, on palkittu paljon paremmin. Voista teki vientipalkkio v. 1926—28 9 % viennin arvosta. V. 1933 tammi-toukokuun ajalla se teki 16 % viennin arvosta. Sensijaan sianlihan ja kananmunien palkkioprosentti nousee kaksinkertaiseksi. On otettava huomioon vielä sekin, että jos pienviljelijä tai keskikokoisen viljelystilan omistaja harjottaa sian- ja kananhoitoa suuremmassa määrässä, niin paljon, että voi myydä näitä tuotteita ulos, niin hän joutuu ostamaan viljatullien avulla korkeahintaisena pidettyjä rehuja ja siten maksamaan takaisin vientipalkkioiden avulla saamansa tulojen lisäykset monin kerroin. Suurviljelijät sensijaan hankkivat tarvittavat rehut omista viljelyksistään ja siten saavat sian- ja kananhoidosta tulot itselleen kokonaisuudessaan.

c) Suurviljelijät ovat myöskin korjanneet asemaansa maatyöläisten palkkojen alentamisella ja näiden työehtojen kiristämisellä. Maalaisliittolainen Jutila sanoikin eduskunnassa 20/I—33: «Ainoa tuotantokustannusten hintatekijä, mikä on jatkuvasti laskenut maataloudessakin, ovat olleet palkat». Maatyöläisten palkat ovat todella laskeneet. Virallisenkin tilaston mukaan suurimman maataloustyöläisten ryhmän, päiväpalkkalaisten palkat ovat laskeneet päälle 50 %, muiden maataloustyöläisten hieman vähemmän. Todellisuudessa palkkain lasku maatyöläisillä on huomattavasti suurempi. Muutamat suuragraarit ovat kerskuneet saavansa työvoimaa vaikka kuinka paljon suorastaan mahapalkalla. Samalla on työvoiman riistoa maataloudessa tehostettu urakkatyön ja entistä tiukemman orjakomennon voimaansaattamisella. Maatyöläisten asunto- ja muita luontaisetuja on entisestään huononnettu. Tämä maataloustyöläisten työpalkkain lasku hyödyttää vain suurtilallisia. Sellaiset keskivarakkaat, jotka suorittavat pääasiassa omalla työvoimallaan maataloutensa työt, eivät hyödy mitään tästä työpalkkain laskusta. Suurin osa talonpoikaistoa sensijaan kärsii siitä suurta vahinkoa. Onhan tunnettua, että Suomen talonpoikaistosta miltei puolet on suurelta osaltaan riippuvaisia ansioista maataloutensa ulkopuolelta. Alle 10 hehtaarin tiluksia omaavista talonpojista, joita on Suomessa 76,3 % maanviljelijäin koko määrästä, miltei kaikki ovat riippuvaisia ansiotöistä, jopa suurin osa enemmän kuin 50 %. Siis tässäkin kysymyksessä on kehitys kulkenut talonpoikaiston valtavasti suurimman osan etujen vastaiseen suuntaan.

MAATALOUSTUOTTEIDEN HINTAIN LASKU JA VÄLITTÄJÄIN HARJOITTAMA RIISTO

Jos ottaa koko maatalouden kokonaisuudessaan, niin kohdistuu siihen hyvin ankarana hintain lasku. Voin hintain lasku v. 1926 ja 1928 keskihinnoista tekee vuoteen 1933 38 %, sianlihan 29 % ja kananmunien 15 %. Maidon hinta oli v. 1928 1.98 kilolta, v. 1932 se oli 1:46 kilolta ja 1933 maaliskuussa se oli 1:32 kilolta. Tämä hinnan lasku osottaa yleensä huomattavaa maataloustuotteista saatujen tulojen pienenemistä. Samanaikaisesti joutuu talonpoikaisto ostamistaan teollisuustuotteista, elintarpeista ja maatalousvälineistä maksamaan entistä suurempia hintoja. Maataloustuotteitten indeksi maaliskuussa v. 1933 oli 72 pistettä, laskettu maataloustarvikkeiden indeksi samaan aikaan oli 91 pistettä. Esim. jos talonpoika käyttää konepajatuotteita, joutuu hän niistä maksamaan nyt enemmän kuin ennen Konepajatuotteiden indeksi on nyt 102, muiden rautatavarain indeksi 97, kutomateollisuustuotteiden 96, ravinto- ja nautintoaineitten 101, lannotteitten 106 jne. Kahvin hinta on

noussut v:sta 1931:stä 27 mk:sta 32:50:een kilolta, sokeri samaan aikaan 8 mk:sta 50 pennistä 9:75:een kilolta. Se kuvastaa yhtyneen teollisuus ja pankkipääoman hintakiskonnalla suorittamaa ryöväystä maatalouteen nähden. Mutta se ei ole vielä koko totuus. Tosiasia on näet niin, että näitäkään maataloustuotteiden hintoja eivät talonpojat saa läheskään kaikkea itselleen. Esim. maidosta, jonka hinta markkinoilla on 1:32 kilolta, maksavat meijerit maataloustuottajille, s.o. talonpojille vain 60—65 penniä (Nivalan talonpoikain johtaja Koutonen Sosialidemokraatille antamassaan haastattelussa sanoi, että talonpojille maksetaan vain 55 penniä kilolta). Välitysfirmat ottavat siis yli 100 %:sen voiton nyt pula-aikana. Siitä saa selityksensä se, minkätakia niiden voitot viime vuosina ovat huomattavasti kasvaneet, vaikka markkinoille välitettävät tavaramäärät ovat pienentyneet. Hintakato tulee tällä tavoin siirretyksi pääasiassa köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain kannettavaksi. Suurmaataloustuottajat näet itse ovat osakkaita välitysyhtymissä ja meijereissä ja siten saavat osan näistä huikeista välityspalkkioista itselleen. Toiset suurmaataloustuottajat voivat kulettaa maito- y.m. tuotteensa suoraan markkinoille ilman välitysyhtymäin apua.

Jo edellä esitettiin, mitenkä työpalkkojen alentaminen koskee suurta osaa talonpoikaistoa. Työpalkathan ovat metsätöissä, joista pientalonpoikaisto pääasiassa sivuansionsa hankkii, laskeneet noin 70 jopa 80 prosentillakin. Samanaikaisesti ovat työansiomahdollisuudet vähentyneet tavattomasti. Työttömäin koko lukumäärästä on noin 85 % maaseudun työttömiä. Voimme hyvällä syyllä sanoa, että ansiotöissä tapahtunut pienviljelijäin ansioiden vähennys tekee ainakin 80 % heidän aikaisemmista sivutuloistaan.

TULLI- JA VERORYÖSTÖ

Pitääkseen yllä fasistista virkamies-, poliisi-, ohrana- ja sotakomentoa ja suorastaan lahjoakseen suurkapitalistisia pankkeja ja teollisuusyhtymiä, on valtio nyt pula-aikana kiristänyt veroruuvia entistä tiukemmalle. Työläiset ja köyhempi maalaiskansa saavat maksaa nyt hirveät summat veroa yksin leivästäänkin fasistiselle valtiolle, mylly- ja maakapitalisteille. Tullien avulla verotetaan heitä kaikista muistakin käyttämistään tarvikkeista, kuten sokerista, kahvista, vaatetavarasta, tupakasta j.n:e. Kuvaavaa on, että ulkomailta tuonti on laskenut, mutta samaan aikaan ovat fasistivaltion tullitulot jatkuvasti nousseet. Kunnallisverot ovat myöskin entisestään nousseet ja niiden paino yhä enemmän painaa maaseudun vähävaraisempia kansanosia, kun fasistisen valtion toimesta on työväen ja pienviljelijäin osanotto kunnallishallintojen toimintaan väkivaltaisesti estetty.

TYÖTÄTEKEVÄN TALONPOIKAISTON VELKAANTUMINEN

Suomen työtätekevän talonpoikaiston velkataakka onkin tämän kapitalistisen riisto- ja ryöstökomennon kautta käynyt ylivoimaiseksi. Tilastojen mukaan on 72.000:lla pienviljelijällä velkaa yli 3.000 mk. peltohehtaarilta, 60.700 pienviljelijää on velkautunut 1.000—3.000 markkaan peltohehtaaria kohden. Ajan Suunnan mukaan: «4/5 kaikista Suomen maanviljelijöistä maksoi veroa ja velkojensa korkoja vv. 1929—31 keskim. 330 mk. peltohehtaarilta, kun puhdas tulo, josta rahat näihin menoihin piti otettaman, oli samaan aikaan vain 312 mk.» Siis 4/5 Suomen talonpojis-

ta tämän lapualaislehden tietojen mukaan elää ja pysyy kiinni konnuissaan vain jatkuvasti ottamalla lisää velkaa. Samassa lehdessä 20/I—33 sanotaan, että «...ylittävät sisä-Suomen, Pohjanmaan ja koillis-Suomen 120.000 maanviljelijän maksettavat verot ja korot heidän tilojensa nettotulon». Virallisen tilaston mukaan on Suomen 205.000:sta pienviljelijästä 132.000 velkautunut 1.000—12.000 markkaan peltohehtaaria kohden.

Kun ottaa huomioon maatalouden vähentyneet tulot ja Suomen maatalouden tavattoman heikon kannattavaisuuden, niin voi heti todeta, että kaikkien näiden edellämainittujen pienviljelijäin asema on kestämätön. Maatalouden kannattavaisuusprosentti kirjanpito pientiloilla (jossa se on korkein) nousee vain 1—2 prosenttiin. Silloin tietää ettei pienviljelystila kestä päälle 1000 markan olevaa velkaa peltohehtaaria kohden, vaan sortuu joutuessaan maksamaan 7½:sta 12 %:iin korkoja ja yhä kasvavia veroja. Ajan Suunta kirjoittaakin selostaessaan maakiinteistöpankin nykyisiä lainaperusteita: «Kuka hyvänsä voi todistaa, etteivät maakiinteistöpankin nykyiset lainaperusteet ole oikeat. Jos pääoma on sata markkaa, velka 90 markkaa, tulot 3 mk. ei näillä 3 mk:lla voi maksaa 90 markan velalle 6½ %:n korkoa.» Sellaisellakin seudulla kuin Hämeessä, jossa maatalouden asema ei ole kaikkein tukalin, on virallisen tilaston mukaan kaikkia niitä kiinnityksiä, jotka nousevat yli 30 % tilojen aikaisemmasta arvosta, pidettävä jo epävarmoina. Näin paljon velkautuneet ovat miltei kaikki Suomen pien- ja keskisuuret tilat. Fasistihallituksen toimenpiteet maatalouden alalla ovat vaan kiihdyttäneet maatalouden heikompivaraisten kerrosten köyhdyttämistä.

FASISTIEN VELKAIN VAKAUTTAMISYRITYKSET

Fasistivaltion on ollut pakko kiinnittää huomiota maataloudessa vallitsevaan tilanteeseen. Edellä on selitetty jo sen toimenpiteet vientipalkkioiden ja viljatullien asettamisessa ja miten ne ovat vaikuttaneet. Hyvin tärkeätä osuutta maatalouspulan lieventämisessä olisi pitänyt näytellä Maakiinteistöpankin, jonka tehtäväksi annettiin maatalouden velkain «vakauttaminen». Maakiinteistöpankki ei ole kyennyt vakauttamaan kuin murto-osan pakkohuutokauppojen uhkaamien tilojen veloista. Vakautettu on pääasiassa varakkaampien talojen velkoja. Maakiinteistöpankki vakauttaessaan velkoja ottaa antamistaan obligatioista 6½ % korkoa. Maakiinteistöpankin perustaminen ja sen toiminta paljastuu nyt toimenpiteeksi, jolla on tahdottu turvata ei maataloustuottajain perusjoukkoa, vaan pääasiassa kauppapankkeja ja muita luottolaitoksia. Maakiinteistöpankki ottaa kauttansa näiltä pankkilaitoksilta niiden omaamat kiinnityslainat valtiolle ja turvaa näille laitoksille näiden lainaamista pääomista valtion pussista 6½ %:n koron. Ajan Suunta 28/7 33 kirjoittaa Maakiinteistöpankista ja sen politiikasta: «Nyt on meillä valtion vahingoksi — sillä valtiohan meillä viulut maksaa — «vakautettu» suuri määrä sellaisia velkoja, joita ei kaiken järjen mukaan olisi pitänyt vakauttaa, vieläpä taattu näille velkojille — valtion kukkarosta — 6½ % korko koko pääomalle aina vuoden 1974 loppuun saakka.»

Siis Maakiinteistöpankki fasistivaltion toimesta on ennenkaikkea asetettu turvaamaan pankkiherrojen etuja. Kansa saa maksaa viulut korkeampana verona eikä Maakiinteistöpankki auta varsinaista hädässä olevaa talonpoikaa lainkaan. Sen kautta on korkoryöväys talonpoikaiston keskuudessa, niillä harvoilla tiloilla, joita tämä pankki on «vakauttanut», siirtynyt valtion tehtäväksi, joka ei suinkaan ole osottautunut yhtään armollisemmaksi velkojaksi kuin muutkaan saalistajat.

Porvarien pulapolitiikka on kulkenut

neljällä linjalla: Ensinnäkin pakkohuutokauppalinjalla. Siitä on paljon puhuttu ja suunniteltu toimenpiteitä pakkohuutokauppojen rajoittamiseksi. Tehty on hyvin vähän. Ainoastaan edellämainittu Maakuntainpankki on käytännöllinen toimenpide tällä alalla ja se ei ole suinkaan pientalonpoikain asemaa helpottanut. Sitten on joidenkin konkurssien yhteydessä myönnetty akordeja eräille suurtilallisille ja niiden avulla estetty näiden tilojen joutuminen pakkohuutokauppaan. Nyt on suunniteltu toimenpiteitä maansa menettäneiden talonpoikain uudelleen asuttamiseksi velkaisänniksi. Toiseksi on fasistivaltion toimesta kiinnitetty huomiota suurviljelijäin maatalouden tulojen parantamiseen. Tämä on tapahtunut edellämainitulla ja viljanhinnan korottamisella viljatullien avulla, vientipalkkioilla ja suurviljelijäin toimeenpanemalla työpalkkojen alentamisella. Kuten jo on käynyt selväksi, ovat nämä toimenpiteet kohdistuneet talonpoikaiston suurinta osaa vastaan. Kolmanneksi, on paljon puhuttu korkokannan alentamisen välttämättömyydestä. Kuitenkaan ei tällä alalla ole havaittavissa mitään näkyvää tulosta. Ainoastaan viime talvena suoritettu Maakuntainpankin obligatioiden koron alentaminen 7½ %:sta 6½ %:iin, jolla ei ole suurtakaan merkitystä maataloudelle. Neljänneksi, velkojen osittaisella poispyyhkimisellä, moratoriolla, on koetettu narrailla työtätekeviä talonpoikia, kuitenkaan yrittämättäkään tätä velkojen osittaista poispyyhkimistä suorittaa.

Fasistisen valtion, fasisti- ja sosialifasististen puolueiden pulapolitiikka on kiristänyt ja kiristää edelleen talonpoikaiston heikompien kerrosten asemaa. Maakiinteistöpankkiin nähden esitetään nyt lapualaisten taholta uutta toimenpidettä, jonka yhteydessä suoritettaisiin jättiläismäinen inflatio. Kaikki maatalouden kiinteimmistövelat suunnitellaan otettavaksi Suomen Pankin haltuun ja niitä varten Suomen Pankki hankkisi varat laskemalla ulos seteleitä siinä vastaavassa määrässä kuin näitä velkain kiinnityksiä sille kertyisi. Samalla alennettaisiin velkain korkoprosentti 4:ään. Tämä tietenkin on lapualaisten taholta tuotu esille demagogisessa mielessä, kuitenkin on odotettavissa entistä laajempia toimenpiteitä maatalouden velkain siirtämisestä valtiolle, jotta voitaisiin kapitalistiset liike- ym. pankit vapauttaa suurista tappioista, joihin maataloudessa tapahtuva joukkosortuminen ne muuten veisi. Tällä ei auteta köyhää talonpoikaa.

FASISTIEN ASUTUSPOLITIIKKA

Työväen ja eritoten puolueemme kannalta on hyvin tärkeä huomioida eräs hallituksen ja porvariston puolueiden taholta tuotu esitys työttömyyskysymyksen yhteydessä: kysymys asutuspolitiikasta. Sitä kysymystä ovat viime aikoina fasisti- ja sosialifasistiset lehdet käsitelleet ja valaneet kaavoja asutustoiminnan elvyttämiseksi.

Lahtari-Suomen olemassaoloajalla v:sta 1918 v. 1931 asti on Suomeen perustettu asuntotoimintateitse kaikkiaan 8300 viljelys- ja 5461 asuntotilaa sekä annettu 7302 tapauksessa lisämaata. Sodanjälkeisenä 14 vuoden aikana on Suomeen perustettu kaikkiaan 13.761 viljelystilaa. Tämän asutuspolitiikan tarkoituksena on ollut sitoa maaseudulle sieltä vapautuvaa maanviljelysväkeä, jotta taattaisiin maa- ja metsätaloudelle halpaa työvoimaa. Yleensä porvarillinen asutustoiminta on, kuten edelläolevat numerot osoittavat, ollut hyvin mitätöntä. Nyt maataloushallituksen toimesta on esitetty uusi suunnitelma, jonka tarkoituksena on elvyttää asutustoimintaa. Tämän suunnitelman mukaan aiotaan vuosittain asuttaa 2—3000 uutta asutustilallista sekä myöhempinä vuosina 4000 vuosittain. Nämä työt suoritettaisiin varatöinä ottaen määrärahat tähänastisista työmäärära-

hoista. Asutuspolitiikan yhteydessä on maalaisliittolaiselta taholta suunniteltu ja esitetty, että työttömät järjestettäisiin erikoisiksi työkunniksi, jotka siirrettäisiin aina raivaustöihin eri puolille maata. Parhaiten kunnostautuneille työttömille annettaisiin tilaisuus jäädä asutustilallisiksi. Kaikissa suunnitelmissa esitetään, että raivaukset tulisivat pääasiassa tapahtumaan valtion mailla. Yksityismaihin ei sanottavassa määrässä aiota koskea lainkaan. Sosialidemokraatitkin ilmoittavat kannattavansa tätä asutuspolitiikkaa, vaikka ne eräissä yksityiskohdissa tinkivätkin. Erikoisesti on huomattava se, että sosialidemokraatit pitävät liian suurina valtion suunnittelemia asutustiloja. Sosialidemokraateilla ei ole mitään sanomista sitä vastaan, että kaikki raivauskustannukset tulevat asetettavaksi niiden kannettavaksi, jotka tämän asutuspolitiikan kautta aiotaan maahan kytkeä.

Tällä porvariston ja sosialifasistien yhteisellä suunnitelmalla ei ole mitään käytännöllistä merkitystä työttömyyden poistamiseksi eikä maakysymyksen ratkaisemiseksi. Tämän asutuspolitiikan kautta synnytetään velkaisia isäntiä, jotka perheineen saisivat raataa korkeita korkomaksuja pankeille. Samalla taataan halpaa työvoimaa suurtalollisille ja ennen kaikkea tukkikapitalisteille. Jo se seikka, että asutuspolitiikkaan aiotaan ottaa määrärahat työttömyysmäärärahoista, osoittaa, ettei tässä ole kysymys mistään työttömäin aseman helpottamisesta, vaan tahdotaan luoda sellainen harhakuva, että työttömäin asiaakin ajetaan. Suunnitelmat erikoisten työttömäin komennuskuntain järjestämisestä tarkoittavat sitä, että Saksan fasistien malliin laitetaan erikoisia pakkotyökomennuskuntia, joihin työttömät hajoitetaan puoliksi sotilaallisen komennon alaisiksi. Tarkoituksena tietenkin on työttömäin joukkotaistelun estäminen ja työttömäin voimain hajoittaminen. Samalla koetetaan synnyttää työttömissä maatyöläisissä illusiooneja maahan käsiksi pääsystä. Juuri tästä kysymyksestä puhui maalaisliiton puoluekokouksessa alustaja Leppälä. Hän sanoi m.m.: «Ihmissieluun kätkeytyy lukuisa joukko tunteita. Eräs mielenkiintoisimmista ja voimakkaimmista on omistamisen tunne. Jo kehdossa pieni lapsikin haluaa jotain omistaa ja harvoin pääsee ihminen tästä tunteestaan haudankaan partaalla. Moninaisiin arvoihin kohdistuu omistamisen tunne. Omistamisen tunne saattaa johtaa ihmisen rikoksienkin tielle, vaikka se terveesti kehittyneessä ihmisessä on luvallinen ja kunnioitettava hyve.

Sangen kaunis on omistamisen tunne silloin, kun sen kohteena on maa ja sen ihanuudet, maalaiskoti ja sen tarjoamat edut. Jos maan omistamiseen yhdistyy todellinen maannälkä ja maan rakkaus, halu raivata omistamansa maa runsaskasvuiseksi ja vehmaan kauniiksi, on omistamisen tunne kaikkein kaunein ja ihanteellisin.»

On se tosi, että maattomilla ja vähämaisilla on todellinen maannälkä ja heillä on halu tosiaan raivata itselleen maa runsaskasvuiseksi ja he haluavat maansa omistaa. Mutta lahtari-Suomen aikana asutetut asutustilalliset ovat kyllä tulleet havaitsemaan, että heidän sitominen velkaisänniksi karuille syrjämaille on kaikkea muuta kuin ihanteellista. Nämä asutustilalliset ovat nyt entistä ankarammin pulan kourissa ja heihin kohdistuu pula vieläkin enemmän kuin muuhun talonpoikaisjoukkoon.

(Jatk.).

KI:n TpK:n XIII täysi-istunnon aineistoa

Fasismi, sodanvaara ja kommunististen puolueiden tehtävät

KI:n TpK:n XIII täysi-istunnon tov. Kuusisen alustuksen johdosta hyväksymät teesit

KAPITALISMIN yleisen pulan kehitys suhteellisen vakaantumisen päättymisen jälkeen, minkä KI:n TpK:n viimeinen (XII) täysi-istunto totesi, on jo johtanut kapitalistisen järjestelmän pitkällemenevään horjumiseen koko maailmassa.

Samaan aikaan kuin Neuvostoliitto, kansainvälisen proletariaatin ja sorrettujen kansojen tuki, kehittää sosialistista rakennustyötään ja yhä enemmän lujittaa voimaansa, luhistuu kapitalistisen maailman talous. Kurjuuden, hävityksen, nälän hirttosilmukka kiristyy yhä kireämmälle. Porvaristo lujittaa vimmaisesti taloudellisia riistokeinojaan fasistisen väkivallan, työtätekevien luokkien rosvoamisen metodeilla ja rosvosodilla muita kansoja vastaan. Mutta samaan aikaan kasvaa yhä enemmän työtätekevien joukkojen vallankumouksellinen kiihtymys ja niiden valmius riistävien luokkien sietämättömän ikeen kukistamiseen.

Niin kapitalististen maiden sisäisten luokkavastakohtien kuin kansainvälistenkin ristiriitojen äärimmäinen jännittyneisyys todistavat vallankumouksellisen pulan objektiivisten edellytysten sellaisesta kypsyydestä, että maailma tällä hetkellä on jo **välittömästi** sotien ja vallankumousten uuden vuoron edessä.

I. FASISMI JA VALLANKUMOUKSELLISEN PULAN KYPSYMINEN

1) Fasismi on finanssipääoman taantumuksellisinten, kansalliskiihkoisinten ja imperialistisinten ainesten avointa terroristista diktatuuria. Fasismi yrittää turvata monopolipääomalle joukkopohjan pikkuporvariston keskuudessa, vedoten raiteiltaan suistuneeseen talonpoikaistoon, käsityöläisiin, toimitsijoihin, virkamiehiin ja erikoisesti suurkaupunkien luokkaolemuksensa menettäneisiin aineksiin, yrittäen tunkeutua myöskin työväenluokan keskuuteen.

Fasismin kasvu ja sen valtaantulo Saksassa ja eräissä muissa kapitalistisissa maissa merkitsee, että

a) vallankumouksellinen pula ja laajojen joukkojen suuttumus pääoman herruutta vastaan kasvaa;

b) kapitalistit eivät enää kykene pitämään pystyssä diktatuuriaan vanhoilla parlamenttarismin ja yleensä porvarillisen demokratian keinoilla;

c) enemmänkin — parlamenttarismin menetelmät ja yleensä porvarillinen demokratia muodostuvat haitaksi kapitalisteille niin sisäpolitiikassa (taistelu proletariaattia vastaan), kuin ulkopolitiikassakin (sota maailman imperialistisesta uudestaan jakamisesta);

d) tämän johdosta on pääoman pakko siirtyä avoimeen terroristiseen diktatuuriin kotimaassa ja hillittömään kansalliskiihkoisuuteen ulkopolitiikassa, mikä on suoranaista imperialististen sotien valmistelua.

Fasismi, mikä on syntynyt porvarillisen demokratian uumenissa, on kapitalistien mielestä keino kapitalismin pelastamiseksi romahduksesta. Vain petostarkoituksessa ja työläisten aseettomiksi saattamiseksi kieltää sosialidemokratia porvarillisen demokratian fasisoitumisen ja asettaa demokratian maat periaatteellisesti vastakkaisiksi fasistisen diktatuurin maille. Toiselta puolen ei fasistidiktatuuri ole porvariston diktatuurin kiertämätön vaihe kaikissa maissa. Sen torjumisen mahdollisuus riippuu taistelevan proletariaatin voimista, mitä eniten halpaannuttaa sosialidemokratian hajoittava vaikutus.

2) Kaikkien porvarillisten puolueiden, niihin luettuna sosialidemokratiakin, ottaessa yleensä kurssin porvariston diktatuurin fasisoimiseen, aiheuttaa tämän kurssin toteuttaminen niiden välillä kiertämättä erimielisyyksiä fasisoimisen muodoista ja keinoista. Eräät porvarilliset ryhmät, erikoisesti myöskin sosialifasistit, jotka käytännössä eivät häikäile minkään poliisiväkivallan toimenpiteen käyttämistä proletariaattia vastaan, vaativat parlamenttaaristen muotojen säilyttämistä porvariston diktatuurin fasisoimista toteutettaessa. Fasistit taas vaativat näiden vanhojen, lahon-

neiden porvarillisen demokratian muotojen täydellistä tai osittaista poistamista, fasisoimisen toteuttamista avoimen fasistidiktatuurin pystyttämisen tietä ja niin poliisiväkivallan kuin fasistijoukkioidenkin terrorin laajaa käyttämistä. Valtaan tullen fasismi työntää syrjään, pirstoo, rappeuttaa (esim. Puola), tai tuhoaa (Saksa, Italia) muut porvarilliset puolueet. Fasismin tällainen poliittiseen monopooliin pyrkiminen lisää riitoja ja selkkauksia hallitsevien luokkien riveissä. Nämä riidat johtuvat fasisoituvan porvariston aseman sisäisestä ristiriitaisuudesta.

3) Fasistisen diktatuurin pystyttäminen Saksassa paljasti koko maailmalle Saksan sosialidemokratian kasvot. Alkaen proletaarisen vallankumouksen verisestä kukistamisesta v. 1918, katkeamattoman petosten, lakonrikkuruuden ketjun kautta, kaikkien kokoomushallitusten, raivoisain poliisihyökkäysten kautta vallankumouksellisia työläisiä vastaan, Hindenburgin äänestämisen kautta "pienemmän pahan" nimessä, lakeijamaiseen liehakoimiseen asti avoimen yhteistoiminnan aikaansaamiseksi fasistijoukkioiden kanssa — tällainen on Saksan sosialidemokratian, II internationalen johtavan puolueen, ansioluettelo.

Saksan sosialidemokratia oli ja on edelleenkin II internationalen kaikkien puolueiden lipunkantaja, puolueiden, jotka kulkevat Saksan sosialidemokratian jälkiä.

Sosialidemokratia näyttelee edelleenkin porvariston yhteiskunnallisen päätuen osuutta myöskin avoimen fasistidiktatuurin maissa, taistellen proletariaatin vallankumouksellista yhtenäisyyttä ja Neuvostoliittoa vastaan, työväenluokan hajottamisella auttaen porvaristoa pidentämään kapitalismin olemassaoloa. Mutta useimmissa maissa on se jo hajoamisprosessissa. Sosialidemokraattisten työläisten vasemmistuminen lisää keskinäistä rähinää sosialifasististen huippujen keskuudessa. Esiintyy avoimia uusfasistisia ryhmiä; erottautuu "vasemmistolaisia" sirpaleita, jotka yrittävät kyhätä kokoon uutta 2½ internationalea. Vastavallankumouksellisen porvariston käskyläinen Trotski pyrkii vaivaisin yrityksin IV internationalen luomiseen ja levittämällä neuvostovastaista parjausta tuloksetta pidättämään sosialidemokraattisten työläisten siirtymistä kommunismin puolelle. Imperialististen maiden välisten terävien ristiriitojen pohjalla hajoaa sosialidemokratian kansainvälinen järjestö. II internationale on kriisissä.

4) Finanssiharvainvallan talouspolitiikka pulan voittamiseksi (työläisten ja talonpoikain rosvoaminen, avustusmäärärahat kapitalisteille ja suurtilallisille) ei kykene palauttamaan kapitalismin vakaantumista, vaan päinvastoin myötävaikuttaa kapitalistisen talouden koneiston jatkuvaan hajoamiseen (rahajärjestelmän ja budjetin sekasorto, valtion vararikot, maatalouspulan jatkuva syveneminen), kapitalismin perusristiriitojen jyrkkään kärjistymiseen.

Tässä tilanteessa laajentavat kaikki kapitalistiset maat sotatuotantoa tavattomassa määrin sovelluttaen kaikki teollisuuden perusalat ja maatalouden sodan tarpeisiin. Tällä tavalla luotu hävitys- ja tuhoamisvälineiden "kysyntä" yhdessä avoimen inflation (Yhdysvallat, Englanti, Japani), yli-dumpingin (Japani) ja peitetyn inflation kanssa (Saksa) on viime vuonna eräissä maissa aiheuttanut tuotannon nousua eräillä aloilla (erikoisesti mustan ja värimetallurgian alalla, kemiallisessa ja kutomateollisuudessa). Mutta tällaista tuotannon pakollista kohottamista tuottamattomiin tarkotuksiin tai tuotannon keinottelutarkoituksessa tehtyjä hyppäyksiä inflation pohjalla seuraa tuotannon pysähtyminen tai sen lasku useilla muilla aloilla (konerakennus, rakennusteollisuus, useiden joukkokulutustarpeiden tuotanto) ja johtavat ne tulevaisuudessa pakostakin valtion finanssien yhä suurempaan sekasortoon ja kapitalismin yleisen pulan yhä suurempaan kärjistymiseen.

Kiihkeä taistelu ulkomaisista ja siirtomaamarkkinoista on jo saanut oikean kansainvälisen taloussodan muodon.

5) Sentähden on aivan väärä sellainen sosialidemokraattinen nykyisen maailmantilanteen arvio, että kapitalismin muka olisi onnistunut lujittaa asemaansa, että se muka olisi tiellä yleisen pulansa voittamiseen. Toisin kuin kapitalististen valtioiden fasisoimisen ensimmäisen aallon aikana, mikä tapahtui siirryttäessä vallankumouksellisesta pulasta osittaiseen vakaantumiseen, siirtyy kapitalistinen maailma nyt kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä vallankumoukselliseen pulaan, mikä määrää fasismin ja työtätekevien maailman vallankumouksellisen liikkeen kehitykselle toiset näköalat.

Kun porvaristo vallankumouksellisen liikkeen tukahduttamiseksi ryhtyy käyttämään raivoisaa terroria, niin kapitalismin horjumisen oloissa ei se voi pitkäksi aikaa pelottaa työtätekevien etumaisia joukkoja ja pidättää heitä aktiivisista esiintymisistä; tämän terrorin aiheuttama suuttumus niidenkin työläisten enemmistön keskuudessa, jotka seuraavat sosialidemokratiaa, tekee heidät vastaanottavaisemmiksi kommunistiselle agitatiolle ja propagandalle. Kun porvaristo järjestää horjuvan diktatuurinsa fasistiseen malliin, luodakseen siten lujan vallan, niin nykyisissä oloissa johtaa se ei vain sen luokkaterrorin vahvistumiseen, vaan myöskin sen vallan epäjärjestystä edistävien ainesten lujittumiseen ja porvarillisen laillisuuden arvovallan luhistumiseen laajojen joukkojen silmissä, sisäisten

riitojen kehittymiseen porvariston leirissä ja sen yhteiskunnallisen päätuen, sosialidemokratian, rappeutumisen jouduttamiseen. Kun porvaristo vihdoin hyökkäävän sotapolitiikan avulla yrittää lujittaa ulkopoliittista asemaansa, voimistaa se suunnattomasti kansainvälisiä ristiriitoja ja niistä kapitalismille johtuvia vaaroja.

6) Olisi sentähden oikeisto-opportunistinen virhe olla nyt näkemättä vallankumouksellisen pulan kiihtyvän kypsymisen objektiivisia tendenssejä kapitalistisessa maailmassa. Mutta näiden tendenssien, niin taloudellisten kuin poliittisten olemassaolo ja vaikutus ei suinkaan merkitse, että vallankumouksellinen kehitys edistyisi itsestään tai ilman esteitä, ilman vastarintaa vastustavien voimien taholta. Porvariston fasistinen raivo samanaikaisesti sekä vaikeuttaa että jouduttaa vallankumouksellista kehitystä. Työväenluokan enemmistön taisteluvalmiudesta, kommunististen puolueiden menestyksellisestä työstä, sosialidemokratian joukkovaikutuksen murtamisessa riippuu, miten nopeasti proletariaatti kukistaa vararikkoutuneen kapitalismin herruuden.

Nykyisessä tilanteessa, vastakohtaisten luokkavoimien suunnattoman jännittyneisyyden oloissa voi vallankumouksellisen joukkoliikkeen kehitys eri kapitalistisissa maissa vielä vähemmän kuin aikaisemmin olla luonteeltaan muuttumatonta tai tasaista. **Kiinassa** on sota, interventio ja vallankumous. **Japanissa** — vallankumouksen voimien kasvu ja sotilaallis-fasististen voimien mobilisoiminen luokkien suurten yhteentörmäysten edellä. **Espanjassa** on käynnissä vallankumouksen ja vastavallankumouksen välinen yhteenotto. **Yhdysvalloissa** on työläisten joukkolakkojen ja farmarien kuohunnan aalto porvarillista pulasta ulospääsyn ohjelmaa vastaan. **Saksassa** kasvaa proletariaatin vallankumouksellinen viha nykyhetkellä vähemmän avonaisissa muodoissa; siellä kasaantuu joukoissa valtava vallankumouksellinen tarmo ja alkaa jo uusi vallankumouksellinen nousu. Tilanteen jännittyneisyys Saksassa kärjistää tavattomasti luokkasuhteita naapurimaissa. **Tshekkoslovakiassa, Itävallassa** ja **Baltian maissa** sekä myöskin **Skandinavian maissa, Hollannissa, Belgiassa, Sveitsissä.** **Puolassa** seuraavat työläisten joukkolakkoja Puolan maaseudun voimakkaat vallankumoukselliset esiintymiset. **Bulgariassa** seuraa työväenluokan enemmistö terrorista huolimatta suljetuin rivein kommunistista puoluetta. **Rumaniassa** — suuri rautatieläisten lakko barrikaaditaisteluineen.

Samaan aikaan maailman proletariaatin päälinnake, mahtava **Neuvostojen maa,** voittaneen työväenluokan maa, voittaen viimeiset taloudelliset vaikeudet, kohottaen työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin uudelle korkeammalle tasolle, innostuttaa suurilla sosialistisilla voitoillaan kaikkien maiden työtätekeviä heidän vallankumouksellisessa taistelussaan.

* * *

Kapitalismin perusteet jo luhistuvat sen mitä syvimpien ratkaisemattomien ristiriitojen voimasta. Maailman talouspula on mitä läheisimmin kietoutunut yhteen kapitalismin yleisen pulan kanssa, kärjistäen siinä määrin kapitalistisen maailman kaikkia perusristiriitoja, että joka hetki voi tapahtua käänne, mikä tulee merkitsemään taloudellisen pulan muuttumista vallankumoukselliseksi pulaksi. Kansainvälisen proletariaatin suuri tehtävä on muuttaa tämä kapitalistisen maailman pula proletaarisen vallankumouksen voi*oksi.

II. IMPERIALISTINEN UUDEN MAAILMANSODAN VALMISTELU

Porvariston kasvava epävarmuus mahdollisuudesta löytää ulospääsy pulasta vain oman maan työtätekevien riistämisen voimistuttamisen tietä on johtanut siihen, että imperialistit asettavat päätoiveensa sotaan. Kansainvälisellä tilanteella on uuden maailmansodan aaton luonne.

1) Uuden maailmansodan tulipalo on syttymässä Tyynellä valtamerellä. Porvarillis-suurtilallisen monarkian syvän sisäisen pulan ajamana jatkaa Japanin militarismi valtaussotaa Kiinaa vastaan ja, alistaen Kuomintangin avulla alleen Pohjois-Kiinan, valmistaa iskua Mongolian kansantasavaltaa vastaan. Englannin imperialismi kurkottaa käsiään Kiinan kaakkois-maakuntia, Tibetiä, Setschvania kohti, Ranskan imperialismi Junnania kohti. Japanin fasistinen sotilaskopla esiintyy muurinsärkijänä Kiinan imperialistivastaista ja agraarivallankumousta vastaan. Amerikan, Japanin ja Englannin imperialismit ovat Kuomintangin takana sen kuudennessa hyökkäyksessä Kiinan ainoata kansanvaltaa, Neuvosto-Kiinaa vastaan. Neuvostovallankumouksen voitot Kiinassa, sissisota Mandshuriassa, vallankumouksen voimien kehittyminen Japanissa, siirtomaakansojen vapausliike luovat uuden rintaman imperialistien selkäpuolelle. Neuvostovallankumous Kiinassa on muodostunut tärkeäksi maailmanvallankumouksen tekijäksi.

2) Japanin militarismi vaihtaa tervehdyksiä Saksan fasistien ja Englannin imperialistien kanssa vastavallankumouksellisen sodan kehittämiseksi **Neuvostoliittoa vastaan** sekä idästä että lännestä. Jatkaen keskeytymättömien provokatioiden politiikkaa Neuvostoliittoa vastaan, hautoen neuvostoalueiden valtaamista esiintyy Japanin fasistinen militarismi vastavallankumouksellisen sodan kellokkaana Neuvostojen

maata vastaan. Samaan aikaan houkuttelee Saksan fasismi kansainvälistä porvaristoa ostamaan kansallissosialistisia palkkasotureita Neuvostoliittoa vastaan, juonitellen Englannin, Italian ja Puolan imperialismin kanssa (Saksan-Puolan neuvottelut). Englannin imperialistit ovat nykyään astuneet Ranskan imperialistien tilalle neuvostovastaisen sodan pääjärjestäjinä.

Neuvostoliitto on horjumattomalla ja lujalla rauhanpolitiikallaan kaikkien työtätekevien eduksi saavuttanut huomattavia menestyksiä (joukko hyökkäämättömyyssopimuksia, joukko uusia tunnustamisia, hyökkääjän määrittely, Englannin tuontikiellon pakotettu poistaminen). Neuvostojen maa on ainoa rauhan ja heikkojen valtioiden riippumattomuuden turva imperialististen petojen hyökkäystä vastaan. Proletaarisella politiikallaan vetää se yhä enemmän puolelleen koko maailman työtätekevien ja sorrettujen kansojen luottamuksen. Pidättäen voimansa mahtavalla kasvulla uuden sodan alkamista Neuvostoliitto nostattaa imperialistien taantumuksellisimpien ja hyökkäävinten ryhmien uuden raivoaallon itseään vastaan.

3) Saksan fasistihallitus, sodan pääsytyttäjä Euroopassa, provosoi häiriöitä Danzigissa, Itävallassa, Saarin alueella, Baltianmaissa, Skandinaviassa, yrittää Versaillesia vastaan käytävän taistelun lipun alla muodostaa blokin Euroopan uutta, veristä pirstomista varten Saksan imperialismin eduksi. Imperialististen ristiriitojen solmukohtien ympärillä muodostellaan kuumeisesti uusia imperialistisia liittoutumia, joiden johdossa on joko Ranska, Italia tai niiden selän takana juonitteleva Englanti. Euroopasta on tullut ruutitynnöri, joka millä hetkellä tahansa voi räjähtää.

Käyttäen hyväkseen sotaa edeltävää hälinää Euroopassa ja tapauksia Kaukaisessa Idässä vahvistavat Englannin ja Amerikan imperialistit ratkaisevan imperialistisen taistelun valmisteluja maailman hegemoniasta Atlannilla ja Tyynellä valtamerellä.

4) Tässä tilanteessa on **sosialidemokratia** valmis mihin tahansa tukeakseen oman porvaristonsa imperialistisia etuja, yhdistäen tämän palvelustoimiin kansainväliselle kapitalismille Neuvostoliittoa vastaan.

Japanin sosialidemokratia ja ammatilliset johtajat julistavat kenraali Arakin perässä Japanin imperialismin sivistyksentuojan tehtävää Aasiassa ja puolustavat "sosialismin etujen" nimessä porvaristonsa rosvovalloituksia Kiinassa. Englannissa toteuttavat kansallisei työväenpuolueen miehet yhdessä vanhoillisten kanssa Englannin imperialismin ryöstöpolitiikkaa; työväenpuolue, joka pettää työläisiä näennäisellä oppositiolla hallitusta vastaan, pyrkii ministerituoleille jatkaakseen samaa, itse asiassa imperialistista politiikkaa. Ranskan sosialistit (niinkuin sosialidemokratia Tshekkoslovakiassa, Puolassa ja muuallakin) toteuttaen "kansakunnan pyhää yhteyttä", peitellen itseään tunnuksella "demokratian puolustamisesta" ja "puolustautumisesta Saksan fasismia vastaan", osallistuvat aktiivisesti sotavalmisteluihin Saksaa vastaan. Saksan sosialidemokratia äänesti avoimesti parlamentissa sotaseikkailuja valmistavan Saksan fasismin kansallisen rintaman puolesta.

Samaan aikaan soveltavat II ja Amsterdamin internationale politiikkansa sotaa-edeltävään tilanteeseen. Pyrkien tekemään taatuksi oman porvaristonsa edut ja pääiskun suuntaamisen Neuvostoliittoa vastaan, he peittävät itsensä tekopyhästi valmiudella "vastata sotaan suurlakolla ja boikotilla", mutta he itse selittävät jo edeltäpäin, että he tulevat esiintymään vain Kansainliiton hyökkääjäksi julistamaa valtiota vastaan; he teeskentelevät ostoboikottia fasistista Saksaa vastaan, minkä boikotin todellisesta toteuttamisesta he vainoavat työläisiä; pasifismin, sotaa ja fasismia vastaan käytävän taistelun tunnuksilla esiintyvät he alotteentekijöinä kapitalististen maiden yleisen mielipiteen muokkauksessa vastavallankumouksellista sotaa varten Neuvostoliittoa vastaan.

* * *

Porvaristo haluaa lykätä kapitalismin perikatoa rikollisella imperialistisella sodalla ja vastavallankumouksellisella hyökkäyksellä voitokkaan sosialismin maata vastaan. Kansainvälisen kommunismin suuri historiallinen tehtävä on **mobilisoida mitä laajimmat joukot sotaa vastaan jo ennen sodan alkamista ja siten jouduttaa kapitalismin perikatoa.** Vain bolshevistinen taistelu vallankumouksen voiton puolesta jo ennen sotaa voi taata vallankumouksen voiton sodan yhteydessä.

III. KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN TEHTÄVÄT

Vallankumouksellisen maailmanpulan kypsymisen oloissa, jolloin porvaristo yrittää johtaa joukkojen kuohunnan, tyytymättömyyden ja suuttumuksen **fasisoimisen ja sodan** tielle siten lujittaakseen diktatuuriaan, on kommunistien päätehtävänä suunnata joukkoliike taisteluun riistäjäluokkien diktatuurin kukistamiseksi.

A. Taistelu fasistista ideologiaa vastaan

Kommunistien tulee:

Jokaisessa maassa suorittaa jokapäiväistä konkreettista shovinismin paljastamista joukkojen edessä, asettaen sen vastapainoksi proletaarisen kansainvälisyyden;

Kaikella päättäväisyydellä esiintyä imperialistisissa emämaissa siirtomaiden riip-

pumattomuuden, riippuvien kansojen vapauttamisen puolesta kaikesta kansallisesta sorrosta; kansallisten ristiriitojen solmukeskuksissa on kommunistien taisteltava imperialistista miehitystä ja väkivaltaa vastaan, itsemääräämisoikeuden puolesta (Ylä-Schlesia, Saarin alue, Pohjois-Böhmi jne.), esiintyen kaikilla näillä alueilla sekä myöskin Itävallassa ja Danzigissa oman kansallisen porvaristonsa shovinismia vastaan ja Saksan fasismin "kolmanteen valtakuntaan", pyövelivaltakuntaan liittymistä vastaan;

Laajalti tehdä tunnetuksi kansallisuuskysymyksen ratkaisua Neuvostoliitossa ja Lokakuun vallankumouksen vapauttamien kansojen saavuttamia valtavia taloudellisia, yhteiskunnallisia ja sivistyssaavutuksia.

B. Taistelu porvariston vallan fasisoimista ja sotaa vastaan

Taistelussa n.s. demokraattisten maiden fasisoimista vastaan on kommunististen puolueiden ennen kaikkea hävitettävä kohtalouskoinen tappioon johtava käsitys fasistidiktatuurin ja imperialististen sotien kiertämättömyydestä, samoin kuin opportunistinen fasisoitumisen vauhdin ja imperialististen sotien vaaran aliarvioiminen, mikä johtaisi kommunistiset puolueet passiivisuuteen.

Huolellisesti selvittäen, millaista taloudellista ja valtiollista orjuuttamista fasistinen diktatuuri aiheuttaa työtätekeville, paljastaen joukoille, että fasistit eivät ole sosialisteja tai uuden järjestelmän tuojia, vaan pääoman lakeijoita, käskyläisiä, kommunistien tulee:

nostattaa joukot ajoissa puolustamaan ammatillisia järjestöjä, työväenlehtiä, työväentaloja, lakkovapautta, työväen kokouksia, järjestäen vastalausekokouksia, mielenosoituksia ja luoda terroristijoukkojen torjumiseksi itsepuolustuksen taisteluryhmiä.

Taistelussa fasistidiktatuuria vastaan kommunistien tulee:

a) nostattaa joukot työläisiä, talonpoikia, kaupunkien työtätekeviä petkuttavaa fasistidiktatuuria vastaan, lähtien työtätekevien **jokapäiväisten** taloudellisten ja poliittisten etujen puolustamisesta, paljastaen fasismin demagogian ja kaikki provokatiot (parlamenttitalon poltto, parlamenttivaalien väärennys jne.), kehittäen lakkoja ja johtaen proletariaattia poliittisiin joukkolakkoihin;

b) tunkeutua kaikkiin **fasistisiin joukkojärjestöihin** ja suorittaa vallankumouksellista työtä myöskin pakkotyöleireillä, taistellen vallankumouksellisten työläisten yksilöllistä eroamista vastaan fasistisista ammatillisista järjestöistä, kutsumatta kuitenkaan työläisiä liittymään fasistisiin ammatillisiin järjestöihin; kommunistien on käytettävä kaikkia joukkoliikkeitä ja tyytymättömyyden joukkoilmauksia fasistisissa ammatillisissa järjestöissä **riippumattomien ammatillisten luokkajärjestöjen** luomiseksi ja lujittamiseksi, jatkaen samalla vallankumouksellista työtä fasistisissa järjestöissä;

c) heidän omasta taloudestaan otetuin konkreettisin esimerkein paljastaa talonpojille fasismin politiikka, mikä ajaa suurtilallisten ja kulakkien etuja, liittyen maaseudun fasistisiin joukkojärjestöihin työtätekevien talonpoikien niistä irroittamiseksi. **Maatalousproletariaatti** on kaiken maaseudulla tehtävän työn päävipusimena järjestettävä riippumattomiin ammatillisiin järjestöihin.

Taistellen **sotaa vastaan** on kommunistien, jo nyt valmistaen imperialistisen sodan muuttamista kansalaissodaksi, jokaisessa maassa keskitettävä voimansa imperialismin **sotakoneiston solmukohtiin.**

Kommunististen puolueiden on hinnalla millä tahansa päästävä agitation vahvistamisen ohella **joukkotoimintojen** käytännölliseen järjestämiseen (työn vahvistaminen rautatieläisten, merimiesten, satamatyöläisten keskuudessa, sotatarpeiden ja joukkojen kuljetuksen ehkäiseminen, sotatarvetilauksien täyttämisen estäminen sotaakäyviä maita varten, mielenosoitukset manöövereitä vastaan jne.), **poliittisen valistustyön vahvistamiseen armeijassa ja laivastossa.**

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto kutsuu Kommunistisen internationalen kaikkia osastoja, maailman kaikkia työläisiä ja työtätekeviä itseuhrautuvaan Neuvostoliiton puolustukseen imperialistien vastavallankumouksellista salaliittoa vastaan, Kiinan vallankumouksen ja sen neuvostovallan puolustamiseen imperialistista interventiota vastaan.

C. Sosialidemokratiaa vastaan — yhteisrintaman puolesta alhaalta päin

Taistelussa **sosialidemokratiaa** vastaan on kommunistien osoitettava työläisille sosialidemokratian ja II internationalen nyt tapahtuneen uuden vararikon koko historiallinen kiertämättömyys. Huolellisesti paljastaen ja kumoten joukkojen edessä sosialidemokratian kaikki tekopyhät ja petolliset viisastelut on kommunistien värvättävä sosdem työläisiä aktiivisen vallankumouksellisen taistelun puolelle kommunistisen puolueen johdolla.

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto hyväksyy täydellisesti KI:n TpK:n puhemiehistön yhteisrintamavetoomuksen ja KI:n TpK:n poliittisen sihteeristön kannan kirjeenvaihdossa Englannin riippumattoman työväenpuolueen kanssa. Sosialidemokratia, joka petoksellaan imperialistisen sodan ja Lokakuun vallankumouksen aikana hajotti työväenluokan, on kaikissa maissa II internationalen ohjeita noudattaen hylännyt

kommunististen puolueiden ehdotukset yhteisistä luokkatoiminnoista, on rikkonut Amsterdamissa ja Pariisissa luodun yhtenäisen fasisminvastaisen ja sodanvastaisen liikkeen, pyrkien syventämään proletariaatin hajaannusta fasismin ja sodan edessä.

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto kutsuu Kommunistisen internationalen kaikkia osastoja kaikella sitkeydellä, sosialidemokratian petollisista johtajista huolimatta ja niitä vastaan, taistelemaan yhteisen taistelurintaman toteuttamiseksi sosialidemokraattisten työläisten kanssa.

Täysi-istunto hyväksyy täydellisesti KI:n TpK:n puhemiehistön päätöslauselman huhtik. 1 p:ltä 1933 tilanteesta Saksassa ja toveri Thälmannin johtaman Saksan KP:n KK:n noudattaman poliittisen linjan fasistikumouksen edellä ja aikana. Täysi-istunto toteaa Saksan kommunistisen puolueen bolshevistisen, sankarillisen taistelun fasistista diktatuuria vastaan.

D. Joukkotyön ja kommunististen puolueiden lujittamisen tehtäviä

Näiden perustehtävien suorittaminen vaatii kommunististen puolueiden **koko joukkotyön,** erikoisesti työpaikoilla ja ammatillisissa järjestöissä suoritettavan työn todellista uudestijärjestämistä, mikä yhä vieläkin on puolueiden heikoin kohta. Työtätekevien suunnattoman kuohunnan oloissa on kommunistien, joukkojen mielialoja kuunnellen, muovailtava tunnukset ja vaatimukset siten, että ne lähtisivät liikkeen tämänpäiväisestä tasosta ja osoittaisivat samalla työläisille vallankumouksellisen ulospääsyn tien.

Tämä merkitsee:

a) **agitation ja lehdistön** sisältö ja kieli on suunnattava proletariaatin ja työtätekevien mitä laajimpia kerroksia käsittäväksi, näyttäen niin agitatiossa kuin joukkotoiminnoissakin (mielenosoitukset, lakot ja muut joukkoesiintymiset) kommunististen puolueiden kasvot;

b) mitä lyhimmässä ajassa on suoritettava päättävä käänne työssä **työpaikoilla,** keskittäen puoluejärjestön voimat tärkeille työpaikoille ja kohottaen työpaikkasolujen suorittaman jokapäiväisen luokkataistelun johtamisen poliittista tasoa;

c) on tehtävä loppu opportunistisesta, antautumishenkisestä **ammatillisen työn** laiminlyömisestä, erikoisesti työhön nähden **reformistisissa** järjestöissä sekä fasistisissa ja kristillisissä ammatillisissa joukkojärjestöissä, KI:n TpK:n XII täysi-istunnon työtä ammatillisissa järjestöissä koskevien ohjeiden mukaisesti;

d) on käytännössä kehitettävä joukkotyötä **työttömien keskuudessa,** väsymättä taistellen yhteiskunnallisen vakuutuksen, kaikenlaatuisen kunnallisen avustuksen puolesta;

e) on voimistutettava vallankumouksellista **työtä maaseudulla** asettaen suurtilallisten ja kulakkien esittämän yhtenäisen maaseudun tunnuksen vastapainoksi työtätekevien luokkatunnukset ja neuvostovallankumouksen maatalousohjelma; on kehitettävä taistelua talonpoikaiston kaikkien osavaatimusten puolesta, esiintyen samaan aikaan työläisten ja maaseudun köyhälistön etuja vastaan suuntautuvia kulakkien vaatimuksia vastaan; luoden tukikohtia (maatyöläisten ammatilliset järjestöt, talonpoikaiskomiteat) maatyöläisten ja maaseudun köyhien ja puolproletaaristen ainesten keskuuteen on vallattava pien- ja keskitalonpoikaiston perusjoukot;

f) on voimistutettava joukkotyötä **naisten** keskuudessa, samaan aikaan jo nyt nostaen esille ja kasvattaen naispuolista puolueaktiivia, mikä sodan aikana useissa tapauksissa voi korvata mobilisoidut toverit;

g) on tehtävä loppu **nuorisoliiton itseensäsulkeutuneisuudesta** ja käännettävä se todella työläisnuorisojoukkoihin päin, taistellen valtiollista pakkojärjestelmää, fasisoimista ja militarisoimista vastaan. Kommunististen puolueiden on annettava kaikkea apua nuorisoliitolle työn kehittämiseksi porvarillisten ja reformististen nuorison joukkojärjestöjen sisällä (sivistys-, urheilu- y.m. järjestöt) ja nuorisoliiton solujen muodostamiseksi työpaikoille.

* * *

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto asettaa kaikille kommunistisille puolueille tärkeimmiksi tehtäviksi säännöllisen ja jatkuvan **päätösten toteuttamisen** valvonnan suorittamisen erikoisesti **joukkotyöhön nähden,** riviensä järjestöllisen lujittamisen, maanalaisuuteen valmistautumisen, **kurin** ja jokaisen puoluejärjestön ja puolueen jokaisen jäsenen taistelukuntoisuuden kohottamisen.

Koko tilanne vaatii kommunistisilta puolueilta maanalaisten **kaaderien** ajoissa tapahtuvaa valmistamista, **provokatiota vastaan käytävän taistelun** vakavasti asettamista, tarkimman **konspirationin** metoodien yhdistämistä laajimpaan hyvien joukkoyhteyksien turvaamiseen, kaavamaisuuden poistamista itse illegaalisen järjestön rakenteesta ja työstä.

Vain puoluejärjestöjen kaikkien ponnistusten keskittäminen illegaalisten työpaikkasolujen luomiseen ja kommunististen fraktioiden työn voimistuttaminen kaikissa joukkojärjestöissä voi taata yhteyden joukkoihin sekä suurimman konspiration ja tehokkuuden.

Kaikkia näitä tehtäviä toteuttaessaan on kommunistien käytettävä kaikkia **legaalisia** mahdollisuuksia joukkotyön kehittämiseksi ja legaalisen työn yhdistämiseksi illegaaliseen.

KI:n TpK:n XIII täysi-istunto kutsuu KI:n kaikkia osastoja säälimättömään opportunismin poisjuurimiseen sen kaikissa muodoissa ja ennen kaikkea sen ilmetessä oikeisto-opportunismina (Guttmann, Remmele, Neumann ja tappion huutajat muissa maissa Saksan vallankumouksen näköaloja arvioidessa), mitä ilman kommunistiset puolueet eivät voi johtaa työväen joukkoja voittoisiin taisteluihin neuvostovallan puolesta.

E. Vallankumouksellisen ulospääsyn puolesta — Neuvostovallan puolesta!

1) Kommunististen puolueiden on kaikella päättävyydellä asetettava joukkojen eteen vallankumouksellisen kapitalismin pulasta ulospääsyn tehtävä.

Vastapainoksi fasistien ja sosialifasistien puoskarireseptei1le elävältä mätänevän kapitalismin pelastamiseksi on kommunistien osoitettava joukoille, että kapitalismin sairaus on parantumaton. Siksi on kommunistien, kaikin tavoin puolustaen työtätekevien jokapäiväisiä vaatimuksia, väsymättä paljastettava nälästä ja riistosta kärsiville joukoille koko totuus, nim. että heidän katastroofimainen asemansa tulee pääoman jatkuvan hyökkäyksen iskujen alla edelleenkin huonontumaan siihen saakka, kunnes työtätekevien onnistuu liittää yhteen voimansa vastaiskuun ja porvariston herruuden kukistamiseen.

Kapitalismin yleisestä pulasta ei ole muuta ulospääsyä kuin se, minkä osoitti **Lokakuun vallankumous:** proletariaatin suorittama riistäjäluokkien kukistaminen, pankkien, tehtaiden ja kaivosten, kulkulaitoksen, rakennusten, tavaravarastojen sekä tilanherrojen, kirkon ja hallitsijasukujen maiden takavarikoiminen.

2) **Suuren Neuvostomaan elävää esimerkkiä** on entistä voimakkaammin tehtävä tunnetuksi ja selostettava kaikkien kapitalististen maiden työtätekeville ja riistetyille; on osoitettava, miten kapitalismin anarkiasta ja pulista vapaa neuvostotalous kykenee esteettömästi kehittämään tuotantovoimia sosialistisen suunnitelmallisuuden pohjalla; miten neuvostotyöläiset ja kaikki työtätekevät ovat elävästi kiinnostettuja tästä kehityksestä ja sen nopeasta temposta; miten proletaarinen neuvostovaltio, mikä yht'aikaa on sekä proletariaatin vallan järjestö että yhteiskunnan hallitseva tuotantojärjestö, jatkuvasti kohottaa yhteiskunnallista rikkautta ja samalla kaikkien työtätekevien hyvinvointia samaan aikaan kuin kaikki porvarilliset valtiot jotka ovat muuttuneet entistä enemmän yhteiskunnallistaloudellisiksi loisiksi, ahmivat ja näännyttävät kansan taloudelliset voimat.

Neuvostovallan työläisten ja kollektivistien luokkataistelun ja sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla saavuttamien suurten voittojen kokemuksen pohjalla on, ottaen huomioon eri maiden olojen erikoisuudet, kunkin maan työtätekeville esitettävä ohjelma, mikä osoittaa, **mitä heille antaa neuvostojärjestelmä omassa maassa.** Tällöin on erikoisesti alleviivattava työttömyyden ja huomista päivää koskevan epävarmuuden poistaminen neuvostojärjestelmän vallitessa, jatkuva työolojen ja yhteiskunnallisen vakuutuksen parantaminen työpäivän lyhetessä; maaseudun työtätekevien vapauttaminen kaikista feodalismin jätteistä, kaikesta orjuutuksesta; maan hankkiminen maattomille ja vähän maata omistaville talonpojille köyhien talonpoikien tukeminen ja apu talonpoikain osuuskunnille ja yhteistalouksille; kaikkien teiden avaaminen työläisnuorison ja kaikkien työtätekevien sivistykselliselle kehitykselle jne.

Neuvostovalta, jonka perustana on työläisten ja puolproletaarien joukkojärjestö, antaa kapitalismin aikaisemmin orjuuttamille työtätekeville joukoille mahdollisuuden demokratismin todelliseen laajaan käyttämiseen.

Neuvostovalta on proletariaatin diktatuurin valtiollinen muoto.

Neuvostovalta on proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin valtiollinen muoto, mikä takaa porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kasvamisen sosialistiseksi vallankumoukseksi (Kiina y.m.).

Tämä on demokratiaa työtätekeville, mutta ankaraa diktatuuria riistäjiä vastaan.

3) Kommunististen puolueiden joukkotyössä on kaikella kiinteydellä asetettava kysymys **vallasta.** Kommunistisen internationalen päätunnus on **neuvostovalta.**

Neuvostoliiton esimerkki on **bolshevismin** esimerkki. Vain **tämä** esimerkki osoittaa kaikkien imperialististen ja siirtomaiden riistetyille ja orjuutetuille ulospääsyn ja pelastuksen.

Bolshevismin esimerkki — se on proletaarisen kansainvälisyyden esimerkki. Sosialistisen vallankumouksen voitto on mahdollinen vain vallankumouksellisen proletariaatin kansainvälisten siteiden lujittamisen kautta. Bolshevismin tie — se on kaikkien kansallisuuksien ja rotujen proletaaristen voimien yhdistämisen tie, heidän yhteisen taistelunsa tie käsi kädessä Neuvostoliiton proletariaatin kanssa sortajia ja riistäjiä vastaan.

KI:n TpK:n täysi-istunto velvoittaa Kommunistisen internationalen kaikki osastot olemaan varuillaan jokaisessa tapausten käänteessä ja hetkeäkään hukkaamatta ponnistamaan kaikki voimansa proletariaatin vallankumoukselliseksi valmistamiseksi edessäoleviin ratkaiseviin taisteluihin vallasta.

NKP(b):n XVII edustajakokouksen aineistoa

SNTL:n kansantalouden kehityksen toisesta viisivuotissuunnitelmasta (vv. 1933—1937)

Tt. Molotovin ja Kuibyishevin alustusten teesit, jotka NKP(b):n KK:n politbyro on pääpiirteissään hyväksynyt

TYÖVÄENLUOKAN sankarillisen taistelun avulla on jo ensimmäisen viisivuotisen vuosina rakennettu sosialistisen talouden perusta, murskattu viimeinen kapitalistinen luokka — kulakisto — ja talonpoikaiston perusjoukot — kollektivistit — ovat tulleet neuvostovallan lujaksi tueksi maaseudulla. Neuvostoliitto on lopullisesti lujittunut sosialistisella tiellä.

Ensimmäisen viisivuotisen vuosina Neuvostoliitossa on rakennettu teknillisesti korkealla oleva suurteollisuus, minkä ohessa on saavutettu erikoisia menestyksiä nykyaikaisen raskaan teollisuuden, sosialismin aineellisen perustan, koko kansantalouden uudestirakentamisen perusteiden ja kevyen- ja elintarveteollisuuden sekä maatalouden joudutetun kehittymisen ehtojen luomisessa. On järjestetty kymmeniä uusia tuotannon aloja: monimutkaisten työkoneiden tuotanto automobiili- ja traktoriteollisuus, kombainien tuotanto, lentokoneiden ja lentokonemoottoreiden tuotanto, voimakkaiden turbiinien ja generaattorien tuotanto, laatuterästen, ferrosulatusten ja alumiinin tuotanto, nykyaikainen kemiallinen teollisuus, synteettistä kautshukkia, typpeä, keinotekoisia kuituja y.m.s. tuottava teollisuus. Trikoo-, neulomo-, jalkine-, liha-, säilyke-, paperi- ym. teollisuusalat on uudestijärjestetty nykyaikaisen tekniikan perustalle.

On rakennettu tuhansia ensiluokkaisia laitoksia, jotka siirtävät koko kansantalouden uuden teknillisen kulttuurin korkealle asteelle ja jotka ovat kapitalistisen tekniikan parhaiden laitosten tasolla.

Ensimmäisen viisivuotisen aikana on perinpohjaisesti uudestirakennettu maatalous.

Leniniläisen puolueen johtama proletariaatti on saanut talonpoikaiston miljoonaiset joukot varmistetuiksi kollektiivisen tuotannon etevämmyydestä ja luonut maaseudulle uuden kollektiivitalouksien järjestelmän.

Teollisuuden kehityksessä saavutetut voitot ovat tehneet mahdollisiksi jättiläismäiset saavutukset maatalouden siirtämisessä konetekniikan raiteille. Neuvostoliitto on tullut maailman suurimmaksi maatalousmaaksi.

Suuret menestykset uuden sosialistisen työkurin luomisessa, työläisten ammattitaitoisuuden kasvu ja huomattavat saavutukset tuotannon järjestelyssä ovat tehneet mahdolliseksi saavuttaa teknillisen uudestijärjestelyn aikana valtavia voittoja työn tuottavaisuuden kohottamisessa.

Työn tuottavaisuuden kasvun tempoihin nähden Neuvostoliitto on jättänyt jälkeensä kaikki kapitalistiset maat niiden korkeimman nousun vuosiinkin verrattuna. Proletariaatti, voitettuaan viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta johtuvat suunnattomat vaikeudet, on saavuttanut historiallisen merkityksen omaavan voiton kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen aseman parantamisessa. Neuvostojärjestelmän etevämmyys jo saavutetulla kehitysasteella on tehnyt mahdolliseksi täydellisesti hävittää työttömyyden, saattaa voimaan 7-tuntisen työpäivän, hävittää kerjäläistymisen ja pauperismin (köyhtymisen) maaseudulla.

Työläinen ja kollektivisti ovat saaneet täyden varmuuden huomispäivästä ja vain heidän suorittamansa työn laadusta ja määrästä riippuu heidän elämänsä aineellisen ja kulttuurisen tason yhä suurempi kohoaminen. Neuvostoliiton työtätekeviltä on hävinnyt työttömyyden, kerjäläisyyden ja nälän uhka. Varmana ja iloisena katsoo jokainen työläinen ja kollektivisti tulevaisuuteensa, esittäen yhä korkeampia vaatimuksia tietoon ja kulttuuriin nähden.

Ensimmäisen viisivuotisen vuosina Neuvostoliitto on muuttunut etumaisen kulttuurin maaksi. On poistettu kymmenien miljoonien työläisten ja talonpoikain lukutaidottomuus ja toteutettu siirtyminen yleiseen pakolliseen alkeisopetukseen.

Koulun ulkopuolinen sivistystyö on kehittynyt laajaksi, sanomalehtien, aikakauslehtien ja muiden painotuotteiden painosmäärä on jyrkästi kasvanut. Tieteellis-teknillisen ajattelun kehittämisen alalla on saavutettu huomattavia menestyksiä, on ratkaistu itsenäisesti joukko mitä vaikeimpia teknillisiä probleemeja.

Erittäin huomattava on ollut taloudellinen ja kulttuurinen kasvu Neuvostoliiton kansallisissa piireissä, jotka kulkevat nopeasti eteenpäin takapajuisuutensa lopullisen poistamisen tiellä.

Viisivuotisen yhteenvetona on koko maailman satojen miljoonien työtätekevien silmien edessä ensi kertaa ihmiskunnan historiassa käytännössä todistettu sosialismin rakentamisen mahdollisuus yhdessä maassa. Kaikki nämä ensimmäisen viisivuotisen menestykset ovat valmistaneet edellytyksen ja mahtavan perustan toisen viisivuotissuunnitelman rakentamiselle ja toteuttamiselle.

"Toisen viisivuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen hävittäminen, luokkaeroavaisuuksia ja riistoa synnyttävien syiden täydellinen hävittäminen ja kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa, maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi" (**XVII puoluekonferenssi**).

Loiseläjäluokkien jätteiden lopullisen hävittämisen ja kokonaan työtätekevien käytettäväksi menevien kansallistulojen yleisen kasvun, on taattava toisella viisivuotiskaudella vieläkin nopeampi työläisten ja kollektivistien hyvinvoinnin kohoaminen, realityöpalkan huomattava kasvu, työtätekevien kulutustason kohoaminen 2½—3 kertaa.

Näiden tehtävien toteuttaminen on mahdollista vain koko kansantalouden, teollisuuden, kuljetuslaitoksen ja maatalouden laajennetun teknillisen uudestirakentamisen perustalla. Tämän takia toisen viisivuotiskauden ratkaisevana ja tärkeimpänä taloudellisena tehtävänä on koko kansantalouden uudestirakentamisen päättäminen. Kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen loppuunsuorittamiselle toisen viisivuotiskauden aikana tulee taas olla ratkaisevana ehtona uuden tekniikan ja uusien tuotantoalojen omaksuminen.

Uuden rakennustyön innostusta on toisen viisivuotiskauden aikana täydennettävä... "uusien tehtaiden ja uuden tekniikan omaksumisen innostuksella, työn tuottavaisuuden vakavalla kohoamisella, tuotantokustannusten vakavalla supistamisella" (Stalin).

I. KANSANTALOUDEN TEKNILLISEN UUDESTIRAKENTAMISEN PÄÄTTÄMINEN JA TUOTANNON KASVUN OHJELMA TOISELLA VIISIVUOTISELLA

NKP(b):n XVII edustajakokous vahvistaa Neuvostoliiton valtion suunnittelukomitean esittämän ja NKP(b):n KK ja Neuvostoliiton KKN:n hyväksymän koko kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen ja tuotannon kasvun ohjelman toiselle viisivuotiselle.

NKP(b):n edustajakokous **päättää**:

1. Vahvistetaan tuotteiden määrä koko teollisuudessa v:lle 1937, se on toisen viisivuotisen lopussa, 103 miljaardiksi ruplaksi (v. 1926—1927 hinnoissa) vastoin 43 miljaardia ruplaa ensimmäisen viisivuotisen lopussa, se on teollisuustuotannon laajuuden lisääminen 2,4 kertaisesti, ja ennen sotaa vallinneeseen tasoon verrattuna noin 9 kertaisesti. **Yleisten kulutustarpeiden tuotantoon** nähden merkitään nopeammat kehityksen tempot ei vain ensimmäiseen viisivuotiseen verraten (keskimääräinen vuosikasvu 21,9 % 17 % vastaan ensimmäisellä viisivuotisella), vaan myöskin tuotantovälineiden tuotannon kehityksen tempoihin verraten toisella viisivuotiskaudella (vuosittainen keskikasvu 21,9 %, tuotantovälineiden tuotteiden keskimääräisen kasvun ollessa 15,9 % vuodessa).

2. Määritellään seuraavat tuotannon määrät teollisuuden tärkeimmillä aloilla:

VUODEN 1937 TEHTÄVÄT

1. Tuotantovälineiden tuotanto

	Absoluutt. luvut	Prosenteissa v:een 1932 verrattuna
Miljaardeissa ruplissa v. 1926—27 hinnoissa	48,4	209,4
Siitä:		
1) Konerakennusteollisuus (miljardeissa ruplissa)	21	227
Siitä:		
Metallin leikkauskoneita (tuhansissa kapp.)	40	267
Traktoreita (15-hevosvoimaisia, tuh. kapp.)	167	323
Kombaineja (tuhansissa kappaleissa)	25	250
Vetureita (pääratojen vetureita, muunnettuina "E" ja "SU" merkkisiksi, kappaletta)	2900	350
Tavaravaunuja (laskettu 2-akselisiksi, tuh. kapp.)	128	576
Automobiilejä (tuhansissa kappaleissa)	200	837

	Absoluut. luvut	Prosenteissa v:een 1932 verrattuna
2) Sähkövoima (miljardeissa kw-tunneissa)	38	283
Siitä:		
Glavenergon piiriasemat	25	302
3) Kivihiiltä (miljooneissa tonneissa)	152	235
4) Naftaa ja kaasua (miljooneissa tonneissa)	47	213
5) Valurautaa " "	18	292
6) Terästä " "	19	325
7) Valssirautaa " "	14	331
8) Kuparia (tuhansissa tonneissa)	155	332
9) Kemiallisia tuotteita (miljardeissa ruplissa)	5,7	307
10) Sahatavaraa (miljooneissa kuutiometreissä)	43	176
II. Kulutustarpeiden tuotanto		
Miljardeissa ruplissa v. 1926—27 hinnoissa	54,3	268,8
1) Kevyen teollisuuden kansankomissariaatin linjalla	20,5	308
2) Varusteluasiain " "	12,9	283
3) Siitä elintarveteollisuus	11	300
4) Raskaan teollisuuden kk. (yleiset kulutustarpeet)	2,9	300
5) Tuotannollinen osuustoiminta	6	310
6) KKN:n hankintakomitea (mylly-, suurimo- ym. teollisuus)	2,5	250
7) Muiden talousjärjestöjen harjoittama yleisten kulutustarpeiden tuotanto	8,6	181

Lähtien siitä, että paikallinen teollisuus voi olla vakavana täydentävänä tekijänä työläisten ja kollektivistien nopeasti kasvavien tarpeiden kaikinpuolin tyydyttämisessä, edustajakokous määrittelee paikallisluontoisen teollisuuden tuottamain yleisten kulutustarpeiden tuotannon kasvun toisella viisivuotisella kolminkertaiseksi ja velvoittaa paikalliset elimet osoittamaan maksimaalista alotekykyisyyttä paikallisen teollisuuden kehittämisessä ja uusien raaka-ainelajien etsimisessä. Samalla edustajakokous velvoittaa KK:n ja KKN:n voimistuttamaan paikallista teollisuutta luovuttamalla paikallisten elinten käytettäväksi useita Neuvostoliiton ja tasavaltain teollisuusalan laitoksia sekä myöskin luovuttamaan huomattavan osan paikallisen teollisuuden voitoista paikallisten toimeenpanevain komiteain käytettäväksi.

3. Edustajakokous osoittaa, että teollisuuden kehitykselle vahvistetun suunnitelman täyttämiseksi ja kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen toteuttamiseksi on välttämätöntä:

a) Suorittaa Neuvostoliiton kansantalouden kaikkien alojen teknillinen uudestivarustelu, joka takaa uusimpien teknillisten saavutusten käytäntöönottamisen mitä lyhimmässä ajassa ja sen, että v. 1937 saadaan noin 80 % koko teollisuuden tuotannosta uusista laitoksista, jotka on rakennettu tai kokonaan uudestijärjestetty ensimmäisen ja toisen viisivuotisen aikana. Vasta toisen viisivuotisen vuosina kansantaloudelle luovutettujen tuotantovälineiden tulee toisen viisivuotiskauden lopussa muodostaa 50—60 % koko kansantaloudessa toimivista tuotantovälineistä.

b) Toteuttaa konerakennusteollisuuden — tämän kansantalouden johtavan alan — sellainen uudestirakentaminen, joka takaisi kansantalouden kaikkien vaatimusten tyydyttämisen omilla voimilla nykyaikaiseen, teknillisesti etumaiseen varusteluun nähden laajasti kehittämällä tuotannon uusia aloja. Toisen viisivuotisen aikana on omaksuttava aina uusien työkoneiden tuotanto 200 erityyppiin saakka. Metallurgisen konerakennusteollisuuden on perehdyttävä täydelliseen varusteiden komplektiin metallurgian kaikkia osastoja varten; kevyttä ja ravintoaineteollisuutta varten työskentelevän konerakennusteollisuuden on perehdyttävä kymmeniin uusiin konetyyppeihin. Maatalouskonerakennusteollisuudessa on perehdyttävä koneiden ja kytkettävän traktorikaluston kaikkiin lajeihin, jotka ovat välttämättömiä maatalouden jatkuvaa koneellistuttamista varten sekä erikoisesti teknillisten ja vakokasvien paljon työtävaativien hoitoprosessien koneellistuttamista varten.

c) Pääpiirteissään suorittaa loppuun kaikkien paljon työtävaativien ja raskaiden työprosessien mekanisointi teollisuudessa.

Kivihiilituotannon alalla on kohotettava louhinnan mekanisointi viisivuotisen loppuun mennessä 93 %:iin, samalla kun vastaavasti kohotetaan muiden työprosessien mekanisoinnin tasoa; mustan metallurgian alalla on kohotettava mekanisointi sille tasolle, että se takaa 80 % valuraudan tuotannosta täysin mekanisoiduissa sulattimoissa; turveteollisuuden alalla määritellään ko-

neellistetuin keinoin tuotettu turve yli 70 %:ksi yleisestä tuotannosta; rakennustöiden alalla on perustöiden mekanisointi kohotettava 80 %:iin; on kohotettava metsätöiden tärkeimpien prosessien mekanisointia — ajon 6 ja sahauksen 3 kertaisesti.

d) Muodostaa uusi voimaperusta kansantalouden kaikkien alojen uudestirakentamisen loppuunsuorittamiseksi ja muodostaa kaikkiin voimasolmuihin voimareservit, jotka tekevät taatuksi kansantalouden keskeytymättömän varustamisen sähkövoimalla. On pääpiirteissään suoritettava loppuun teollisuuden sähköistäminen, käyttämällä laajasti hyväksi tuotannon uusimpia sähköäkäyttäviä metoodeja teollisuuden kaikilla aloilla, erikoisesti metallurgiassa ja kemiassa (sähköäkäyttävän teollisuuden voiman kulutuksen kasvu on enemmän kuin yhdeksänkertainen), laajasti kehittämällä kuljetuslaitoksen sähköistämistä ja ottamalla asteettain sähkövoiman käytäntöön myöskin maatalouden tuotantoprosesseissa. On laajasti kehitettävä teollisuuden ja suurten kaupunkien lämpökeskusten järjestämistä. On jatkettava suuntaa paikallisten polttoainelajien ja erikoisestikin vesivoimavarojen laajemmin hyväksikäyttämiseksi sähköllä varustamista varten. Toisen viisivuotisen aikana on suoritettava loppuun piirisähköasemien verkoston rakentaminen piirien rajoissa ja alettava piirien välisten asemien verkoston luominen muodostamalla jo toisen viisivuotisen aikana maailman suurin sähkövarustelun järjestelmä (Donbass — Pridneprovje, sähkötuotanto 9 miljaardia kilowattituntia vuodessa).

e) Lopetettava täydellisesti mustan metallurgian jälellejääneisyys kansantalouden kehityksen yleisistä tempoista. Kaksinkertaistutettava viisivuotisen vuosina metallurgian tuotantoteho ja saatava nopeimmiten poistetuksi epäsuhde sulatusuunien ja niistä jälkeenjäävien teräsvalimojen ja erikoisestikin valssausverstaiden tuotantotehon välillä, kehitettävä erilaisten metallien tuotantoa — laatumetallit, sähköteräs, ferrosulatukset, monimutkaiset valssaukset jne. siinä määrin, että ne täydellisesti tyydyttävät kansantalouden tarpeet; suoritettava rautamalmiteollisuuden laaja rekonstruointi, juurruttaen laajasti käytäntöön malmien pelkistämis- ja aglomerointimenetelmät.

Saavutettava erikoisen nopeat tempot värimetallurgian kehittämisessä ja teknillisessä uudestivarustamisessa, toteutettava kuparin saannissa lopullisesti siirtyminen nykyaikaisiin menetelmiin (pelkistys, hehkutusuunit y.m.) ja laajasti juurrutettava sinkin tuotantoon parhain sähkösulatusmenetelmä siten, että sen avulla tuotetaan jo v. 1937 70 % kaikesta sinkistä; järjestettävä tinan, nikkelin, magniumin tuotanto ja kehitettävä laajasti alumiinin tuotantoa; tyydytettävä täydellisesti koko kansantalouden ja erikoisesti sähköistämisen tarve värimetallurgian tuotteilla.

f) Saavuttaa kemiallisen teollisuuden kehittämisessä ratkaisevia menestyksiä, jotka takaavat kansantalouden kaikkien alojen laajan kemiallistuttamisen ja maanpuolustuskykyisyyden lujittamisen. Kaikkien lannoitusainelajien tuotanto on toisen viisivuotisen aikana kohotettava kymmenkertaisesti; on kehitettävä laajasti useiden uusien kemiallisten tuotantoalojen luomisprosessia (kiinteiden polttoaineiden — hiilen, turpeen, liuskakiven — kemiallinen jalostaminen, uusien maaliaineiden, plastillisten massojen, synteettisen kautshukin jne. valmistus); juurrutettava kemialliseen teollisuuteen uudemmat teknologiset prosessit (sähkölämpö- ja sähkökuumennusmenetelmien laaja kehittäminen, reaktion suorittaminen kaasuballoneissa jne.); voimistutettava kemiallisen teollisuuden kombineerausta teollisuuden muiden alojen kanssa (koksiteollisuus, värimetallurgia, musta metallurgia jne.) ja useiden uusien raaka-ainelajien käytäntöön ottamista.

g) Kaikin keinoin kehittää kevyen ja ravintoaineteollisuuden tärkeimpien alojen tuotantoa suuren koneteollisuuden luomisen pohjalla, kohotettava automaattisten kutomakoneiden ominaispaino puuvillan jalostusteollisuudessa 40 %:iin viisivuotisen loppuun mennessä; poistettava pellavateollisuuden teknillinen jälkeenjääneisyys ottamalla käytäntöön nopeakäyntiset koneet ja perusteellisesti uudestijärjestämällä pellavan alkumuokkauksen; toteutettava trikoo-, ompelu-, ja jalkinetuotannon kaikinpuolinen mekanisointi; luotava suuri koneellistutettu lihateollisuus kombineerauksen kehittämisen pohjalla; kalastuslaivaston huomattavan teknillisen uudestirakentamisen avulla kohotettava koneellistutetun kalastuksen ominaispaino 70 %:iin valtion kalastustuotannosta; laajasti uudestirakennettava voinvalmistusteollisuus tuottoisimman exraktiomenetelmän käytäntöön vakiinnuttamisen pohjalla tuotannossa.

4. Teollisuuden teknillisen uudestirakentamisen toteuttamisen tehtävä vaatii uuden tekniikan ja uusien tuotantoalojen menestyksellistä omaksumista, minkä tulee heijastua työn tuottoisuuden huomattavassa kasvussa ja tuotantohintojen vakavassa alentamisessa.

Tätä vastaavasti edustajakokous määrittelee:

a) Työn tuottoisuuden kasvun teollisuudessa toisen viisivuotisen aikana 63 %:ksi 41 % asemesta ensimmäisen viisivuotisen aikana, toisin sanoen niin laajaksi, että työn tuottoisuus tulee ratkaisevaksi tekijäksi toisen viisivuotisen ajalle merkityn tuotannon lisäämisohjelman täyttämisessä.

b) Tuotantokustannusten alentamisen koko teollisuudessa 26 %:lla, mikä takaa vähintään 14 miljard. kasaantumisen v. 1937 alentamalla tuotantohintaa merkityssä määrässä v. 1932 tuotantohintojen tasoon verrattuna.

c) Samanaikaisesti tuotantohintain alentamisen kanssa on päästävä kansantalouden kaikilla aloilla tuotteiden laadun ja lajirunsauden jyrkästi paranemiseen. Saavutettava rikin ja tuhkan määrän huomattava supistaminen hiilessä, kohotettava metallurgiassa lajirunsautta, parannettava laatua ja koneiden hyödyllisen toiminnan koefisienttia, kohotettava kehruutuotteiden numerolaatua, jyrkästi parannettava puuvillan ja pellavakankaiden laatua, lisättävä ohutkuteisten ja kampavillakankaiden ominaispainoa villakangasteollisuudessa, kohotettava hienon villan ominaispainoa kankaissa, päättävästi parannettava saippuan laatua siirtymällä suurempaan rasvan käyttöön, parannettava jalkineiden laatua niin valmistusmenetelmien kuin myöskin käytettävien raaka-aineiden parantamisen avulla, parannettava lihatuotannon tuotteiden laatua sianlihan, makkaratuotteiden ja ruokaöljyn ominaispainon kohottamisella, parannettava kalastustuotannon tuotteiden laatua lisäämällä parhaiden kalalajien ominaispainoa, huomattavasti parannettava myllytysteollisuuden lajirunsautta ja tuotteita lisäämällä korkealaatuisten jauholajien ominaispainoa.

5. XVII puoluekokous määrittelee tuotannon kasvun koko maataloudessa viisivuotisen aikana kohoavan 13,1 miljaardista ruplasta (vuoden 1926—1927 hintojen mukaan) 26,6 miljaardiin ruplaan, se on enemmän kuin kaksinkertaisesti.

Maatalouden tärkeimmillä aloilla edustajakokous velvoittaa saavuttamaan seuraavat tuotantomäärät: jyväviljoja 1.105 milj. sentneriä, satoisuuden ollessa 10,6 sentneriä hehtaarilta; sokerijuurikasta 276 milj. sentneriä, satoisuuden ollessa 200 sentneriä hehtaarilta; puuvillan kuitua 7,2 milj. sentneriä, satoisuuden ollessa, kastelulaitteita käyttäen, 12 sentneriä hehtaarilta; pellavan kuitua 9 milj. sentneriä, satoisuuden ollessa 3,7 sentneriä hehtaarilta ja karjatalouden tuotantoa on kohotettava 2¼ kertaisesti.

6. Edustajakokous alleviivaa, että suunniteltu maatalouden tuotannon kasvu voidaan saavuttaa vain kollektivisoinnin täydellisen loppuun suorittamisen ja koko maatalouden teknillisen uudestirakentamisen toteuttamisen pohjalla, jota varten on välttämätöntä:

a) kohottaa KTA:ain lukumäärä 2.946:sta v. 1932 — 6.000:een v. 1937, jolloin konetraktoriasemat tulevat käsittämään kaikki kollektiivitaloudet;

b) kohottaa traktorien lukumäärä 2.225.000 hevosvoimasta v. 1932 — 8.200.000 hevosvoimaan v. 1937, eli 3,7-kertaisesti, kombainien lukumäärä 100.000 kappaleeseen ja automobiilien luku maataloudessa 170.000 kappaleeseen eli yli 12-kertaisesti;

c) suorittaa pääpiirteissään loppuun maatalouden mekanisointi; kynnöistä ja syyskynnöistä tulee v. 1937 suorittaa traktoreilla 80 %, kulttiveerauksen tulee kohota 70 %, jyväviljojen sadonkorjuu traktoriin kytkettävillä koneilla 60 % ja puinti mekanisoitava 100 %:sesti;

d) laajasti juurruttaa käytäntöön agroteknillisten toimenpiteiden systeemi; kaikkialla on otettava käytäntöön oikea vuoroviljelys, suoritettava puhtaalla lajisiemenellä 90 % kaikista jyväviljojen kylvöistä; 50 %:lla kylvöalasta on kynnettävä syyskynnöt ja 80 %:lla edelläkäyvät parannuskynnöt;

e) kohottaa puuvillakylvöjen typpilannotteilla lannottaminen toisen viisivuotissuunnitelman aikana 6 %:ta 80 %:iin kylvöalasta, sokerijuurikkaan typpilannotteilla lannottaminen 6:sta 40 %:iin ja fosforilannotteilla lannotettava 9 % asemasta koko kylvöala ja kehitettävä laajasti kastelulaitteita laajentaen kasteltava maa-ala 1 miljoonalla hehtaarilla.

7. Edustajakokous säätää lastin kuljetuksen kasvun liikenteen perusaloilla seuraavaksi: rautatieliikenteen 160 miljaardista tonnikilometristä v. 1932 302 miljaardiin tonnikilometriin v. 1937; jokiliikenteen 26 miljaardista tonnikilometristä 64-miljaardiin tonnikilometriin; meriliikenteen 18 miljaardista tonnikilometristä 51 miljaardiin tonnikilometriin ja autoliikenteen 1 miljaardista tonnikilometristä 16 miljaardiin tonnikilometriin.

Tarkoituksena jaotella järkiperäisemmin lastien kuljetustyöt eri liikennealojen kesken edustajakokous osoittaa välttämättömäksi kohottaa maan lastinkuljetuksessa uusien liikennemuotojen — auto- ja ilmailuliikenne sekä myöskin vesiliikenteen — ominaispainoa pysyttäen kumminkin rautatieliikenteen päämuotona.

8. Edustajakokous alleviivaa liikenteen teknillisen uudestirakentamisen välttämättömyyttä, joka tulee suorittaa seuraavilla päälinjoilla:

a) Tulee toteuttaa tärkeimpien rautatielinjojen uudestijärjestely, sähköistää 5.000 km. rautatietä, laittaa jännittyneimmillä päälinjoilla (Ural—Kuzbassin, Taka-Baikalin ja Ussurin, Donbassin ym. rautateille) toista kiskoparia n. 9.500 km; lisätä sivuraiteiden pituutta ratasolmuissa ja asemilla 8.500 km:llä vaihtaa keveätyyppiset kiskot raskastyyppisiin 20.000 km pituudelta; laajentaa siltojen rakennustyötä; varustaa 8.300 km. automaattisen kytkennän verkosto; parantaa toiminnassaolevien ratojen tehokkuutta (siirtyminen sepelipäällystykseen, pölkkyjen lisääminen ratakilometriä kohden jne.).

b) Tulee lisätä lokomotiivien lukua 19.500 kappaleesta vuodesta 1932 24.600 kappaleeseen v. 1937, samanaikaisesti siirtyen tehokkaampiin ja nykyaikaisimpiin lokomotiivityyppeihin; "FD"-tyyppisten mahtavien veturien on tultava toisen viisivuotisen aikana tavarajunien perusyksiköiksi ja mahtavien "IS"-veturien matkustajajunien perusyksiköiksi; lämpöveturien ja sähkö-

veturien käyttöä tulee entistä enemmän laajentaa.

c) Vaunujen lukumäärän tulee kasvaa 552.000:sta v. 1932 803.000:een kappaleeseen v. 1937 (kaksiakselisiksi laskettuna) suurikuormaisten vaunujen ominaispainon huomattavasti lisääntyessä ja kaikkien vaunuvarikkojen tullessa täydellisesti varustetuiksi automaattisilla jarruilla ja vähintään puolet vaunumäärästä tullessa varustetuksi automaattisilla kytkimillä.

d) Tulee toteuttaa uusien suurien ratalinjojen rakentaminen: Baikalin—Amurin päälinja, Akmolinsk—Kartallyin, Moskova—Donbassin, Karaganda—Balhashin, Ufa—Magnitnajan linjat ym., jotka lisäävät rautatieverkkomme yleisen pituuden 83,000:sta kilometristä tammikuun 1 päivänä v. 1933 — 94.000:een kilometriin tammikuun 1 päivänä v. 1938.

e) **Vesiliikenteen** alalla tulee suorittaa keinotekoisten vesiteiden ja kanavien jättiläismäinen rakennustyö: Itämeren—Vienanmeren kanava pituudeltaan 227 km (ensivuoro päätetty toisen viisivuotisen ensimmäisenä vuotena), Moskovan—Volgan kanava pituudeltaan 127 km., Volga—Donin kanava pituudeltaan 100 km., Marinskin ja Moskvoretskin vesiliikennesysteemin uudestijärjestäminen, mikä yhdessä suuressa määrässä suoritettavien hydroteknillisten töiden kanssa toiminnassa olevilla vesireiteillä (läpikulkutie Dnjepriä pitkin, Sozh-joen sulkulaitteilla varustaminen, Keski-Volgan uudestijärjestäminen pääpiirteissään tekee taatuksi vesiteiden uudestijärjestelyn ja yhtenäisen vesiliikennesysteemin luomisen Neuvostoliiton Euroopanpuoleisessa osassa, joka systeemi yhdistää Vienanmeren, Itämeren ja Kaspianmeren toisiinsa. Laivareittien pituuden tulee toisen viisivuotisen aikana kasvaa 84.000:sta kilometristä 101.000:een kilometriin, ja samalla tulee huomattavasti parantaa jokien kelpoisuutta laivakululle. Perusteellisesti tulee uudistaa ja uudestijärjestää meri- ja jokilaivasto.

f) **Automobiililiikenteessä** tulee automobiilien lukumäärän kasvaa 75.000:sta kappaleesta tammikuun 1päivänä v. 1933 — 580.000:een kappaleeseen tammikuun 1 päivänä v. 1938, eli melkein 8-kertaisesti; on laajasti kehitettävä maanteiden ja viertoteiden rakennustöitä ja pääpiirteissään poistettava tiettömyys sekä lisättävä maan tieverkon yleistä pituutta 210.000:lla kilometrillä, ottamatta lukuun huomattavia paikallisilla varoilla suoritettavia tierakennustöitä.

g) **Siviili-ilmailun alalla** tulee koko Neuvostoliittoa käsittävän merkityksen omaavien ilmailulinjojen verkon toisen viisivuotisen aikana kasvaa 32.000:sta kilometristä 85.000:een kilometriin, eli melkein 3-kertaisesti. Sen rinnalla tulee laajasti kehittää paikallisten ilmailulinjojen rakennustyötä, lisäten niiden käytännössä olevien linjojen pituuden v. 1937 35.000:een kilometriin.

h) Ratkaiseva edistys on saavutettava **lastaus- ja lossaustöiden** mekanisoinnissa liikenteessä, mekanisoinnin kasvaessa rautatieliikenteessä 3-kertaisesti (18 %:sta 57 %:iin), meriliikenteessä 14 %:sta 72 %:iin ja jokiliikenteessä 12 %:sta 56 %:iin, eli likipitäen 5-kertaisesti.

9. Liikenteen aineellis-teknillisen perustan huomattavaa kohoamista ja työn tuottoisuuden jättiläismäisten kasvumahdollisuuksien luomista vastaavasti edustajakokous määrittelee työn tuottoisuuden kasvun rautatieliikenteessä toisen viisivuotisen aikana 43 %:ksi, vesiliikenteessä 86 %:ksi, tuotantokustannusten alentamisen koko liikenteessä 40 %, rautatieliikenteessä 10,5 %, vesiliikenteessä 36 % ja autoliikenteessä 54 %.

10. Teknillisen uudestirakentamisen toteuttamisen, tekniikan omaksumisen ja työn tuottoisuuden kohottamisen alalla olevien tehtävien täyttämisen ratkaisevana ehtona on ammattitaitoisten työläisten, teknikkojen ja insinöörien valmentaminen, oman proletaarisen tuotannollisteknillisen intelligenssin luomisprobleemin ratkaiseminen. Tätä vastaavasti edustajakokous määrittelee seuraavan kaaderien valmennusohjelman toiselle viisivuotiselle:

a) Valmennettava 5 miljoonaa yleisen ammattitaidon omaavaa työntekijää, niistä 2,5 milj. henkilöä tehdaskouluissa, yli 1,5 milj. henkilöä maatalouden kursseilla ja vakinaisissa kouluissa, (traktoristit, brigadirit ym) ja 700.000 henkilöä autonajajain kursseilla ja kouluissa.

b) Valmennettava toisen viisivuotisen aikana 340.000 korkeakoulun päättänyttä spesialistia, 170.700 spesialistin asemasta ensimmäisen viisivuotisen aikana, eli kasvun ollessa 2-kertainen, ja 900.000 teknikumien päättänyttä spesialistia, 308.000 spesialistin asemasta ensimmäisen viisivuotisen aikana, eli kasvun ollessa 3-kertainen.

c) Ammattitaitoisten spesialistien lukumäärän kansantalouden kaikilla aloilla on kohottava 2.700.000:sta henkilöstä 4 milj. henkilöön, eli 46,5 %:lla, lisääntyen spesialistien luku teollisuudessa 57 %:lla, liikenteessä ja tietoliikenteessä 60 %:lla ja maataloudessa kaksinkertaisesti.

11. Edustajakokous osoittaa välttämättömäksi laajamittaisesti kehittää tieteellisteknillisten instituuttien ja erikoisestikin tehdaslaboratorioiden työtä. Tieteellis-teknillisen ja keksinnöllisen ajattelun on tultava mahtavaksi aseeksi uuden tekniikan juurruttamisessa, uusien tuotantomuotojen järjestämisessä, energian ja raaka-aineen uusien käyttömetoodien sovelluttamisessa.

II. UUSIEN RAKENNUSTÖIDEN OHJELMA TOISELLA VIISIVUOTISELLA

12. Kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen loppuun suorittaminen ja suunniteltu määrä tuotantotehtäviä teollisuuden, maatalouden ja liikenteen alalla vaativat valtavan rakennustyöohjelman toteuttamista toisella viisivuotisella.

NKP(b):n XVII edustajakokous hyväksyy valtion suunnittelukomitean laatiman rakennustyöohjelman toisen viisivuotisen ajalle ja vahvistaa pääomarakennustöiden yleisen laajuuden kansantaloudessa toisen viisivuotisen ajaksi 133,4 miljaardin ruplan suuruiseksi (v. 1933 hinnoissa) vastoin 50,5 miljaardia ruplaa ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana, josta määrästä:

a) Teollisuuteen 69,5 miljaardia ruplaa, vastoin 25 miljaardia ruplaa ensimmäisen viisivuotisen aikana, tästä määrästä tuotantovälineitä tuottavaan teollisuuteen 53,4 miljaardia ruplaa, vastoin 21,3 miljaardia ruplaa, eli kasvun ollessa 2,5 kertainen; kulutusvälineitä tuottavaan teollisuuteen 16,1 miljaardia ruplaa, vastoin 3,5 miljaardia ruplaa, eli kasvun ollessa 4,6-kertainen;

b) Maatalouteen 15,2 miljaardia ruplaa vastoin 9,7 miljaardia ruplaa ensimmäisen viisivuotisen aikana, eli kasvun ollessa yli puolitoistakertainen;

c) Liikenteeseen 26,3 miljaardia ruplaa, vastoin 8,9 miljaardia ruplaa, eli kasvun ollessa 3-kertainen.

Edustajakokous merkitsee, että suunniteltu pääomarakennustöiden suuri lisääminen kevyessä, ravintoaineteollisuudessa ja liikenteessä kansantalouden muihin aloihin verraten tekee taatuksi niiden nopeammat kehitystempot.

13. Edustajakokous vahvistaa uusien ja uudestijärjestettyjen tuotantolaitosten käytäntöönottamisen toisen viisivuotisen ajalla yleiseltä arvoltaan 132 miljaardiksi ruplaksi vastoin 38,6 miljaardia ruplaa ensimmäisen viisivuotisen aikana, tullen tästä määrästä teollisuuden osalle 69,1 miljaardia ruplaa vastoin 15,7 miljaardia, maatalouden 15,4 miljaardia ruplaa vastoin 9,2 miljaardia, ja liikenteen osalle 25,6 miljaardia ruplaa vastoin 7,7 miljaardia ruplaa.

14. Pääomarakennustöiden ja uusien ja uudestirakennettujen teollisuuslaitosten käytäntöönottamisen säädetty laajuus tekee taatuksi Neuvostoliiton tuotannollisteknillisen mahdin valtavan kasvun ja välttämättömien voimareservien muodostumisen kansantalouden tärkeimmille aloille, nimittäin:

a) perusfondien yleinen summa kasvaa viiden vuoden ajalla 85 miljaardista ruplasta 195 miljaardiin ruplaan (v. 1933 hinnoissa), mikä merkitsee perusfondien kasvua 2,3-kertaisesti, kasvaen perusfondien määrä teollisuudessa 25,5 miljaardista ruplasta 77 miljaardiin ruplaan, maataloudessa 11,4 miljaardista 22,6 miljaardiin ruplaan ja liikenteessä 19,8 miljaardista 38,5 miljaardiin ruplaan.

b) Teollisuuden tärkeimmillä aloilla tulee tuotantotehon kasvaa mustan metallurgian alalla (valurauta) 2,3-kertaisesti, kivihiilituotannossa yli 2-kertaisesti, generaattorien tuotannossa 2,4-kertaisesti, automobiiliteollisuudessa melkein 4-kertaisesti, veturirakennustehtaissa 3,2-kertaisesti, vaunurakennustehtaissa 3,9-kertaisesti, piirisähköasemilla 2,5-kertaisesti, jalkineteollisuudessa 2-kertaisesti, puuvillateollisuudessa 1,5-kertaisesti, pellavateollisuudessa yli 2-kertaisesti, sokeriteollisuudessa 1,5-kertaisesti, suurilla lihakombinaateilla 2,5-kertaisesti.

15. Edustajakokous katsoo välttämättömäksi keskittää erikoisen huomion seuraaviin tärkeimpiin rakennustöihin:

Konerakennusteollisuudessa ensimmäisen viisivuotisen ajalla alotetun Uralin raskaan konerakennusteollisuuden tehtaan, jonka tuotantokyky on 100.000 tonnia, ja Kramatorskin tehtaan, tuotantokyky 150.000 tonnia, kemiallisten välineiden tehtaan Uralilla, Luganskin veturitehtaan, tuotantokyky 1.080 "FD"-mallista veturia vuodessa, Orskin höyry- ja lämpöveturitehtaan, tuotantokyky 500 höyryveturia ja 500 lämpöveturia vuodessa, Kashirskin sähköveturitehtaan, 300 päälinjojen sähköveturia, Uralin vaunutehtaan, tuotantokyky 54.000 4-akselista vaunua, 50.000 moottoria tuottavan Ufan moottoritehtaan ja Harkovin turbiinigeneraattoritehtaan, tuotantokyky 1,5 milj, kilowattituntia, rakennustöiden päättämiseen, Gorjkin autotehtaan laajentamiseen tuottamaan 300.000 autoa, Stalinin autotehtaan Moskovassa laajentamiseen 80.000 autoa tuottavaksi, Jaroslavin tehtaan laajentamiseen 25.000 5-tonnista kuorma-autoa tuottavaksi jne., Ufan ja Stalingradin autotehtaiden kummankin tuotantokyky 100.000 3-tonnista kuorma-autoa, Samaran 25.000 5-tonnista kuorma-autoa, autotehtaan, hioma-, pora-, jyrsintä- ja automaattisten ja raskaiden koneiden rakennustehtaiden, uuden mahtavan kuulalaakeritehtaan, tuotantokyky 24 miljoonaa kappaletta vuodessa ja Uralin sähkökonerakennustehtaan ja transformaattoritehtaan rakentamiseen toisen viisivuotisen aikana, useiden tekstiilikoneita ja ravintoaineteollisuuden koneita valmistavien tehtaiden rakentamiseen jne.

Sähköistämisen alalla: 79 piiriaseman rakentamiseen, joiden joukossa päätettävä Zujevin 250.000 kw aseman, Gorjkin 204.000 kw, Shaturin 180.000 kw, Dubrovkan 100.000 kw., Syvärin 96.000 kw. vesivoima-aseman N:o 3 rakennustyöt, ja Dnjeprin 558.000 kw vesivoima-aseman rakennustöiden päättämiseen; useiden uusien suurien sähkökeskusten — Bobrikin, 250.000 kw, Kemerovan, 148.000 kw, — uusien mahtavien voima-asemien Donbassil-

la, Tshirshkin N:o 1. 170.000 kw., Kanakirskin, 88.000 kw, Kramjoen 60.000 kw, Syvärin N:o 2, 144.000 kw, Tulomajoen ym. rakentamiseen sekä Keski-Volgan sähköasemien — Jaroslavin, 100.000 kw, Permin 310.000 kw ja Gorjkin 200.000 kw — rakennustöiden kehittämiseen.

Useiden suurien lämpökeskusten rakentamiseen kaupunkeja varten, kuten Moskovan-Narvan piirin lämpökeskuksen Leningradissa, Stalinskin ja Frunsen piirien Moskovassa, Sormovo-Kanavinskin, Krasnosavodskin Harkovissa jne. useiden suurten merkitykseltään piiriä käsittävien tehdassähköasemien rakentamiseen: Magnitogorin 198.000 kw, Kuznetsin 108.000 kw ym.

Kivihiilen tuotannossa suurten kaivosten rakennustöiden kehittämiseen ja 178 kaivoksen, tehokkuudeltaan 143 milj. tonnia, käytäntöön ottamiseen.

Naftateollisuuden alalla uuden ryhmän naftan jalostustehtaita (46 alkutislauslaitetta ja 93 krekingiä) rakentamiseen, naftan- ja naftatuotteiden johtojen rakentamisen yhteiseltä pituudeltaan yli 4.000 km.

Mustan metallurgian alalla Magnitogorin tehtaan, tuotantoteholtaan 2,7 milj. tonnia raakarautaa, Kuznetsin, Zhaporozhjen, Nizhnij Tagilskin, Asovstalin, Krivorozhjen, Lipetskin, Tuulan ym. tehtaiden rakennustöiden päättämisen, Bakalskin, Halilovskin, Kuznetsin toisen vuoron, Kaukaisen Idän tehtaiden, putkivalutehtaiden ym. rakennustöiden kehittämisen ja ensimmäisten aggregaattien käyntiinlaskemisen.

Värimetallurgiassa: Pribalhaskin kuparikombinaatin, jonka tuotanto on 100.000 tonnia, Keskisen Uralin kombinaatin — tuotanto 50.000 tonnia, Kaspolimetallin, tuotanto 60.000 tonnia lyijyä, Tsheljabinskin ja Ordzhonikidzen sinkkitehtaiden Altaipolymetallin ym. rakennustöiden päättämiseen, Olhovan ja Dnjeprovskin alumiinitehtaiden rakennustöiden päättämiseen, Uralin uuden alumiinitehtaan, tuotanto 25.000 t. ja Karjalan alumiinitehtaan, tuotanto 8.000 t. rakentamiseen, magniitti-, nikkeli- y.m. värimetallurgian laitosten rakentamiseen.

Kemian alalla uusien lannoitusainekombinaattien synteettistä kautshukkia tuottavien tehtaiden, soodatehtaiden, rikkihappotehtaiden, kumitehtaiden, plastillisia massoja, anilija lakkavärejä, keinotekoista kuitua ym. valmistavien tehtaiden rakentamiseen.

Kevyessä teollisuudessa 15 suuren puuvillatehtaan, niiden joukossa Tashkentin, Barnaulin, Hodzhentin, Tshardzhuin, Taka-Kaukaasian puuvillateollisuus kombinaatit, joihin kuhunkin tulee 200.000 värttinää, rakentamiseen, 12 suuren villatehtaan joiden tuotantokyky on 8—15 milj. metriä kangasta vuodessa, rakentamiseen, 12 pellavanjalostustehtaan, joissa kussakin on 18—27 tuhatta värttinää, 18 suuren trikooteollisuuslaitoksen, 11 silkkitehtaan, 21 jalkinetehtaan, jotka valmistavat 100 milj. paria vuodessa, rakentamiseen.

Ruoka-aineteollisuudessa 17 lihakombinaatin, jotka on alettu ensimäisen viisivuotiskauden aikana, rakennustöiden loppuun suorittamiseen ja 23 uuden kombinaatin rakennustöiden kehittämiseen, useiden sokeritehtaiden, 6 saippuatehtaan rakentamiseen kalateollisuuden laivaston voimakkaasti lisäämiseen, säilyketehtaiden ja meijerien kondiittorituotteiden valmistustehtaiden j.n.e. rakentamiseen.

Puutavarateollisuuden alalla suuren määrän sahoja, metsäkemiallisia laitoksia ym. rakentamiseen, Kaman ja Kontupohjan selluloosa- ja paperikombinaattien rakennustöiden loppuun suorittamiseen, Bashkirskin ja Krasnojarskin paperikombinaattien rakentamiseen jne.

Suurien rakennustöiden suorittamiseen paikallisen teollisuuden alalla ja tuhansien paikallisten teollisuuden laitosten, jotka tuottavat yleisiä kulutustarpeita, uudestirakentamiseen, sijoittamalla viisivuotiskauden aikana tähän varoja aina 2 miljardiin ruplaan saakka.

Kaupunkien rakennustoiminnassa työn laajaan kehittämiseen satojen teollisuuskeskusten muuttamiseksi hyvässä kunnossa oleviksi kaupungeiksi, tuhansia talojen rakentamiseen kaikilla mukavuuksilla varustettuine huoneistoineen, yleisen rakennettavan asuntopinta-alan noustessa 64 miljoonaan neliömetriin, työn kehittämiseen kaupunkien kuljetuslaitoksen, vedellä varustelun, viemäriverkoston, katujen kiveämisen, puistojen ja pensasistutusten ym. suunnittelemiseksi ja parantamiseksi, neuvostojen talojen, tekniikan talojen, kulttuuri- ja lepopuistojen, stadionien, teattereiden, klubien, elokuvateattereiden rakentamiseen Neuvostojen palatsin ja Neuvostoliiton ensimmäisen maanalaisen rautatien jonka ensimmäisen linjan pitää valmistua käytettäväksi jo v. 1934, rakentamiseen Moskovaan.

16. Asetettu uusien rakennustöiden laajan kehittämisen ohjelma tekee mahdolliseksi ratkaisevat edistysaskeleet tuotannollisten voimien sijoittelussa:

A) Vanhojen teollisuuskeskusten kehityksen perustalla syntyy uusia teollistamisen tukikohtia Neuvostoliiton itäisiin piireihin (Urali, Länsi- ja Itä-Siperiä, Bashkiria, Kaukaisen Idän alue, Kasakstan ja Keski-Aasia), konerakennusteollisuus, metallurgia, kivihiiliteollisuus, naftateollisuus, sähkövoimateollisuus ja muut teollisuuden alat kehittyvät voimakkaasti.

Itäisiä piirejä varten käytetään noin puolet kaikista niistä pääomasijoituksista, jotka on määrätty raskaan teollisuuden uusiin rakennustöihin. V. 1937 itäiset piirit antavat kolmannen osan valuraudan tuotannosta sensijaan että ne v. 1932 antoivat neljännen osan, ne antavat enemmän kuin kolmannen osan kivihiilen tuotannosta

sensijaan että ne v. 1932 antoivat neljännen osan, ne antavat noin viidennen osan sähkövoimasta (piiriasemat) sensijaan että ne v. 1932 antoivat 6,5 %, ne antavat kymmenennen osan konerakennusteollisuuden tuotteista, sensijaan että ne v. 1932 antoivat 5 %.

B) Suoritetaan loppuun Neuvostoliiton toisen kivihiili- ja metallurgisen tukikohdan — Uralin-Kuznetsin kombinaatin — rakentaminen, jonka rakennustöihin toisen viisivuotiskauden aikana suunnataan noin neljäsosa Neuvostoliiton kansantalouden pääomasijoituksista ja enemmän kuin kolmasosa kaikista raskaan teollisuuden pääomasijoituksista. Uralin-Kuznetsin kombinaatin on v. 1937 annettava kolmasosa mustan metallurgian tuotteista, enemmän kuin neljäsosa maan koko hiilituotannosta, kuudesosa piirien sähköasemien sähkövoiman tuotannosta ja noin kymmenen prosenttia kone-rakennusteollisuuden tuotannosta.

C) Uusien piirien kehittymisen perustalla likennetään teollisuutta raaka-ainelähteisiin. Toteutetaan mitä suurimpia edistysaskeleita kevyen ja ravintoaineteollisuuden sijoittamisessa: toisen viisivuotiskauden aikana rakennettavasta 15 puuvillakombinaatista on 10 merkitty rakennettavaksi Keski-Aasiaan, Siperiaan ja Taka-Kaukaasiaan, mikä tekee mahdolliseksi puuvillakankaiden tuotannon kasvun Keski-Aasiassa liki 20-kertaisesti samaan aikaan kun keskimääräinen kasvu Neuvostoliitossa on 2,4-kertainen, ja luo lujan perustan kutomoteollisuustuotannolle näissä piireissä. Pellavateollisuuden alalla luodaan mahtavia pellavanjalostustukikohtia läntiselle alueelle, Gorjkin alueelle, Valko-Venäjälle. Luodaan uusia raaka-ainetukikohtia ja niiden perustalla suoritetaan uusien sokeritehtaiden rakennustöitä (Länsi-Siperia, Kirgisia, Kaukaisen Idän aluepiiri, Taka-Kaukaasia jne.).

Maataloudesta saatavien raaka-aineiden tuotannon peruspiireissä kehitetään nahka-, villa-, meijeri-, ym. kevyen teollisuuden ja ravintoaineteollisuuden laitosten rakennustöitä.

Paikallisten polttoainelajien tuotanto kasvaa laajoissa mittasuhteissa, mikä lieventää monien piirien riippuvaisuutta kaukaatuotavasta polttoaineesta.

•D) Maatalouden alalla viljan tuotannon huomattava kasvu perusviljapiireissä ja lujan vehnätukikohdan luominen keskisiin ja pohjoisiin piireihin, teknillisten kasvien tuotannon valtava lisääntyminen niiden tuotannon peruspiireissä. Uuden sokerijuurikastukikohdan itään luomisen rinnalla uusien kallisarvoisten viljelyskasvien viljelyn laaja kehittäminen erikoisestikin subtroopillisissa piireissä. Kaikki tämä tekee taatuksi maatalouden perusalojen oikein sijoittamistehtävän ratkaisemisen ja piirien spesialisoimisen viljelyskasvittain ja viljelysalottain.

E) Kuljetuslaitoksen alalla suoritetaan, samalla kun uudestirakennetaan ja voimistetaan itään ja etelään kulkevia tärkeimpiä kuljetuslaitoksen pääteitä, lukuisten uusien rautateiden ja vesiteiden rakennustöitä, jotka tiet yhdistävät uudet teollisuuskeskukset Neuvostoliiton yleiseen kuljetuslaitosverkostoon ja ovat uusien piirien taloudellisen kehityksen perustana (Karaganda, Balhash, Ufa, Sterlitamak, Rubtsevka—Ridder, Tomsk—Tshulyim, Vienanmeren-Itämeren kanava ym).

F) Laajan teollisuuden rakennustyötä suoritetaan suurteollisuuden kehittämisen pohjalla sellaisissa ennen teollisessa suhteessa takapajuisissa piireissä kuin Keskinen Volga, Tataria, Pohjois-Kaukaasia, Keskisen Mustanmullan alue, Taka-Kaukaasia, Karjala, Muurmannin aluepiiri, Kaukainen Itä, Itä-Siperia ym.

G) Kansallisissa tasavalloissa ja alueilla tapahtuu voimakas rakennustyön kehittyminen kansanvalistuksen, terveydenhoidon, taiteen ja lehdistön alalla.

H) Neuvostoliiton vanhat teollisuuspiirit kasvavat jatkuvasti ensimmäisen viisivuotiskauden aikana aletun spesialisoimisen syventämisen perustalla, piirien sisällä tapahtuvan entistä tasasuhtaisemman teollisuuden sijoittamisen perustalla.

Edustajakokous merkitsee, että laadittu suunnitelma tuotannollisten voimain sijoittamiseksi toisella viisivuotiskaudella tekee taatuksi kansallisten tasavaltain ja alueiden taloudellisen ja kulttuurisen takapajuisuuden hävittämisen, tasasuhtaisemman tuotannollisten voimain sijoittamisen ja teollisuuden tulemisen lähemmä tuotantolähteitä, peruspiirien spesialisoimisen maatalouden viljelyskasveihin ja aloihin nähden, maan taloudellisen piirijaon loppuun suorittamisen kokonaisuudessaan.

TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN AINEELLISEN JA KULTTUURISEN TASON KOHOTTAMISEN OHJELMA

Työttömyyden poistaminen ja työn takaaminen kaikille työläisille ja toimitsijoille, neuvostovaltion jatkuvasti parantaessa heidän työolojaan, 7 tuntiin saakka lyhennetty työpäivä ja heidän tuotannollisen ammattitaitonsa ja yleisen kulttuuritasonsa kohottamiselle suotuisten olosuhteiden olemassaolo — kaikki tämä antaa työläisten ja toimitsijain laajoille joukoille mahdollisuuden jatkuvasti kohottaen työnsä tuottoisuutta, kulkea yhä nopeammin eteenpäin aineellisen asemansa kohottamisen tiellä.

Kaikkien talonpoikaistalouksien kollektivisoimisen loppuun suorittaminen toisen viisivuotisen aikana, kulakiston likvidoiminen ja kulakiston kaiken ja kaikenlaisen

vastarinnan tukahduttaminen, talonpoikaiston omistaviin ja köyhiin talonpoikiin jakautumisen päättyminen sekä sen yhteydessä köyhtymisen ja pauperismin hävittäminen maaseudulla kollektiivitalouksien jatkuvan taloudellis-järjestöllisen lujittumisen ja niiden teknillis-koneellisen tukiperustan kasvaessa — kaikki tämä luo ennenkuulumattoman edulliset ehdot kollektivisoituneen talonpoikaiston aineellisen tason nopealle nousulle, kollektivistien kulttuurisen ja varakkaan elämän saavuttamiselle sekä asettaa tämän nousun tempot suoranaisesti riippuvaisiksi itsensä kollektivistien järjestyneisyydestä ja työn tuottoisuudesta.

Tätä vastaavasti, hyväksyen valtion suunnittelukomitean laatiman luonnoksen toimenpiteistä tällä alalla, edustajakokous määrittelee seuraavat tehtävät työläisten ja maaseudun työtätekevien aineellisen ja kulttuurisen elintason kohottamisen alalla:

1. a) Työläisten ja toimitsijain lukumäärän tulee toisen viisivuotisen loppuunmennessä kansantalouden kaikilla aloilla kasvaa 30 %:lla, suurteollisuudessa 40 %:lla.

b) Realipalkan tulee loiseläjäkulutuksen lopullisesti likvidoimisen, kansallistulojen nopean kasvun, sellaisten elintarpeiden, kuten lihan, rasva-aineiden, kalan, munien, sokerin ja teollisuustuotteiden kulutusnormien 2,5—3 kertaa suurentamisen, vähittäishintojen 35—40 %:lla alentamisen ja työtätekevien elinolojen jatkuvasti parantamisen pohjalla kohota 2,1 kertaa.

c) Työläisten ja palveluskuntalaisten palkkarahaston tulee kansantalouden kaikilla aloilla yleensä kasvaa 59 %:lla, suurteollisuudessa 76 %:lla.

d) Valtion menojen työläisten kulttuurielinolojen tyydyttämiseen, s.o. yhteiskunnallisen vakuutukseen ja valistukseen, työläisten ja toimitsijain terveydensuojelukseen ja kulttuuri- ja elinolojen parantamiseen, tulee kohota 4,3:sta miljaardista ruplasta 9,3 miljaardiin ruplaan ollen kasvu enemmän kuin kaksinkertainen viisivuotisen aikana.

e) Työläisten sekä kaupungin ja maaseudun työtätekevien yhteiskunnallisen ruokailun tulee kasvaa 2,5-kertaisesti.

f) Ei ainoastaan lukutaidottomuuden likvidoiminen, työkykyisen aikuisen väestön vähälukutaitoisuuden likvidoiminen ja yleisen pakollisen alkeisopetuksen loppuun suorittaminen Neuvostoliiton väestön keskuudessa toisen viisivuotisen ajalla, vaan myöskin yleisen pakollisen polyteknillisen opetuksen toteuttaminen 7-vuotisen koulukasvatuksen mitassa ensitilassa maaseudulla, koska kaupungeissa tämä tehtävä on jo pääpiirteissään ratkaistu ensimmäisen viisivuotisen aikana; oppilasmäärän kasvu (alkeis- ja keskikouluissa, työläistiedekunnissa, tehdaskouluissa, teknikumeissa, korkeakouluissa ja teknillisissä korkeakouluissa) 36 miljoonaan henkilöön, vastoin 24,2 milj. henkilöä v. 1932, eli 197 henkilöön jokaista 1.000 asukasta kohden, vastoin 147 henkilöä, ottamatta lukuun esikoulukasvatusta, joka jo v. 1932 käsitti 5,2 milj. henkilöä.

g) Koulun ulkopuolisen joukkotyön laaja kehittäminen, mikä kiinteästi sitoutuu työtätekevien joukkojen kulttuurisen levon järjestämiseen, klubiverkoston lisääntymiseen kaupungeissa ja maaseudulla 10.900 yksikköön vastoin 6.800 yksikköä (lisäys kaupungeissa 10,5 % ja maaseutupaikkakunnilla 130 %) ja joukkokirjastojen verkoston lisääntymiseen 25.000:een vastoin 15.000 v. 1932.

h) Työtätekevien terveydensuojeluksen huomattavasti voimistuttaminen ja ensitilassa sanitääri-profilaktiivisten toimenpiteiden laajasti toteuttaminen, terveydensuojeluun, työläisten lepoajan vieton ja fyysillisen kulttuurin järjestämiseen käytettävien varojen lisääminen 5,4 miljaardista ruplasta ensimmäisen viisivuotisen aikana 20,5 miljaardiin ruplaan.

Sairastilojen lukumäärän kasvu kaupungeissa 44 %:lla, maaseutupaikkakunnilla 98 %:lla, seimipaikkojen luvun kasvu kaupungeissa 164 %:lla ja maaseutupaikkakunnilla 129 %:lla.

i) Vesijohdolla varustettujen kaupunkien lukumäärän lisääntyminen viisivuotiskautena 366:sta 440:een, viemäriverkolla varustettujen kaupunkien luvun 55:stä 125:een, raitioliikenteellä varustettujen kaupunkien luvun 50:stä 70:een.

j) Tätä vastaavasti pääomasijoitukset kunnalliseen, asuinrakennus- ja kulttuurirakennustyöhön toisen viisivuotisen ajaksi on määriteltävä suuruudeltaan noin 32 miljaardiksi ruplaksi, eli noin ¼ kaikista Neuvostoliiton kansantalouteen tehtävistä pääomasijoituksista, tullen tästä määrästä asuinrakennustyöhön 13,4 miljaardia ruplaa, kaupunkien kunnallisrakennukseen 6,2 miljaardia ruplaa, kansanvalistukseen 3,1 miljaardia ruplaa, terveydensuojeluun 2,9 miljaardia ruplaa.

2. Työläisten ja talonpoikain aineellisen elintason kohottaminen vaatii kaikin keinoin kehitettäväksi tavaravaihtoa yleiseen kulutukseen tarkoitettujen teollisuustavaroiden tuotannon kasvun pohjalla ja parantamalla kaupunkien maataloustuotteilla varustelua.

Tätä vastaavasti edustajakokous määrittelee:

a) Tavaravaihdon kasvavan 2½—3 kertaisesti, 31,9 miljaardista ruplasta v. 1932 96 miljaardiin ruplaan v. 1937 (vuoden 1932 hinnoissa), jonka ohella kevyen ja ravintoaineteollisuuden tuottamien yleisten kulutustarvikkeiden tuotannon kasvu tulee olemaan kolminkertainen.

b) Valtion kauppajärjestöjen ja kooperatiivien vähittäiskaupan verkoston kasvun

37 %:ksi, suorittamalla samanaikaisesti sen teknillisen uudestijärjestelyn.

c) Vähittäiskaupan hintojen keskitason alenemisen 35—40 %:ksi vuoteen 1933 verrattuna.

3. Edustajakokous määrittelee kansallistulojen kasvavan 45,5 miljaardista ruplasta 108 miljaardiin ruplaan, eli 2,3 kertaisesti ja kulutusfondin kansantaloudessa kasvavan 2,6 kertaisesti, yhteiskunnallistetun talouden kasaantumisien ja valtion reservien samanaikaisesti valtavasti kasvaessa.

Edustajakokous alleviivaa, että perustana taloudellisen toiminnan alalla tulee olla taistelun itsekannattavaisuuden käytäntöön juurruttamiseksi kansantalouden kaikissa renkaissa, suunnitelma- ja finanssikurin voimistamisen ja neuvostoruplan — tämän itsekannattavaisuuden sekä kaupunkien ja maaseudun taloudellisten yhdyssiteiden lujittamisen tärkeimmän vipusimen — jatkuvan edelleen lujittamisen.

NKP(b):n XVII edustajakokous toteaa, että Neuvostoliiton valtion suunnittelukomitean esittämä sekä NKP(b):n KK:n ja Neuvostoliiton KKN:n hyväksymä kansantalouden kehityksen toinen viisivuotissuunnitelma tekee taatuksi:

a) kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien likvidoimisen, talonpoikaistalouksien kollektivisoinnin ja kaikkien käsityöläisten osuustoiminnallistuttamisen täydellisen loppuun suorittamisen pohjalla tapahtuvan tuotantovälineiden yksityisomistuksen lopullisen poistamisen; Neuvostoliiton talouden moniperusteisuuden poistamisen ja sosialistisen tuotantotavan vakiinnuttamisen ainoaksi tuotantomuodoksi, samalla muuttaen maan koko työtätekevän väestön aktiivisiksi ja tietoisiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi.

b) Neuvostoliiton koko kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen loppuun suorittamisen ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana luodun ja edelleen nopean kasvun tietä kulkevan tuotantovälineitä tuottavan teollisuuden (raskas teollisuus) pohjalla.

c) Työläis- ja talonpoikaisjoukkojen hyvinvoinnin nopeamman nousun ja sen yhteydessä asunto- ja kunnallisolojen päättävän paranemisen Neuvostoliitossa.

d) Proletaarisen diktatuurin poliittisten ja taloudellisten asemain lujittumisen työväenluokan ja talonpoikaiston liiton pohjalla kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullista likvidoimista varten.

e) Maan puolustuskykyisyyden edelleen lujittumisen.

Näiden tehtävien toteuttaminen, mikä johtaa kapitalististen ainesten viimeisten jätteiden syrjäyttämiseen vanhoilta asemiltaan ja tuomitsee ne lopulliseen perikatoon, ei voi olla aiheuttamatta luokkataistelun kärjistymistä, uusia yrityksiä kollektiivitalouksien hajoittamiseksi kulakkien taholta, tuholaisuus- ja saboteerausyrityksiä teollisuuslaitoksissamme neuvostovastaisten voimien taholta. Toisaalta toisen viisivuotisen koko kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen päättämisen pohjalla tapahtuvan työläis- ja talonpoikaisjoukkojen elintason perusteellisen kohottamisen viisivuotisen tehtävien toteuttaminen ei voi olla aiheuttamatta työtätekevien innostusta, uutta tuotannollisen aktiivisuuden aaltoa ja kasvavaa pyrkimystä uuden tekniikan omaksumiseen laajoissa työtätekevissä joukoissa, sosialismin rakentajajoukoissa.

Säälimättä murskaten luokkavihollisen vastavallankumoukselliset vehkeilyt ja tiivistäen sosialismin iskurien rivit toisen viisivuotissuunnitelman voittoisasti täyttämistä varten, työväenluokka yhdessä kollektivistijoukkojen kanssa, puolueen johdolla, joka käy horjumatonta taistelua kaikenlaista opportunismia vastaan, voittaa kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet sosialismin rakentamisen tiellä.

NKP(b):n XVII edustajakokous osoittaa, että toisen viisivuotissuunnitelman, kansantalouden yleisen teknillisen uudestirakentamissuunnitelman täyttäminen vaatii asioiden sellaista järjestämistä, jolloin olisi taattu:

ensiksikin, operatiivisuus ja konkreettisuus jokapäiväisessä talouden johdossa, sallimatta byrokraattisia vääristelyjä talouskoneistossa;

toiseksi, parhaiden insinööriteknillisten voimien keskittäminen tuotannon ratkaiseville aloille, eikä kansliavirastoihin;

kolmanneksi, työläisten työpalkan oikein järjestäminen, mikä takaa aineellisen kiihokkeen työntuottoisuuden kasvulle;

neljänneksi, sosialistisen kilpailun kohottaminen erikoisestikin tarkotuksella mahdollisimman hyvin perehtyä uuteen tekniikkaan ja uusiin tuotantoaloihin;

viidenneksi, ankara tuotantokuri niin teollisuuslaitoksissa ja neuvostotiloilla kuin kollektiivitalouksissakin;

kuudenneksi, vallankumouksellinen valppaus proletariaatin diktatuurin vihollisia vastaan ja todellinen edesvastuu annetuista tehtävistä työväenluokan ja sen puolueen edessä;

seitsemänneksi, työläisten ja työtätekevien talonpoikain liiton edelleen lujittuminen.

Toisen viisivuotisen ajalla Neuvostoliitto ottaa pitkän askeleen eteenpäin ihmisyhteiskunnan vuosisataisen vastakkaisuuden poistamisessa — kaupungin ja maaseudun vastakkaisuuden poistamisessa ja luo kaikki tarpeelliset edellytykset tämän vastakkaisuuden hävittämiselle. Yhteiskunnalliselta muodoltaan maatalous tulee samantyyppiseksi teollisuuden kanssa, maataloustyö muuttuu teollisuustyön muunnokseksi, mahtavaksi kasvaa liikenneyhteys kaupungin ja maaseudun välillä, huomattavasti lähenevät toisiaan teollisuuden ja maatalouden tuotan-

non kasvutempot, muuttuu samanlaisemmaksi kaupungin ja maaseudun työtätekevien kulttuurisen ja aineellisen hyvinvoinnin taso.

Neuvostoliitto muuttuu toisen viisivuotisen aikana teknillis-taloudellisesti riippumattomaksi maaksi ja teknillisessä suhteessa Europan kehittyneimmäksi valtioksi.

Toisen viisivuotissuunnitelman täyttäminen yhä enemmän voimistaa Neuvostoliiton merkitystä kansainvälisen proletariaatin taistelun tukikohtana, kohottaa yhä korkeammalle Neuvostojen maan auktoriteetin proletaarisen maailmanvallankumouksen tukiperustana koko maailman työtätekevien riistettyjen joukkojen silmissä. Uudet suuret historialliset voitot sosialismin rakentamisessa yhä enemmän lujittavat Neuvostoliiton taisteluvoiman taloudellista perustaa, sen kykyä torjua ja murskata proletaarisen valtion vihollisten kaikki hyökkäysyritykset. Mahtava taloudellinen nousu ja Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin jatkuva kasvu kriisin vallitessa kapitalistisissa maissa yhä kirkkaammin todistavat sosialistisen talousjärjestelmän etevämmyyden kapitalistisen järjestelmän rinnalla ja kapitalistisen orjuussysteemin historiallisen häviön, yhä täydellisemmin ilmentää vallankumouksellisen proletariaatin luovia voimia, proletariaatin, joka on valloittanut vallan ja lujittaa diktatuuriaan sankarillisessa taistelussa luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta.

NKP(b):n XVII edustajakokous vaatii kaikilta puolueen jäseniltä bolshevistista taistelua toisen viisivuotissuunnitelman voiton puolesta ja kutsuu työläisiä ja kollektivisteja tiivistymään puolueen ympärille tämän historiallisen tehtävän täyttämistä varten.

KATSAUKSIA

VUODEN 1933 yhteenvetoja kansantaloutemme alalta esitteli tov. Molotov selostuksessaan Neuvostoliiton TpKK:n IV istuntokaudella jouluk. 28 p:nä 1933. Otamme tuosta selostuksesta muutamia numerotietoja saavutuksistamme v. 1933.

Suurteollisuuden tuotanto kokonaisuudessaan on v. 1933 kasvanut 9 % edelliseen vuoteen verrattuna ja raskaan teollisuuden tuotanto 11,5 %:lla.

Työn tuottavaisuuden kasvun alalla on huomattavia saavutuksia. Vuoteen 1932 verrattuna on tuotanto yhtä työläistä kohden kasvanut neljän kansankomissariaatin alaisilla teollisuusaloilla yhteensä 10 %:lla. Eri aloittain on työn tuottavaisuuden kasvu ollut seuraava: raskaan teollisuuden kansankomissariaatin teollisuuden alalla 12,5 % kevyen teollisuuden kansankomissariaatin teollisuuden alalla 7,2 %, varusteluasiain kansankomissariaatin teollisuuden alalla 9 % ja puutavarateollisuuden kansankomissariaatin teollisuuden alalla 4,4 %. Tuotantokustannusten alentamisen alalla totesi tov. Molotov saavutetun melkoisia tuloksia, lähennellen tuotantokustannusten alentaminen suunnitelman edellyttämän tehtävän täydellistä toteuttamista; eräillä konerakennusaloilla tullaan tämä tehtävä ylittämäänkin.

Maataloudessa saatiin v. 1933 korkeampi sato kuin milloinkaan aikaisemmin. Viljakasvien sato lasketaan 898 milj. sentneriksi, ollen se n. 200 milj. sentneriä suurempi kuin edellisen vuoden sato. Tämä korkea sadon lisäys "osoittaa sitä" sanoi tov. Molotov, "kuinka suuria mahdollisuuksia meidän maataloutemme alalla on ja kuinka menestykselliseşti me alamme niitä käyttää koko kansantaloutemme kohottamiseksi".

Valtion budjetti on v. 1933 päätetty suurella säästöllä. Valtion tulot ovat olleet 3200 milj. ruplaa suuremmat kuin menot, kun budjettisuunnitelma edellytti tämän tulojen kasvun menoihin verrattuna tekevän vain 1780 milj. ruplaa.

Saavutusten ohella totesi tov. Molotov v. 1933 kansantaloussuunnitelman täyttämisessä olleen vakavia puutteellisuuksia. Rakennustöiden tempo oli vuoden ensipuoliskolla ilmeisen riittämätön ja vasta vuoden toisella puoliskolla saatiin tässä korjaus aikaan. Kevyen teollisuuden alalla jäi tuotannon kohoaminen huomattavasti jälkeen kansantaloussuunnitelman asettamista tehtävistä. Kulkulaitokset ja erikoisestikin rautatielaitos eivät myöskään suoriutuneet niille asetetuista tehtävistä. Tov. Molotov merkitsi, että liikenteen parantaminen on ollut ja edelleenkin on tärkein tehtävämme. Kevyen teollisuuden alalla tulee entistä tarmokkaammin taistella sen kehittämiseksi, jotta v. 1934 aikana voitaisiin korjata siinä edellisenä vuonna ilmennyt jälkeenjääneisyys.

"Tarkastellessamme kuluneen vuoden kansantaloussuunnitelman täyttämistä", sanoi tov. Molotov, "meidän on tunnustettava, että lukuisista puutteellisuuksista huolimatta suunnitelman toteuttamisessa me olemme luoneet edellytykset sitä varten, jotta voisimme asettaa itsellemme toisen viisivuotisen toisen vuoden ohjelmassa uusia, entistä suurempia tehtäviä."

*

KANSANTALOUSSUUNNITELMASTA vuodelle 1934 on Neuvostoliiton TpKK tehnyt päätöksen. Esittelemme siitä muutamia tärkeimpiä lukuja.

Teollisuuden kokonaistuotannon kasvu v. 1934 määritellään 19 %:ksi; tuotantovälineitä tuottavan teollisuuden 21,7 %:ksi ja yleisiä kulutustarpeita tuottavan teollisuuden 15,8 %:ksi.

Kivihiilen tuotanto määritellään 96 milj. 250 tuh. tonniksi, naftan tuotanto 30 milj. 662 tuh. tonniksi, valuraudan tuotanto 10 milj. tonniksi, teräksen tuotanto 9 milj. 800 tuhanneksi tonniksi ja valssatun raudan tuotanto 7 milj. tonniksi.

Vetureita edellytetään valmistettavaksi 1253 kpl., tavaravaunuja 42 tuh. kappaletta, traktoreita (15-hevosvoimaisiksi laskettuina) 115300 ja autoja 72 tuh. Puuvillakankaita tullaan valmistamaan 2927 milj. 100 tuh.

metriä, pellavakankaita 192 milj. metriä ja nahkajalkineita 67 milj. 500 tuh. paria.

Työn tuottavaisuuden kasvu koko teollisuuden alalla määritellään 13,5 %:ksi v. 1933 keskimääräiseen tasoon verrattuna.

Tuotantokustannusten alentaminen koko teollisuudessa määritellään 4,7 %:ksi v. 1933 keskimääräiseen tasoon verrattuna.

Perusrakennustöiden yleinen laajuus valtion ja osuustoimintajärjestöjen suurteollisuudessa määritellään 12926 milj. 160 tuh. ruplaksi 10030 milj. ruplan asemesta v. 1933. Raskaan teollisuuden kk:n alaisen konerakennusteollisuuden perusrakennustyöt määritellään 1485 milj. ruplaksi. Tällä alalla merkitään v. 1934 käyntiinlaskettavaksi m.m. raskaan konerakennusteollisuuden tehdas Kramatorskissa, turbiinitehdas ja porakonetehdas Harkovissa, vaunurakennusterästä valmistava tehdas Bezhinskissa ja vaunutehdas Uralilla.

Mustan metallurgian alalla käytetään perusrakennustöihin 2115 milj. ruplaa. Tullaan saattamaan käyntiin mm. 12 sulatusuunia, joiden tuotantokyky on 3,3 milj. tonnia valurautaa vuodessa, ja 40 martinuunia, tuotantokyky 2,3 milj. tonnia terästä. Polttoaineteollisuuden alalla suoritetaan perusrakennustöitä 1569 milj. ruplan arvosta ja kevyen teollisuuden kansankomissariaatin alaisen teollisuuden alalla 1031 milj. 400 tuh. ruplan arvosta. Perusrakennustöiden arvo viimemainitulla alalla v. 1933 oli 580 milj. ruplaa. Varusteluasiain kansankomissariaatin alaiseen ravintoaineteollisuuteen sijoitetaan rakennuspääomia 996 milj 600 tuh. ruplaa 780 milj. ruplan asemesta v. 1933.

Maatalouteen tehtävien pääomasijoitusten yleisssumma määritellään 2774 milj. 500 tuh. ruplaksi. Maataloudelle tullaan v. 1934 antamaan traktoreita vähintään 1 milj. 600 tuh. hevosvoimaa (kaikki neuvostotuotetta) ja maatalouskoneistoa ja työkalustoa 475 milj. ruplan arvosta.

Yleinen kylvöala määritellään 130,1 milj. hehtaariksi: kevätkylvöjen 91,15 milj. ja syyskylvöjen 36,84 milj. hehtaariksi. Nykyisten kollektiivitalouksien kylvöala määritellään 97,1 milj. ja neuvostotilojen 14,7 milj. hehtaariksi.

Kone-traktoriasemain luku tulee v. 1934 loppuun mennessä kohoamaan 3406:een ja tulee niillä olemaan traktoreita yhteensä 2,8 milj. hevosvoimaa. V. 1934 kevätkylvöistä tulevat kone-traktoriasemat muokkaamaan 44,5 milj. hehtaarin alan.

Satoisuuden alalla asetetaan v. 1934 suoritettavaksi seuraavat tehtävät: jyväviljojen alalla tulee satoisuuden kohota 9 sentneriin hehtaarilta, keinotekoisesti kasteltavan puuvillan alalla 8,4 sentn., pellavan alalla 2,5 sentn., sokerijuurikkaiden alalla 120 sentn. ja auringonkukan alalla 6,2 sentneriin hehtaarilta.

Perusrakennustöiden arvo rautatieliikenteessä määritellään 3365 milj. 100 tuh. ruplaksi ja vesiliikenteessä 970 milj. ruplaksi. Tietoliikenteen (yhteyslaitos) alalla määritellään perusrakennustyöt 341,8 milj. ruplaksi. Rautatieverkoston pituus tulee vuoden lopussa olemaan 83,6 tuh. km ja sähköistettyjä rautateitä tulee olemaan 969 km. Toimivien lentolinjojen pituus määritellään 48 tuh. kilometriksi. Tietoliikenteen alalla lasketaan toiminnan kasvu 13.4 %:ksi edelliseen vuoteen verrattuna. Rahdinkuljetus rautateillä koko vuoden aikana määritellään 352 milj. tonniksi ja vuorokaudessa 68 tuh. vaunuksi. Jokiliikenteessä määritellään rahdinkuljetuksen määrä 87 milj. tonniksi ja meriliikenteessä 44,2 milj. tonniksi.

Kaupunkien asuinrakennustöihin tehtävien pääomasijoitusten yleissumma yhteiskunnallisen talouden alalla vahvistetaan 2089 milj. ja kunnallistalouden ja kaupunkien kunnostamisen alalla 1515,7 milj. ruplaksi. Vesijohtolaitos rakennetaan 10 kaupunkiin, likaviemäriverkosto 9 ja raitiotieliikenne 5 kaupunkiin.

Valtion ja osuustoimintajärjestöjen teollisuuden yleisten kulutustarvikkeiden tavaratuotannon yleismäärä lasketaan 21,9 miljard. ruplaksi ja valtion sekä kooperatiivikaupan ja yhteiskunnallisen ruokailun tavaravaihto nykyisten vähittäiskauppahintojen mukaan 60 miljardiksi ruplaksi.

Työläisten ja toimitsijain lukumäärän koko kansantaloudessa lasketaan nousevan 23,4 milj. henkilöön ja palkkarahaston 37,7 miljaardiin ruplaan. Väestön yhteiskunnallis-kulttuurisiin tarpeisiin käytettävät varat määritellään 13,7 miljard. ruplaksi, ollen nousu 17,1 % v. 1933 verrattuna. Työläisten ja toimitsijain yhteiskunnallisen vakuutuk-

sen vuosibudjetti kohoaa 4960 milj. ruplaan.

Korkeakoulun tulee v. 1934 aikana päättämään 44700, teknikumin 125300, työläistiedekunnan 77100 ja tehdaskoulun 525000 henkilöä.

Perusrakennustöihin käytettävien varojen yleissumma koko kansantaloudessa lasketaan 25110 milj. 800 tuh. ruplaksi. Neuvostoliiton kansallistulojen edellytetään kohoavan 60 miljard. ruplaan ja sosialististen talousmuotojen osuuden niistä tekevän 92 %.

Valtiobudjetin tulot vahvistetaan 48879 milj. 400 tuh. ruplaksi ja menot 47308 milj. 400 tuh. ruplaksi, tehden edellytetty säästö 1571 milj. ruplaa.

"V. 1934, toisen viisivuotisen toisen vuoden, kansantaloussuunnitelma on", sanotaan SNTL:n TpKK:n päätöksessä, "toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävän, kansantalouden teknillisen rekonstruoinnin loppuunsuorittamisen, toteuttamisen laajakantoinen ohjelma".

"Neuvostoliiton toimeenpaneva keskuskomitea kääntyy työläisten ja työtätekeväin talonpoikain puoleen", sanotaan päätöksessä lopuksi, "kehoittaen alottamaan viipymättä taistelun toisen viisivuotisen toisen vuoden suunnitelman toteuttamiseksi, muistaen, että tämän taistelun todelliset voitot ovat Neuvostoliiton kohoamisen ja sen kansainvälisten asemien lujittumisen vankkana perustana, sen rauhan ja sosialismin puolesta käymän taistelun perustana."

*

KOMINTERNIN TpK:n XIII täysi-istunto. Toisessa paikassa lehteämme on selostettu täysi-istunnon työtä ja sen merkitystä yleensä. Senraavassa selostamme lyhyesti itse täysi-istunnon kulkua Kominternin TpK:n poliittisen sihteeristön antaman tiedotuksen mukaan.

Täysi-istunto kuuli: 1) tov. Kuusisen alustuksen fasismista, sodanvaarasta ja kommunististen puolueiden tehtävistä; 2) tov. Pickin selostuksen Saksan kommunistisen puolueen toiminnasta ja tov. Pollittin selostuksen yhteisrintamataktiikasta Englannissa.

Kuultuaan tov. Kuusisen alustuksen ja tt. Pickin ja Pollittin selostukset täysiistunto tarkan käsittelyn jälkeen hyväksyi teesit fasismista, sodanvaarasta ja kommunististen puolueiden tehtävistä (julkaistaan lehtemme tässä numerossa).

Täysi-istunto päätti kutsua koolle Kominternin VII kongressin v. 1934 toisella puoliskolla.

Täysi-istunto suoritti puhemiehistön täydennysvaalit ja vahvisti TpK:n finanssiselostuksen.

Täysi-istunto kääntyi kaikkien maiden työläisten puoleen valkoista terroria koskevalla julistuksella.

Kaikki XIII täysi-istunnon päätökset hyväksyttiin yksimielisesti.

*

LEIPZIGISSÄ annettiin jouluk. 23 p:nä päätös kuukausia kestäneestä oikeudenkäynnistä neljää kommunistia vastaan, oikeudenkäynnistä, jota koko maailma oli seurannut tavattomalla jännityksellä. Päätöksessään fasistisen tuomioistuimen oli pakko todeta syytettyjen penkille raastetut toverit, saksalainen kommunisti Torgler ja bulgarialaiset kommunistit Dimitrov, Popov ja Tanev syyttömäksi valtiopäivätalon tuhopolttoon. Tällaiseen lopputulokseen päätyi oikeusprosessi tästä suunnattomasta häpeällisestä provokatiosta.

Tuo lopputulos oli kipeä kolaus Saksan koko fasistijärjestelmälle. Oli tehty kaikki mahdollinen syytettyjen syyllisiksi toteamiseksi: oli mobilisoitu laaja tutkija- ja oikeuskoneisto ja kerätty kokonainen legio valehtelevia todistajia poliisivirkailijoiden, provokaattorien ja rikollisten keskuudesta. Ja kaikki se meni turhaan. Syytettyinä olevat kommunistit oikeusjutun kulussa loistavasti todistivat syyttömyytensä. Syytettyjen, erittäinkin tov. Dimitrovin, puheiden ja kansainvälisen tutkijakomitean suorittamain tutkimusten ja keräämän aineiston valossa kävi koko maailmalle jäävättömän selväksi, että valtiopäivätalon poltto oli provokatio, jonka järjestäjät on etsittävä kansallis-sosialistien johtajain riveistä. Kautta maailman kohosi työtätekevien keskuudessa mahtava vastalauseliike Leipzigin oikeusilveilyä vastaan ja syytettyjen vapauttamisen puolesta. Kaikki

tämä pakoitti tuomioistuimen antamaan vapauttavan päätöksen, vaikkakin se, niinkuin ranskalaisissa lehdissä kirjoitettiin, oli "ankara isku hirvittävän oikeusilveilyn järjestäjiä — valtiopäivätalon todellisia tuhopolttajia vastaan".

Tuomioistuimen vapauttavasta päätöksestä huolimatta ei neljää kommunistia kuitenkaan vapautettu, vaan pidetään heitä edelleen vangittuina. Tätä kirjoitettaessa on tuntematonta, mikä kohtalo heitä odottaa. Eräiden tietojen mukaan Saksan kansallissosialistinen hallitus on käynyt Bulgarian hallituksen kanssa neuvotteluja bulgarialaisten kommunistien karkoittamisesta kotimaahansa, mikä merkinnee samaa kuin luovuttaa heidät Bulgarian terrorihallituksen teloitettavaksi. Toisten tietojen mukaan valmistellaan kaikkia neljää vastaan uusia syytteitä ja uusia oikeusjuttuja siinä tarkoituksessa, jotta heidät saataisiin Saksassa teloitetuksi; sellaisia vaatimuksia on muuten Saksan kansallissosialistien lehdissä kursailematta esitettykin. Kansainvälisen proletariaatin taholta on voimakkaasti vaadittu, että nämä neljä kommunistia on viipymättä vapautettava ja taattava heille esteetön mahdollisuus matkustaa pois Saksasta haluamaansa maahan. Tähän vaatimukseen on yhtynyt huomattavia intelligenssin edustajia eri maissa.

Jutussa surullisen provokaattorin osaa näytellyt van der Lubbe teloitettiin tuomioistuimen päätöksen mukaisesti Leipzigissä t.k. 10 p:nä. Tämä toimenpide arvioidaan monissa ulkomaiden porvarillisissakin lehdissä teoksi, joka suoritettiin siksi, että kansallissosialistien johtavat piirit pelkäsivät uusia paljastuksia.

"Jos van der Lubbe todella suoritti valtiopäivätalon tuhopolton", kirjoittaa esim. wieniläinen "WienerAbend", "niin koko maailman vakaumuksen mukaan hän ei suorittanut tätä tekoa yksin. Sentähden hänen teloituksensa merkitsee, että tahdottiin poistaa henkilö, joka tiesi liian paljon." Ja Pragissa ilmestyvä "Prager Mittag" toteaa, että koko sivistynyt maailma "tulee arvioimaan van der Lubben teloituksen alhaiseksi oikeusmurhaksi. Epäillyttävä hätäily, jolla teloitus toimitettiin, todistaa, että kansallissosialistit pelkäsivät vaarallista todistajaa, pelkäsivät henkilöä, jota he provokaattori-agentin ominaisuudessa käyttivät tuhopoltossa mutta sitten istuttivat syytettyjen penkille salatakseen oman rikoksensa."

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 13 Jätetty: kirjapainoon 7/I kirj. painettavaksi 28/I—34

Ленгорлит № 2306. 4 п. л. 65408 зн. на п. л. ф.б. 62 x 88. Тираж 1810 экз. Заказ № 57

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1934